Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	A*****.
Titel | Title:	Lykkens Yndling : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos C.A. Reitzel, 1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	325 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

„Tænk Dem!... Lykkens Yndling kommer her iaften," svarede Cancelliraaden og saae sig veltilfreds om i hele Kredsen: hans Øine mødte lutter nysgjerrige Ansigter.

„Hvem er det? — Hvad er det for En?" spurgtes atter med Iver.

„Justitsraad Frank eller Lykkens Yndling, som jeg døbte ham forleden, — det var et heldigt Indfald, ikke sandt?"

„Det forekommer mig dog, som om jeg allerede har hørt det for et Par Aar siden," bemærkede Capitainen tørt.

„Nok muligt, nok muligt, Høistærede!... Men Ideen er dog først kommen fra mig, det kan jeg forsikre Dem."

Under disse Repliker var en Forandring foregaaet med Grevinden, uden dog at bemærkes af Nogen blandt hendes Omgivelser. Ved Lyden af Justitsraadens Navn overdrog en pludselig Liigbleghed hendes Ansigt, som endnu havde blusset af Dandsens Hede. Et Øieblik sænkede hendes Hoved sig ned mod det i en voldsom Spænding svulmende Bryst, og hendes ellers saa stolte Nakke bøiedes; men denne ufrivillige Ydmygelse var kun hastigt forbigaaende,

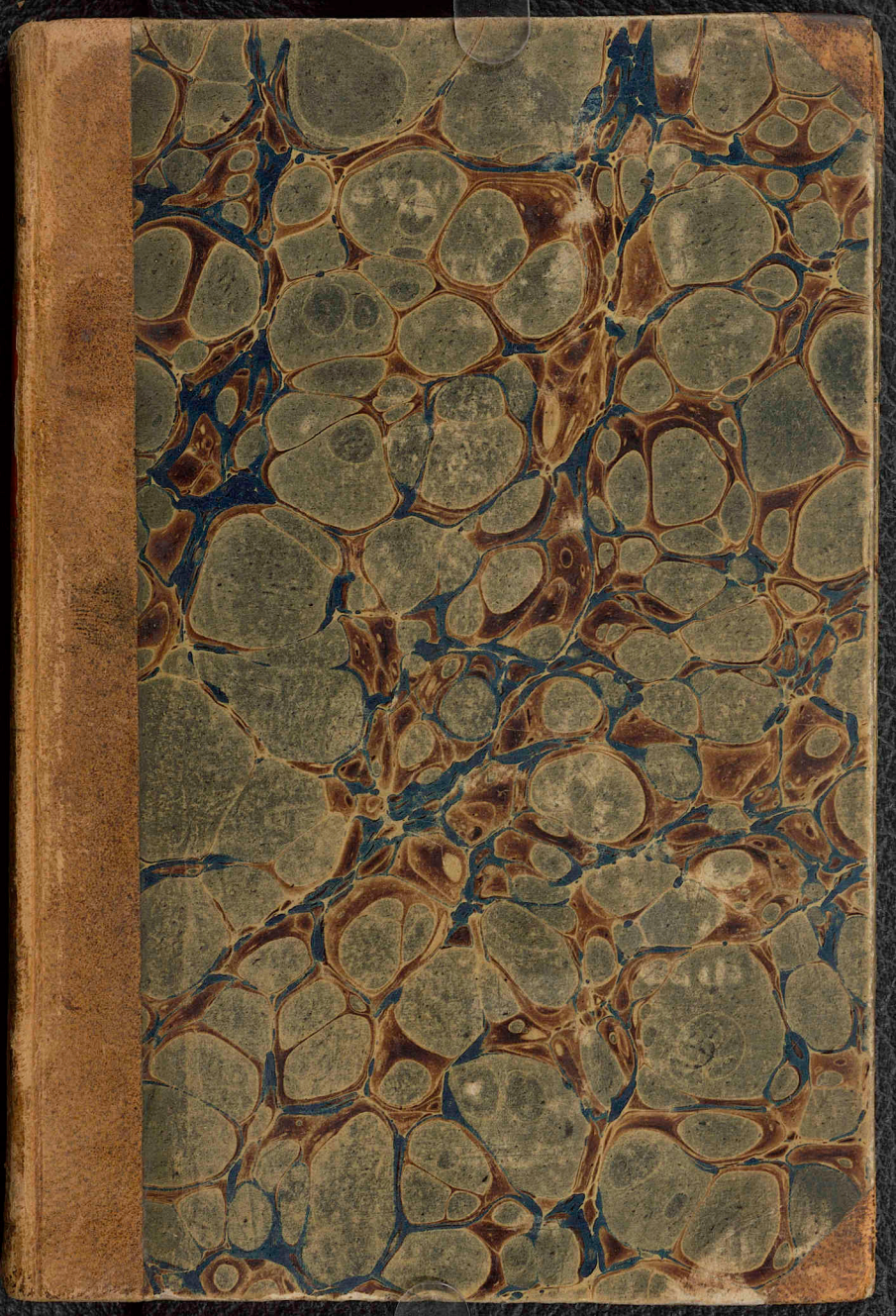

57,-265.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130004186932

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lykkens Yndling.

Roman

af

A*****.

Lykke, er Du et Sagn om en forsvunden Tid?
Eller er Du en Spaadom
Om et saligt Elysium?

Schack Staffeldt.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos Louis Klein.

1849.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lykkens Yndling.

Første Capitel.

Vinter-Saisonen var begyndt. I Klubben afholdtes den første Assemblée. Forgyldte Lysekroner og Lampetter udstraalte deres rige Glands over det tilstedeværende Selskab. Livslyst og Glæde thronede i Alles Miner; Latter og Tale forenede sig i en høiröstet Larm, som bruste gjennem Salen, stigende og synkende, liig Havets Brændinger. I de tilstødende Cabinetter vare ældre Damer og Herrer anbragte ved Spillebordet; i et rummeligt Sideværelse, hvis Fløidøre stode vidt aabne ind til Salen, hentede de opvartende Tjenere alleslags Forfriskninger paa store Præsenteerbakker, med hvilke de behændigt snoede sig igjennem Vrimlen; her, bag den lange, velbesatte Buffet, var Klubværtens qvindelige Familie i travl Virksomhed for at tilfredsstille Tjenernes paatrængende Fordringer: en ung, lyshaaret Pige, tarvelig

og beskeden, sysslede ved dette Bord, og alt imellem lod hun sit undseelige Blik vandre rundt i den glimrende Sal. En klogtig Jagttager vilde i disse milde, drømmende Øine have læst, ikke Begjærlighed efter at dele Selskabets Glæder, end mindre Misundelse over Damernes Pragt og Skjønhed, men en veemodig Længsel, et kæmpende Haab, en hemmelig Uro, som søgte hun i den bølgende, brogede Vrimmel en Gjenstand, den hun endnu ikke havde fundet.

Selskabet i Salen bestod for største Delen af Saadanne, som endnu gjorde Fordring paa Ungdom. Det var spredt i adskildte Grupper, som alle gjenlød af en livlig Underholdnings forvirrede Summen. Spørgsmaal og Svar, Skjemt og Alvor, flaue Bemærkninger og vittige Indfald krydsede hverandre i alle Retninger; Haandtryk verledes, Hilsener modtoges og gjengjældtes, flygtige Vink opfangedes selv fra det ene Hjørne af Salen til det andet; dristige Blikke mødtes af ømme Øiekast eller prellede af mod haanlige Miner; hemmelige Forstaaelser, forborgne Elskovshandeler dreve deres Spil under selskabelig Høflighedsmaske, — hist flint, forsigtigt og lønligt, her frækt og aabenbare.

Ved Siden af en høi Piedestal, som bar Kon-

gens Brystbillede i Marmor, befandt sig en lille afsluttet Cirkel, bestaaende af et Par Damer og Herrer. De grupperede sig Alle omkring en fyldig, rigt udstyret Dame, som med en fornem Anstand lænede sig tilbage paa Stolen og lod sine mørke, bydende Øine med Driftighed streife rundt i Kredsen, stundom endog langt ud over den. En ægte Shawls-Turban bedækkede hendes glindsende brune Haar og fremhævede fordeelagtigt en ædelformet Pande, Stolthedens Sæde; en blondebesat Silkeklædning indhyllede hendes yppige Skabning, men lod en svulmende Barm og de runde Skuldre blottede; kostbare Diamant-Smykker om Hals og Arme søgte forgjæves at lokke Herrernes beundrende Blikke bort fra disse utilhyllede Yndigheder. Ved hendes høire Side sad en yngre Dame, klædt med Smag, endog med Elegance, om end ikke rigt eller pragtfuldt. Et blondt, næsten askefarvet Haar af en sjelden Fylde og Blødhed faldt i tætte Lokker ned om den sneehvide Nakke, og Kindernes fine Rødme, — saa skjønt fordeelt, som om den var paasat med Kunst, kunde man sige, hvis det ei var en Bespottelse mod Naturen, — bidrog endmere til at udhæve hendes klare, gjennemsigtige Hudfarve. Bryst og Hals vare tugtigt bedækkede, og Blikket i

Regelen hæftet blufærdigt mod Jorden, men naar hun en sjelden Gang løftede disse store, dunkelblaae Øine iveiret, saa hvilte de med Sikkerhed og forskende Kløgt paa deres Gjenstand og syntes at ville trænge ind til Sjælens dunkleste Vraa.

„Hvilken glædelig Overraskelse," udbrød en alvorlig ung Mand med en galant Bøining mod den ældre Dame, „at træffe Dem, min naadigste Grevinde, her iaften ... efter en saa lang Fraværelse!"

„Fem Aar, min kjære Doctor," svarede Grevinden med et naadigt Smiil, „men det er ugalant af Dem, at minde mig om Tidens Længde."

„Tværtimod!" bemærkede Doctoren, „deri ligger snarere en indirecte Hylding af Deres uforanderlige Skjønhed."

„Som jeg tillader mig at bringe min ligefremme Hylding med den Erklæring, at i mine Øine er Deres Naade endog bleven forynget under Fraværelsen," sagde en velvoxen Militair, idet han med en Kjendermine lod sit Blik glide hen over Grevindens yppige Former. Hun belønnede ham med et Vink om at tage Sæde ved hendes venstre Side og med et Øiekast, hvis Ømhed bar Vidne om en lønlig Forstaaelse.

„Tør jeg spørge," vedblev Doctoren, „om Reisen har yttret nogen gunstig Indflydelse paa Grevens Helbredstilstand?"

„I lang Tid syntes det saa," svarede Grevinden ligegyldigt. „Men dog er min Gemals nuværende betænkelige Sygdom Skyld i, at jeg er vendt tilbage tidligere end jeg havde haabet. Jeg venter at see Dem i mit Huus, gode Doctor, og at profitere af Deres Raad."

Doctoren bukkede taus. Grevindens Sidemand tilkastede hende et spørgende Blik, som hun besvarede med følgende Tiltale:

„Ogsaa Dem, Hr. Capitain, vil det naturligviis være mig en Glæde at modtage. Skjøndt Grevens sørgelige Tilstand forbyder mig paa en værdig Maade at repræsentere vor Stand, saa vil mit Huus dog altid være aabent for gamle Venner, der foretrække Venskabets stille Nydelser for Selskabslivets støiende Glæder. — Mine Herrer! De tillade mig at forestille Dem denne Dame, Frøken Vogel, en kjær Veninde af mig, som jeg har lært at kjende i Paris, og som bidrager til at lette mig Opfyldelsen af mine tunge Pligter mod den svage Greve."

Under de almindelige Præsentations-Complimenter benyttede Capitainen Leiligheden til at mønstre Frøkenens slanke Skabning, men et lynende Blik af Grevinden twang ham strax til at tage Øinene til sig.

„Jeg ønsker vort Selskab til Lykke med denne nye Acquisition!“ sagde Doctoren med Galanteri, henvendt mod den unge Dame. „Saavel Deres egen Personlighed, som den Ægide, under hvilken De optræder, borger os en herlig Fremtid for vore Assembléer og Baller.“

„Maaskee!“ svarede Frøkenen, idet hun med et let Smiil fæstede sine veltalende Øine paa Doctoren, „maaskee turde man dog forregne sig, thi min beskedne Livsstilling paabyder mig Indgetogenhed og Tilbagetræden, — lad mig føie til, at min Smag heldigviis har taget samme Retning.“

„Hm! Skade!“ udbrød Capitainen uvilkaarligt, — en Uforsigtighed, som atter paadrog ham et af Grevindens strenge Øiekast.

„Og har Frøkenen lært denne beskedne Tilbageholdenhed i Paris, Glædens og Nydelsens Hjem?“ spurgte Doctoren spøgende.

„Nu ja!“ svarede hun med sænket Blik. „Tro mig, om De vil, men det er dog en Sandhed. —

Jeg har i nogle Aar været Gouvernante hos vor derværende Gesandt; i en saadan Stilling lærer man Resignation."

„Men for at holde Dem skadesløs, min bedste Frøken," tog Grevinden rask til Orde, „skal jeg nu ret twinge Dem til at tage Deel i Hovedstadens Glæder,... forsaavidt Grevens beklagelige Sygdom vil tillade os at nyde dem. Og, for strax at gjøre en Begyndelse, saa hør kun!... Musiken begynder! ... Man stiller sig op til Dands. Hr. Doctor, jeg gjætter Deres Ønske, ... Frøkenen vil vistnok bønhøre Dem."

Doctoren skyndte sig at tilbyde sin Arm; han førte den unge Dame i Dandsen, som nu i en halv Times Tid afløste Conversationen. Grevinden blev et Øieblik alene med Capitainen; de vexlede et Par fortrolige Ord og traadte derpaa strax i Rækken til de Øvrige. — Ved Tonernes Tryllemagt voxede Munterheden; Hjerterne udvidede sig, Fortroligheden tiltog i Inderlighed; Blodet strømmede raskere gjennem Aarerne, Ønskerne bleve dristigere; Kinderne blussede, Barmene steg og sank, Øinene glødede, Lidenskaben feirede en kort Triumph!

Dandsen hørte op. Selskabet formede sig paany i adspredte Klynger, hvor nye Samtaler, andre Intriguer udspandt sig imellem de indbyrdes omvexlede Personer. Frøken Vogel var af Doctoren bleven indviklet i en Underholdning, som lod til at interessere dem Begge; flere unge Herrer havde flokket sig om dem: den unge Dame begyndte at tilvende sig Opmærksomhed. I den modsatte Kant af Salen befandt sig Grevinden, omgiven af en Kreds af Damer og Herrer, som lyttede til hendes Meddelelser om Reisen; hun støttede sig endnu til Capitainens Arm, maaskee af Forglemmelse, maaskee var hun ogsaa træt efter Dandsen.

En spidsnæset Person, med plirende Øine og en vigtig Mine, traadte hen til denne Gruppe, som forekommende optog ham i sin Midte.

„Hvad Nyt, Hr. Cancelliraad?“ udbrød paa eengang flere ivrige Stemmer.

„En høist interessant Nyhed!“ svarede den Tiltalte i en indbildsk Tone, „især for Dem, mine høistærede Damer. — Gjæt engang!“

„Fortæl! Fortæl!“ raabte man i Munden paa hverandre.

snart hævede hun atter sin dristige Pande, og hendes dunkle Øine, hvori der syntes at ulme en hemmelig Glød, bevægede sig triumpherende, næsten udfordrende omkring i Kredsen.

„En høist elskværdig og interessant ung Mand!" bemærkede en halvgammel Frøken med læspende Tunge.

„Mener De mig, min Naadigste?" spurgte Cancelliraaden.

„Nei, Justitsraad Frank eller Lykkens Yndling, som De kaldte ham. — Ja, er der Nogen, som har gjort sig fortjent til Lykken, saa er det ham!... Han har ganske admirable Qvaliteter!"

„Frøkenen er ikke den eneste Dame, jeg har hørt denne Bemærkning af," sagde Capitainen spidst.

„Men hvori bestaaer denne Herres sjeldne Lykke, som kan have forskaffet ham et saadant Tilnavn?" spurgte en ung Dame med varm Interesse.

„Det kan Ingen give Dem bedre Oplysning om end jeg," svarede Cancelliraaden med Vigtighed, idet han fæstede sine smaa plirende Øine paa den ene af de Omstaaende efter den anden. Og da han havde forvisset sig om, at idetmindste Adskillige vare spændte paa at høre hans Meddelelser, vedblev han:

„Tænk Dem, mine Damer og Herrer! ... Han er af meget fattige, overordentlig simple Forældre."

„Nei, undskyld!" indfaldt en hosstaaende Herre. „Deri feiler De! ... Han har slet ingen Forældre havt."

„Jh, Du min Gud!" udbrød den læspende Frøken med Skræk.

„Ja, hvad vil Det sige?" spurgte Capitainen. „Han er da vel ikke falden ned fra Himlen, som Tilfældet skal være med Lemænene i Norge."

„Hvad er det for en Slags Folk?" spurgte Damen med spændt Nysgjerrighed.

„Aa, min Frøken! ... Det er ikke Andet end nogle Rotter *)," beroligede Capitainen hende med.

„Nei, min kjære Capitain!" svarede Herren. „Min Mening var kun, at han aldrig har kjendt sine Forældre. Han er hvad man kalder et Elskovsbarn."

Ved dette Ord holdt nogle af Damerne Tørklædet for Ansigtet; der opstod en kort Pause, og Herren, som vel mærkede, at han havde forløbet sig

*) Den Talende synes her at bekjende sig til en forældet norsk Folketro, som endog lærde Mænd forhen have deelt, f. Ex. O. Worm s. og Pontoppidan.

mod den gode Tone, trak sig, blodrød af Skamfuldhed, tilbage i Taushed og overlod saaledes Cancelliraaden Marken.

„Jeg veed særdeles godt," begyndte Denne paany, „at Rygtet vil sige, han skal være født paa Stiftelsen; men hvorom Alting er, saa kan jeg af tilforladelig Kilde forsikkre, at han idetmindste er opdraget af meget lavtstaaende Folk, som dog maaskee kun have været hans Pleieforældre, — jeg fordrister mig ikke til aldeles at benegte denne Conjectur, som næsten gjør hans paafølgende Lykke desto mærkværdigere. — Kort at fortælle, da han omtrent var otte Aar gammel, blev han overkjørt paa Gaden . . ."

„Nu, den Lykke var der da Maade med," afbrød Capitainen ham med Latter.

„Forlad mig!" vedblev den Talende. „Dermed var netop hans Lykke gjort; thi jeg skal have den Ære at sige Dem, Vognen tilhørte en kongelig Prindsesse. Utrøstelig over det Passerede bød den ophøiede Dame at holde stille, steg i egen Person ud og traadte ind i Drengens ringe Hjem, og lod sig ikke nøie med rigeligt at begave hans Forældre, . . . eller hans Pleieforældre, om man hellere vil, . . . men lod endog sin Lakai hver Dag høre til hans

Befindende. Heldigviis havde Contusionerne kun været ubetydelige, saa at han snart igjen kom paa Benene, og Hendes kongelige Høihed lod ham da hente til sig og udspurgte ham om hans Vilkaar og Udsigter for Fremtiden. Knegten svarede frimodig og rask, og da han tilmed var smuk af Ansigt og et opvakt Hoved, vandt han let den ædle Prindsessens Ynde, saa at hun udstyrede ham gavmildt og lovede at betale hans Skolegang i et ordentligt Institut, hvor han kunde lære Noget tilgavns. Her røbede nu Drengen en saa ivrig Lærelyst og saa ualmindelige Evner, at hans ophøiede Beskytterinde, for at sætte Kronen paa sit ædle Værk, understøttede ham til at kunne studere, og paa denne Maade saae han sig istand til, uafhængig af Næringssorger, at absolvere alle sine Examina, og det med Ære, tør jeg sige."

Medens nu flere af Cancelliraadens Tilhørere udtømte sig i velfortjente Berømmelser over en saa skjøn Anvendelse af Rigdommens og en ophøiet Stillings Goder, fik Fortælleren Tid til at rømme sig, tørre Sveden af Ansigtet og samle Aande for at tage Tilløb til nye Meddelelser.

„Ja tænk Dem!" vedblev han med hævet Stemme, „og da han saa ved sin høie Beskytterindes Indfly-

delse er bleven ret fordeelagtigt ansat oppe i Collegiet, saa gaaer denne Lykkens Pamphilius ... hm! dette Indfald er ogsaa af mig selv ... denne Lykkens Pamphilius, siger jeg, gaaer hen og vinder over 20000 Rigsdaler, den næststørste Gevinst, i Classelotteriet, jeg veed ikke hvad De synes? — Jeg har nu spillet i sexten Aar og aldrig vundet saameget som sexten danske Skilling."

„Høist mærkværdigt! — Meget besynderligt! — En sjelden Lykke!" udbrød de Omstaaende. — „Et Svineheld!" mumlede Capitainen imellem Tænderne.

„Føi nu dertil," fortsatte den snakkesalige Cancelliraad, „at inden et Par Aar er omme, saa avancerer han til Fuldmægtig i Comptoiret, og neppe er han bleven sadelfast paa denne Plads, saa gaaer, Gud hjælpe mig, hans Comptoirchef hen og lægger sig til at døe, og, uagtet flere ældre Embedsmænd ... jeg nævner Ingen ... søge Posten, saa faaer han den ligefor Næsen af dem allesammen, ... jeg beder Dem at betænke!"

„Nu, denne Lykke er da let at forklare sig," yttrede en ældre Herre, „Justitsraadens udmærkede Forretningsdygtighed er jo velbekjendt, ei at tale om

hans sjeldne Kundskabsfylde i mange andre Retninger, endog strengt videnskabelige."

„Bah! Forretningsdygtighed!... Pennesmøreri!" udbrød Capitainen haanligt. „Den Karl har havt en Heftelykke, det er det Hele. — See engang paa mig!... Jeg har været Officier i sytten Aar og har først nylig faaet Capitains-Anciennetet. Og jeg er dog en Karl, som udfylder min Plads, skulde jeg mene. Gouverneuren lod forleden, paa Paraden, det Ord falde, at der er ingen Officier i den hele Garnison, der marscherer som jeg, ... og kommer det an paa Udholdenhed, saa er jeg Mand for at tilmaale min Karl syvogtyve vægtige Slag Fugtel, uden saameget som at snappe efter Veiret."

„Beundringsværdigt!" bemærkedes i en satirisk Tone af Doctoren, som under den sidste Replik var traadt hen til Gruppen i Selskab med Frøken Vogel. „Skulde Capitainen ikke tilfældigviis have lagt Mærke til, om Karlen kan tage imod bemeldte syvogtyve Slag Fugtel uden at snappe efter Veiret, thi da troer jeg, uden Fornærmelse, at De maa vige ham Pladsen i Udholdenhed."

„Ah, Doctor!" svarede Capitainen leende, „laissons cela! — Det er om Justitsraad Frank,

Lykkens Yndling, at Talen her dreier sig, og mærkeligt nok, endnu uden synderlig Bagtalelse. — De er jo en Ven af ham; ... lad os høre Noget om ham!"

„Hans Ven," yttrede Doctoren med Alvor, „det tør jeg ingenlunde rose mig af at være, neppe engang af at have noget nøiere Bekjendtskab til ham. Jeg har behandlet ham i et Par ubetydelige Sygdomstilfælde, ... det er det Hele. — Iøvrigt antager jeg, at han er altfor fordybet i sig selv, altfor nedsænket i grublende Selvbetragtning, til at han kan slutte sig til Nogen som Ven, i dette Ords sande Betydning, der forudsætter en ubetinget Hengivelse."

Grevinden, som ved Begyndelsen af denne Samtale havde nedladt sig i Taushed paa en Stol, tilsyneladende mere fortabt i sine egne Tankers Lyndom, end opmærksomt lyttende til Talens Gang, havde kun af og til givet sin Deeltagelse tilkjende, ved en Bevægelse af Utaalmodighed, naar de Talendes Snaksomhed førte dem paa Afveie, ved et Udtryk af Vrede eller Bitterhed, naar de dvælede ved Enkelthederne i Lykkens Yndlings Livshændelser. Men ved Doctorens sidste Ord hævede hun sit Aasyn paa ham og syntes med Spænding at afvente yderligere

Forklaring fra hans Læber, medens et uhyggeligt Smiil vanzirede hendes ellers saa ædle Ansigtstræk.

„Fordybet!... Grublende!... Han!" udbrød, understøttet af flere Stemmer, en ung smuk Kone, som hidtil med Forsæt ikke havde deeltaget i Samtalen. „Nei, langtfra!... Han er jo Aabenheden og Frimodigheden selv!... Altid munter, meddeelsom og galant, lader han tværtimod til, ret con amore at nyde de Glæder, Lykken i saa rigt Maal har tildeelt ham, og ... hvad der især geraader ham til Ære og Ros, ... gjerne at ville lade Andre nyde dem med ham."

Grevinden tilkastede denne Dame et gjennemborende Blik og sank nedslaaet, næsten sønderknust tilbage paa sit Sæde.

„Maaskee!" svarede Doctoren med forsigtig Tilbageholdenhed. „Jeg vover ingenlunde, efter mit overfladiske Bekjendtskab til Justitsraad Frank, at fælde nogen Dom over hans Temperament eller hans Characteer. Alt hvad jeg kan sige, er, at han hører til det Slags Mennesker, som ikke let lade Nogen skue dem ind i Sjælen, og netop af den Grund troer jeg det er, at han i saa høi en Grad tiltrækker og fængsler Enhver, som kommer i hans Nærhed."

Frøken Vogel, som havde taget Plads ved Siden af Grevinden og havde lyttet med Interesse til de sidste Meddelelser, yttrede nu i en hvisken de Tone til Denne.

„Hvor er han dog, denne Lykkens Yndling?... Vil Deres Naade ikke behage at vise mig en Mand, hvis Tilnavn ikke kan Andet end vække min Nysgjerrighed."

„Han er ikke her tilstede," svarede Grevinden kort, idet hun lod som om hun rettede Noget paa sin Hovedbedækning, for ved denne Haandbevægelse at dølge den Sky, der svævede paa hendes Pande.

Men Capitainen, som tildeels havde opfattet Frøkenens Spørgsmaal og endelig havde bemærket Grevindens besynderlige Aandsfraværelse, skjøndt langtfra at ane dens sande Aarsag, førte sig denne gunstige Leilighed til Nytte for at tilvende sig den skjønne Frøkens Opmærksomhed og svarede med et skottende Diekast til Siden:

„Jeg kan godt forklare mig Deres Interesse, min elskværdige Frøken!... Men tro nu for Alting ikke, at denne omtalte Herre er saadan en naragtig Personage, som man gjerne er tilbøielig til at tænke sig en Justitsraad fra Comptoirpulten!... Nei,

det er en høi, velskabt Karl, ... omtrent som jeg, — med en Pokkers Driftighed og Selvtillid hos Damerne. Ogsaa siger Rygtet, at hans Triumpher over det smukke Kjøn skal være utallige. Nogle paastaae endog, han er ganske uimodstaaelig, men det er naturligviis Overdrivelse. — Jeg for min Deel kjender ham kun som en brav og honnet Karl, og bryder mig Pokker om Resten, ... han har aldrig gaaet mig i Veien."

Cancelliraaden havde i nogen Tid staaet som paa Naale, forgjæves bestræbende sig for at faae et Ord indført, men da nu Capitainen, ved at modtage et haanligt Blik af Grevinden, pludseligt standsede sin Tales Strøm, passede han sit Snit og tog atter til Orde:

„Som jeg sagde før, han blev Comptoirchef i en forbausende ung Alder, og ikke dermed Nok: et Par Aar efter behager det Hans kongelige Majestæt at udnævne ham til Justitsraad ..."

„Virkelig?" udbrød den unge Dame i Forundring.

„Ja, min Frøken, til virkelig Justitsraad ... lige med eet Spring, ... jeg beder Dem at betænke!"

„Undskyld, min Kjære!" bemærkede en af Her-

rerne, „han er kun slet og ret Justitsraad, med Rang i femte Classe, Nr. tre, ikke videre.“

„Jeg beder om Forladelse, han er „virkelig,“ saasandt jeg er virkelig Cancelliraad. — Fjerde Classe, min Herre, fjerde Classe.“

„De tager feil, Høistærede! De tager feil! Det er jeg ganske vis paa.“

„Nei, har man dog hørt saa galt! ... Skulde jeg ikke vide det, ... jeg, som altid har gaaet og tænkt paa, at han staaer hele to Classer høiere.“

Medens Trætten om denne vigtige Materie udspandt sig i Længden, begyndte Musiken atter at lokke til Dandsens Glæder. Parrene opstillede sig til Françaiserne; Doctoren førte Grevinden ud paa Gulvet, og Capitainen, som med Behændighed havde benyttet sig af Leiligheden til at engagere Frøken Vogel, maatte, efter flere forgjæves Forsøg paa at undgaae det, stille sig vis à vis med dette Par.

Under de første Tacter af Musiken indtraadte Justitsraad Frank og en lydelig Hvisken løb igjennem Salen, hvorimellem hist og her hørtes Udraabene: Lykkens Yndling! Næsten Alles Øine rettede sig mod den Nysankomne, og ikke faa af Damerne lode deres Blikke dvæle længer ved hans Per-

ſon, end man ſkulde formode det af en ſimpel Nysgjerrighed. En pludſelig Bleghed affarvede atter Grevindens glødende Kinder, dog ligeſom før kun i et forbigaaende Nu. Den unge Pige, ſom upaaagtet af Alle færdedes ved Buffetten i Sideværelſet, følte Blodet ſtrømme ſig til Hjertet, et flygtigt Glædesglimt oplivede hendes blide Aaſyn, og hun fortſatte ſin trivielle Syssel med fordoblet urolig Iver.

Juſtitsraaden gik Salen rundt, hvert Øieblik ſtandſet af En eller Anden, ſom bød ham Haanden og tiltalte ham med Venſkab eller Forekommenhed. Han ſyntes iøvrigt ikke at lægge Mærke til, ialtfald ikke at beſværes af den almindelige Opmærkſomhed, hans Fremtrædelſe vakte. Uden mindſte iøinefaldende Prydelſe var han fra Top til Taa klædt i Sort, ſom ved en ret mærkelig Overeenskomſt er antaget baade ſom Sorgens og ſom den feſtlige Glædes Farve; et velvilligt Smiil ſpillede om hans Læber, Stolthed og Glæde ſyntes at throne i hans Aaſyn, det mørke Haar omgav i naturlige Krøller hans høie Pande og kruſede ſig i et ſmukt begrændſet Skjæg om hans Hage: hans hele Perſonlighed var mere imponerende end ſkjøn, mere overſeende end forekommende venlig, men alligevel kunde

hans Opførsel og Manerer gaae som Mønstre paa Galanteri, naar han gjengjældte de mange Beviser paa Velvillie, som han modtog fra alle Sider. — En skarp Jagttager vilde maaskee have bemærket, at han sjeldent, høist sjeldent gjorde det første Skridt til venskabelig Tilnærmelse, og at det da næsten altid var rettet mod en skjøn Dame. Med et Par Saadanne verlede han i Forbigaaende meget sigende Diekast, medens han med Anstand og Lethed bevægede sig igjennem Vrimlen; ved at opdage Grevinden midt i Dandsens Hvirvel fortrak hans Aasyn sig til et selsomt Udtryk, der næsten grændsede til Haan, men i det næste Øieblik havde dette Udtryk veget Pladsen for hans tidligere freidige Mine, og ved at passere Aabningen ind til Sideværelset nikkede han venligt, men flygtigt, ad den derværende unge Pige, som derved rødmede **jusqu'au blanc des yeux**, for at bruge en fransk Talemaade. Endelig faldt hans Blik tilfældigviis paa Frøken Vogel, hvis Teint i Dandsens Anstrengelse var bleven endnu blegere og hvidere end før; med Behændighed opfangede han et speidende Diekast, hun tilsendte ham bag sin Cavaliers Skulder; han studsede noget ved Synet af denne skjønne Stjerne paa Klublivets Fir-

mament, og for bedre at iagttage dens Fuldkommenheder fjernede han sig til en afsides Krog af Salen, hvorfra han uforstyrret gjorde hendes Person fra øverst til nederst til Gjenstand for en prøvende Betragtning, der snart fremlokkede et Udtryk af levende Beundring i hans store, smukt aabnede Øine, — disse mærkelige Øine, om hvilke det var en Umulighed at afgjøre, af hvad Farve de vare, men som hørte til det sjeldne og farlige Slags, der indeslutter ligesom en hemmelig Trolddom, hvoraf især Qvindekjønnet lader sig paavirke og — bedaare.

Den sidste Française var til Ende. De Dandsende adspredte sig til alle Sider. Efter at have ført Grevinden til hendes Plads, kom Doctoren hen til Justitsraad Frank, greb venskabeligt hans Haand og hilste ham med følgende Ord:

„Velkommen, Høistærede! Jeg haaber da De ikke fortryder, at jeg har opfyldt Deres Begjæring: at proponere Dem som Medlem af vort Selskab?“

„Det bedste Beviis paa det Modsatte er, at jeg har benyttet den første Leilighed som tilbød sig, for at fremstille mig her,“ svarede Justitsraaden, idet han med Nød løsrev sit Blik fra Beskuelsen af Frøken Vogel.

„Har De bemærket, at Grevinde Adlerflücht, vor Klubs tidligere Pryd og Stolthed, er tilstede her iaften? ... Hun er for en Uges Tid siden kommen tilbage fra sin Udenlandsreise. — Ja, De kjender da vel Grevinden?" spurgte Doctoren.

„Jeg har den Ære og jeg har ogsaa bemærket hende," svarede Justitsraaden med Kulde. „Men sig mig engang, kjære Doctor, hvem er den unge Dame, som vor fælles Ven Capitainen nys dandsede med, og for hvem han gjorde sig saa behagelig, som det kun er ham muligt?"

„Ah, Pokker tage Den, der veed at undgaae Deres Jagttagelse," udbrød Doctoren med Munterhed. „Forresten er det en Frøken Vogel, der ogsaa iaften for første Gang lykksaliggjør os med sin Nærværelse. — Hun er fortryllende!"

„Staaer denne Dame i noget Forhold til Capitainen?"

„Nei, det troer jeg neppe Grevinden vilde tillade," bemærkede Doctoren leende.

„Hvorledes! Saa Capitainen er igjen traadt i Nummer som Grevindens erklærede Elsker, hvad han jo har været for flere Aar tilbage?"

„Vorherre bevare min Mund!... En Læge maa ikke tale om Sligt, selv om det foregaaer lige for hans og Hvermands Øine,... ellers var hans Praxis i den fine Verden snart forspildt."

„Ah! Det er som Skriften siger: De skulle have Øine og ikke see, — Øren og ikke høre."

„Netop. — Jeg sigtede ellers kun til Grevindens Indflydelse paa den unge Frøken."

„Staaer hun da i nogen Slags Afhængighed af Grevinden?"

„Ja, det er en Sag, som jeg ikke skal kunne oplyse nærmere. Jeg veed kun, at hun har Ophold i Grevindens Huus og skal være en god Veninde af hende, og saa indseer De jo nok..."

„Ah, ja saa!"

Justitsraaden fjernede sig fra Doctoren, som det syntes greben af en pludselig Idee. Han skred forbi Aabningen ind til Sideværelset, uden at lægge Mærke til et Par kjærlige Øine, som derindefra med et veemodigt Udtryk fulgte hans Bevægelser. Med en aaben, smilende Mine traadte han hen foran den Sofa, hvor Grevinden havde nedladt sig ved Siden af Frøken Vogel. Grevinden lod til at være betagen

af Forundring over hans uventede Komme, Frøkenens Blik var sænket mod Gulvet.

„Tør jeg byde Deres Naade velkommen tilbage", begyndte han i en galant, men sikker Tone, idet han bøiede sig meer end almindelig dybt for begge Damer.

„Jeg takker Dem, Hr. Justitsraad," svarede Grevinden koldt, men med noget usikker Stemme, og med en hurtig Vending mod Capitainen, som stod ved hendes Side, skjødesløst lænet op imod Sofaen, tilføiede hun rask: „Mon Valtsen ikke snart skal begynde?"

„Neppe," svarede den Tiltalte. „Musikanterne sørge nok for, at de ikke forhaste sig."

„Den naadige Grevinde," vedblev Justitsraaden i samme Tone som før, „har besøgt Italien, Schweitz, Frankrig, efter hvad jeg har ladet mig sige. Og jeg, som fra tidligere Dage kjender Deres Smag for Kunsten, jeg er overbeviist om, at en saadan Reise maa have givet Deres Aand et rigt Udbytte."

Grevinden, berørt af et Fortids-Minde, men uvis om, hvor Justitsraaden egentlig vilde hen, fæstede sine Øine med et spørgende Udtryk paa hans Ansigt og sagde:

„Ja, jeg veed Intet, som kan yde en dannet Aand en ædlere Nydelse end Kunsten.“

„Med mindre det skulde være Naturen,“ bemærkede han med et let Smil.

„Vistnok! Men hvis jeg ikke feiler, saa er det især i en yngre Alder, at vore Øine ere mest aabne for Naturens Skjønheder.“

„Maaskee har Deres Naade Ret i denne Bemærkning, og i saa Fald har man een vægtig Grund mere til at beklage ethvert Aar, som fjerner os fra Ungdommen. Ja, havde jeg i dette Øieblik Opfyldelsen af kun et eneste Ønske vis, saa skulde det blive: at faae mine unge Dage igjen tilbage!“

Grevinden var bleven øiensynligt formildet under Udvexlingen af disse Yttringer; for ikke at give Slip paa Samtalens Traad, bemærkede hun:

„Jeg har i længere Tid opholdt mig i München og Rom og har derfra hjembragt ret mange værdifulde Malerier, som det nok er værd at tage i Øiesyn.“

Capitainen, som havde kjedet sig under denne Samtale, faldt nu ind med den Bemærkning:

„De er jo ogsaa et Stykke af en Kunstner, Hr. Justitsraad, De skal jo tegne eller male særdeles godt, om Rygtet ikke lyver. Dem kunde det vist interessere

at see disse Sager, ... jeg for min Deel forstaaer mig ikke derpaa."

„Hvis den naadige Grevinde vilde gjøre mig lykkelig med sin Tilladelse?" sagde Justitsraaden med et dybt Buk for den Tiltalte.

„Med sand Fornøielse," svarede hun galant. „Deres Besøg skal være mig velkomment."

„Maaskee jeg endnu turde sætte Deres Naades Velvillie paa Prøve," vedblev Justitsraaden, i hvis Miner der lyste en glad Triumphfølelse, „ved at udbede mig en særegen Gunst?"

„Tal! Jeg beder Dem!"

„Det var at blive forestillet for denne unge Dame, som jeg veed jeg skal have den Lykke at mødes med i Deres Huus."

Grevinden skiftede pludseligt Farve, men da hun ikke vel kunde undslaae sig for at efterkomme en saa directe Opfordring, stilet til hende i Fleres og navnlig i den paagjældende Dames eget Paahør, maatte hun bequemme sig dertil.

„Hr. Justitsraad Frank — Frøken Vogel!" sagde hun med synlig Tvang og slet fordulgt Sindsbevægelse.

De Foreſtillede bøiede ſig i Taushed for hinanden; men under denne ſtumme Hilſen mødtes deres Blikke; det var ſom om de gjenſidigt vilde ſkue hinanden ind i Hjertets lønligſte Afkrog; deres Øine havde ondt ved at ſkilles ad. Uden at de mærkede eller anede det, var et Lyn fra Kjærlighedens Himmel ſamtidigt ſlaaet ned i deres Sjæle!

Da denne Ceremoni var til Ende, ſyntes Grevinden og Juſtitsraaden at have byttet Roller: hun venlig og nedladende, han kold og ſarkaſtiſk, men ſtedſe dog indenfor Høflighedens ſtrenge Grændſer. I Løbet af Converſationen, ſom kun dreiede ſig om ligegyldige Gjenſtande, hvor gjerne end Grevinden vilde give den et mere intereſſant Sving, ſpurgte Capitainen:

„Skal man anſee det for et beregnet Galanteri eller for et Spil af Tilfældet, at De, Hr. Juſtitsraad, netop møder her i Klubben iaften, til ſamme Tid ſom vor kjære Grevinde optræder i Selſkabslivet for første Gang efter ſin Hjemkomſt?“

„Som et reent Tilfælde, det beder jeg Dem at troe,“ ſkyndte den Tiltalte ſig at forſikkre med et flygtigt Blik paa Grevinden, ſom fixerede ham ſkarpt.

„Men om De er Tilfældet Tak skyldig, det bliver et andet Spørgsmaal?" yttrede hun.

„O, hvor kan Deres Naade tvivle!" svarede han med en høflig Bøining og et varmt Øiekast til Frøkenen, som til hans store Forundring vedblev at forholde sig taus.

„Og har De ... i de forløbne Aar ... fortsat Uddannelsen af et Talent, som ... engang ... var Dem saa kjær en ... en Adspredelse?" spurgte Grevinden.

„Nei, jeg forsikkrer Deres Naade, trods Capitainens smigrende Vidnesbyrd for lidt siden, saa har jeg ganske lagt Kunsten paa Hylden."

„Deri har De handlet uret! — For mig derimod har den stedse været en riig Kilde til Opmuntring; i den har jeg søgt og fundet mine bedste Glæder, tør jeg sige."

„Ja, Justitsraad!" indfaldt Capitainen, „finder De ikke ogsaa, ligesom alle os Andre, at Grevinden under sin Fraværelse er bleven baade yngre og skjønnere? — Saadant Noget skal jo Kunsten kunne bevirke, har jeg læst etsteds, — intet Under derfor, at den finder saamange ivrige Dyrkere."

„Ah, naadigste Grevinde," svarede Justitsraaden henvendt mod Damen, „er det kun min beundrende

Hylding det kommer an paa, saa vær overbeviist om, at jeg i Dem seer et forbausende Exempel paa Skjønhedens Triumph over Tidens Anfegtelser, — selv om denne Seier for en Deel maa skrives paa Kunstens Regning."

Uvis om den sande Mening af denne tvetydige Compliment, bed Grevinden sig i Læberne, men forhindredes i at give noget Svar, da Musikanterne i samme Øieblik spillede op og en ung Herre traadte til med Erindringen om et tidligere Løfte. Hun fulgte ham, skjøndt modstræbende, i Dandsen. Capitainen skyndte sig at drage Fordeel af sin Frihed, ved at engagere en anden Dame. Justitsraaden blev ene med Frøken Vogel: han tog Plads ved hendes Side med den Beslutning at forsøge, hvorvidt hans sikkre Færdighed i at bedømme Folk, især Qvinderne, efter Øiesynet, vilde holde Stik med Hensyn til denne unge Dame, som syntes saa bly, saa tilbageholdende.

„Frøkenen er ikke engageret?"

„Jo, jeg er; men jeg troer, at min Cavalier har glemt mig."

„Umuligt!... Hvo skulde kunne gjøre sig skyldig

i en saadan Glemsomhed, ... mod Dem! — Han fortjente Deres Vrede!"

„Tværtimod! ... Jeg takker ham derfor!" sagde Frøkenen, idet hun hæftede sine veltalende Øine paa sin Sidemand.

„Ak! Jeg har aldrig saa levende som i dette Øieblik beklaget, at jeg ikke dandser," udbrød Justitsraaden med Varme.

Her afbrødes deres Samtale af Cancelliraaden, som fremstillede sig med mangfoldige Undskyldninger for ikke at have mødt itide og ført Frøkenen i Dandsen, hvortil han havde engageret hende.

„Det er Dem tilgivet," svarede hun. „Jeg kan forsikkre Dem, at jeg havde selv aldeles forglemt det. — Men undskyld mig nu, jeg føler mig træt og foretrækker at hvile."

Efter forgjæves at have søgt at forandre Frøkenens Beslutning, beredte Cancelliraaden sig til at tage Plads ved hendes anden Side, for at søge Erstatning i en Conversation; men hun skyndte sig at forebygge hans Hensigt ved at give ham Anviisning paa en ung Dame, som sad over henne i det modsatte Hjørne af Salen, en Anviisning, som han var høflig eller enfoldig nok til at efterkomme.

Justitsraad Frank, som med Opmærksomhed havde iagttaget Frøkenen under dette korte Mellemspil og følte sig særdeles tilfredsstillet ved hendes Aandsnærværelse, maaskee endog noget smigret af hendes Yttringer, tænkte just paa atter at knytte Samtalens afrevne Traad, da hun forekom ham med det Spørgsmaal:

„De danser altsaa ikke?"

„En Naturfeil forbyder mig det," svarede han muntert.

„Aa, De spøger," yttrede hun med et vantro Smil.

„Nei, jeg forsikrer Dem, min Frøken, det er mit ramme Alvor. — Sagen er denne: jeg svimler ved den blotte Tanke om, at Jorden dreier sig rundt om sin Axe, medens den tillige udfører sit Løb omkring Solen. Skal nu ovenikjøbet jeg bevæge mig rundt i en Sal og dertil snurre mig omkring mig selv, saa gjøre disse fire samtidige Bevægelser mig aldeles fortumlet, — ei at forglemme det Berusende, der ligger i at føle en ung, smuk Dame i sin Arm og trykke hende mod sit Bryst, hvilken Situation i og for sig er Nok til at forplumre et stakkels kjødeligt Menneskes Sandser."

Under denne sidste Bemærkning havde den Talende skarpt betragtet den unge Dame, som sad ved hans Side, og da han nu saae hendes Ansigt oplivet af et let Smiil, rykkede han hende en Smule nærmere og vedblev i en Tone af Inderlighed, som han godt havde i sin Magt:

„Men jeg klager ikke over denne Ufuldkommenhed i min Organisation; thi nu, da jeg har seet, hvorledes De straffer en ringe Pligtforsømmelse, nu maa jeg snarere glæde mig over, at et saadant Afslag aldrig kan ramme mig, thi ... jeg føler det ... fra Deres Mund vilde det gjøre mig ulykkelig."

Frøkenen betragtede ham et Øieblik med Velvillie, slog derpaa Øinene ned og svarede efter nogen Betænkning:

„Maaskee vilde De, Hr. Justitsraad, heller aldrig løbe Fare for at modtage det af mig."

„Dicteres denne Ytring af Deres Hjertes milde Overbærenhed eller af Deres Overbeviisning om min strenge Pligtopfyldelse? — I begge Tilfælde er den lige smigrende, men ... jeg vilde dog foretrække det Første."

„Nu, det nytter ikke at negte det," svarede Frøkenen aabenhjertigt, „jeg har aldeles Intet tilovers

for Folk, som have noget Stygt, Taabeligt eller Latterligt ved deres Person. — Af denne Aarsag var det, jeg behandlede denne Herre med saamegen Haardhed, thi han er mig ubehagelig, næsten modbydelig. — Det er Uret af mig at gjøre slige Hensyn til et Menneskes Ydre gjældende, det tilstaaer jeg,... men jeg er nu engang saaledes... det er en Feil!"

„En Feil," udbrød Justitsraaden med Varme, „en Feil, som idetmindste i mine Øine gjælder for en Fuldkommenhed,... mest maaskee dog, fordi jeg selv lider af den samme Svaghed. — Min hele Aandsretning har henført mig til Beskuelsen og Beundringen af Skjønheden, forsaavidt den udpræger sig i den ydre Form;... jeg dølger ingenlunde, at den er farlig, endog vildledende, denne Betragtningsmaade, men ... jeg siger som De, min naadige Frøken... jeg er nu engang saaledes."

„Men er den ikke ogsaa saa nærliggende, saa naturlig, den Tanke, at et skjønt Ydre ogsaa indeslutter en skjøn og ædel Sjæl?... Det forekommer mig næsten, som om det ikke kan være anderledes."

„Og dog frembyder Erfaringen os ikke faa Exempler paa det Modsatte."

„Vistnok! Men det er dog kun Undtagelser, ... det er nu min Tro, og i den lader jeg mig ikke rokke."

„Jeg skulde sikkert ogsaa være den Sidste, der vilde forsøge paa at nedbryde en Overbeviisning, hvori jeg af Hjertet sympathiserer med Dem, skjøndt Forstanden ofte vil overtyde mig om dens Uholdbarhed. — Et bekjendt Ordsprog siger jo: „Et smukt Ansigt er et godt Skudsmaal!" ... Der ligger heri et Beviis for, at alle Mennesker ... meer eller mindre ... lade sig paavirke af udvortes Hensyn i deres Dom om Andres Characteer."

„Det maa nok altsaa være os noget Medfødt?"

„Jeg troer det ... ialtfald Noget, som er dybt begrundet i den svage menneskelige Natur. Men desto mere paaligger det os at være agtpaagivende, fremfor Alt ikke at gaae til den Yderlighed, som hiin mystiske Sværmer, der, ved at bringe Vildfarelsen i System, hævede den næsten til Galskab."

„Hvem mener De?"

„Lavater, Begrunderen af Physiognomiken, denne Videnskab, som skulde lære os, af et Menneskes Ydre at erkjende dets aandige Egenskaber. Han har ved sine Udskeielser gjort Sagen fuldkommen lat-

terlig, skjøndt intet fornuftigt Menneske vil vove at negte, at der ligger noget Sandt til Grund for den."

„Men hvorledes bliver det os da muligt, at skjelne det Rette fra det Falske, ... Sandheden fra Vildfarelsen?"

„Dertil er desværre jeg ikke istand til at give Dem Nøglen. Naturen har kun givet os adspredte Vink, løse Fingerpeg, — intet videre. Held Den, som deraf vil kunne samle og uddrage et paalideligt System!... Indtil da maae vi være varsomme, ... jeg siger Dette ligesaa meget for min egen, som for Deres Skyld. — Lichtenberg har bemærket, at Lavater har fundet Mere paa lærde Mænds Næser, end andre fornuftige Folk have fundet i deres Skrifter. Lad disse Ord være os en Advarsel, min naadigste Frøken, i vor Dom over Andre ikke at gaae efter Næsen!"

Dandsen var netop standset, og da Justitsraaden i samme Øieblik opdagede, at Grevinden, ført af sin Cavalier, eller maaskee snarere førende ham, styrede hen imod den Plads, hun havde forladt, ved Frøkenens Side, reiste han sig pludseligt og sagde den unge Dame et hurtigt, men ærbødigt Farvel. Efter at have gjort en Runde i Salen og verlet adskillige

galante eller ligegyldige Bemærkninger med flere Damer og Herrer, forlod han Selskabet og begav sig hjem.

Det varede ikke længe, inden man havde opdaget hans Forsvinden, og ikke faa qvindelige Blikke vandrede, søgende og speidende, Salen rundt, ja trængte endog ind i de tilstødende Gemakker. — Forgjæves!

„Veed De, at Justitsraad Frank allerede har begivet sig bort?“ spurgte Canceliraaden med travl Vigtighed Enhver, han traf paa.

„En høist indtagende Mand!“ udbrød en ung Frue med Enthousiasme.

„Og saa munter, saa underholdende!“ bemærkede en anden Dame.

„En Pokkers Karl til at gjøre Damerne sin Cour!“ sagde Capitainen.

„Hans Held er i Sandhed misundelsesværdigt,“ yttrede en Herre med et dybt Suk.

„Ja, derfor hedder han ogsaa Lykkens Yndling,“ svarede en Anden.

Grevinden og Frøken Vogel yttrede Intet, — men maaskee de tænkte des Mere!

Andet Capitel.

Grev Adlerflücht var af en gammel tydsk Adelsslægt, som i Midten af det næstforrige Aarhundrede havde bosat sig i Danmark, her tilkjøbt sig vidtudstrakte Godser og i Aaret 1671 faaet disse ophøiede til et dansk Grevskab. Flere Aarhundreders Berømmelse ledsagede dette ældgamle Navn, og Rigdommens Glands føiede sig til Fortidens Hæder for at gjøre det til et af Landets mest ansete Adelsnavne. Men forlængst var de glimrende Bedrifters Tid forbi for denne Slægt; dens yerlende Repræsentanter havde henlevet deres daadløse Dage enten i Hoflivets smaalige Sysler, eller i Jordegodseierens patriarchalske Ro, og kun liden Udsigt var der til, at den fordums Glands skulde fornyes, da den nulevende Greve syntes at ville gaae i sin Grav uden noget Afkom.

Grev Adlerflücht havde i sin Ungdom, ved Begyndelsen af dette Aarhundrede, gjældt for en af

Landets smukkeste Mænd. Af en stolt, heftig og ubændig Characteer havde han indviklet sig i Tvist med sin dalevende Fader og paadraget sig Ubehageligheder ved Hoffet, hvilket tilsammen havde opirret og krænket hans stive Sind. Et Rygte, som dog for længe siden var uddød, fortalte om et Giftermaal med en svensk Comtesse, under de daværende Krigsforhold imellem Nabolandene holdt hemmeligt af Frygt for Kongehusets Unaade og Faderens Vrede, og ymtede tillige om, at Greven i et Anfald af utæmmelig Skinsyge skulde have gjort en brat Ende paa Forbindelsen ved at forskyde og fornegte sin unge Hustru, som derpaa snart var bukket under for Græmmelsen og havde taget Hemmeligheden med sig i sin tidlige Grav. Men alt Dette havde kun været løs Tale, flygtigt opdukkende Formodninger, som snart igjen vare blevne qvalte i Fødselen, det være sig nu ved andre Hofskandaler eller under Indtrykket af de tunge Ulykker, som dengang brød ind over vort svage Fædreland. Saa Meget er kun vist, at den unge Greve, som hidtil kun havde hengivet sig til Ynglingsalderens sædvanlige og lettilgivelige Udskeielser, lige med Eet styrtede sig i et Hav af sandselige Udsvævelser, som uafbrudt fortsatte og stedse af en lavere, mere

nedværdigende Natur, inden faa Aar havde ødelagt hans Ungdoms Kræfter og gjort ham til en ynkværdig Krøbling baade paa Legeme og Sjæl. Faderen var imidlertid død og hans Titel og Rigdomme gaaede i Arv til Sønnen, men Dennes aandelige Sløvhed og legemlige Svækkelse gjorde det nødvendigt for Regjeringen at sætte hans vidtløftige Eiendomme under kongelig Administration, saa at hans frie Raadighed for Fremtiden indskrænkedes til de iøvrigt rige aarlige Indkomster, som denne fornuftmæssige Bestyrelsesmaade kastede af sig. Efter en høist ufuldkommen Helbredelse, ved gjentagne Badecure og mange Lægers forenede Hjælp, fulgte en lang Periode af mørk Melancholi og menneskefjendsk Tilbagetrukkenhed, i hvilken kun af og til et Glimt af Grevens fordums klare Aand blussede iveiret; men efterhaanden bleve disse Fornuftens lyse Øieblikke sjeldnere og sjeldnere, Aarenes Skrøbelighed forenede sig med en voldsom nedbrudt Constitutions Affældighed, for at røve hans sammenfaldne Legeme dets sidste Kræfter, og han nedsank endelig i en fuldkommen Apathi, kun afløst af enkelte, næsten vanvittige Udbrud af en trøstesløs, vild Klage over sin berøm-

melige Slægts Uddøen med ham, det sidste Skud af dens Stamme.

I denne sørgelige Tilstand befandt han sig, da hans nuværende Gemalinde kom i hans Nærhed, — dengang en fattig adelig Frøken af sjelden Legemsskjønhed. Hendes intriguante Familie kastede med ublu Begjærlighed Øinene paa den udlevede, skjøndt endnu kun halvtredsindstyveaarige Oldings Rigdomme og fik med Behændighed den unge Pige anbragt i hans Huus, hvor baade hun og hendes Slægtninge haabede at skulle høste rige Fordele af hendes Skjønhed og Klogt. Og Resultatet af denne listige Beregning overtraf Alles Forventninger. Hun vidste at nærme sig den mørke Misanthrop med en saadan Forsigtighed, at han lidt efter lidt vænnede sig til hendes Omgang; med beundringsværdigt Taalmod underkastede hun sig hans bizarre Luner; hun forstod ved klog Eftergivenhed i rette Tid efterhaanden tildeels at tæmme hans vilde Raseri, saa at dets Udbrud baade bleve sjeldnere og mindre voldsomme; men til samme Tid sørgede hun for, at det brændende Ønske, som ulmede i hans omtaagede Sjæls Mørke, nemlig at erholde en Arving til sit Navn og sin Rang, aldrig undfaldt hans Tanke; ja hun skyede

end ikke at benytte sine sjeldne personlige Fortrin til at vække hans sandselige Attraa og nære et stigende Begjær efter at virkeliggjøre det hidtil svigtende Haab om hans Slægts Forplantning ved en ægteskabelig Forbindelse med hende.

Saa vidt havde denne unge Dame, med sit dristige Maal uafladeligt for Øie, bragt det inden et Aars Forløb; og da den gamle Greve imidlertid var bleven baade menneskeligere i Omgang og lettere at styre efter hendes Villie, satte hun det, trods hans Slægtninges retslige Indsigelser og deres Paastand, at Greven ikke var sin Forstand mægtig, dog igjennem, at hun, som hans ægteviede Hustru, kunde optræde som retmæssig og enevældig Herskerinde i hans Huus, og tilegne sig ikke blot hans gamle Navns Glands, men ogsaa den fulde Nydelse af hans Rigdomme.

Dette uventede Skridt af den gamle Greve var som et Lynslag for hans Slægtninge, da det i et Nu kuldkastede en lang Aarrækkes voxende Haab om at see hans Titel og store Eiendomme, overeensstemmende med den i Grevskabets Erectionspatent fastsatte Arvefølge, overgaae i hans nærmeste Sideslægtnings, hans Søstersøns, den unge Kammerjunker

Denners Besiddelse. Denne, som var ansat ved det danske Gesandtskab i Paris, men kort før den Tid, vor Fortælling begynder, netop var bleven forflyttet til Berlin, havde endog, i den sikkre Forventning om en riig Arv, som just ikke kunde være saa meget fjern, føiet sin Onkels Slægtsnavn til sit eget, saa at han i Regelen skrev sig Adlerflücht-Denner, iøvrigt foregivende, at han havde optaget denne Tilføining efter Moderen, som var gift med en høitstaaende Embedsmand af en for ikke længe siden nobiliteret Familie. Kammerjunkerens stolte Drøm om forventet Glands og Ære maatte nødvendigviis ved den gamle Greves Giftermaal med en toogtyveaarig Skjønhed opløse sig i Intet; men Aarene gik, det ene efter det andet, og der kom ingen Livsarving i det grevelige Huus, hvad der ei kunde undlade at vække stor Forundring hos Enhver, som kjendte endog blot lidet til Forholdene. Den gamle Greve, hvis udmarvede Legeme syntes for nogen Tid at have vundet nye Kræfter, og hvis dybt sløvede Aand havde begyndt at yttre en fornyet, om end kun svag Virksomhed, sank snart tilbage i sin fordums menneskesky Følesløshed. Det var kun den sidste, snart forbigaaende Opblussen af hans i sin inderste Kjerne

angrebne Sjæls Kraft, der for en kort Stund havde bedaaret ham selv og blændet Dem, som enten af Pligt eller af Interesse vogtede paa hans Sindsforfatning. Skimtende igjennem Sjælens Taage, at den Qvinde, som han havde troet værdig til at dele hans Navn og hans Rigdom, og ved hvem han havde fattet et nyfødt Haab om at kunne see sin ældgamle Slægts Bestaaen sikkret ved kjødeligt Afkom, ikke blot gjorde sig fortjent til hans og Verdens Foragt, som Den, der næsten aabenlyst besmittede hans Ære ved talløse frække Elskovshandeler, men ogsaa, uagtet et umætteligt Lefleries Omvexlinger, vedblev at være aldeles ufrugtbar, — trak han sig ligesom Sneglen igjen tilbage i sin Skal og indesluttede et allerede forlængst sønderrevet Hjertes hadske Bitterhed i en stum, næsten villielos Hengivelse. Nøiet med den punktlige Tilfredsstillelse af sine legemlige Fornødenheder, henlevede han sine sørgelige Dage i mørk Affondrethed fra sin Hustru og fra Verden; hans Aand nedsank paany i en taus grublende Dvælen ved det glødende Ønske, der stedse endnu levede paa Bunden af hans sløvede Sjæl, og kun i enkelte, uforudseelige Øieblikke brød hans hemmelige Tanker deres Bane igjennem Forhærdelsens Skorpe

og udrasede da snart i et forbigaaende Vanvids støiende Vildhed.

Imedens Haabet paany steg hos Grevens Slægtninge, og navnlig Kammerjunkeren, i letsindig Tillid til en snar Opnaaelse af Rigdommens gyldne Gaver, under sit Ophold i Paris styrtede sig dybere og dybere i Gjæld, maatte Grevinden dyrt betale den indbildte Lykke, hun troede at have erhvervet sig ved at gjøre et saa fornemt og rigt Parti. Grevens legemlige og sjælelige Tilstand gjorde en uafbrudt, streng Opsigt fornøden, hvilken hun af Hensyn til de for hende fornærmelige og ofte i de laveste Udtryk fremsatte Bestyldninger, som undslap hans fraadende Læber i Raseriets Paroxysmer, ikke vel kunde betroe i andre Hænder end i sine egne. En indvortes Smerte, som var tiltaget i Heftighed med Aarene, havde udkrævet Anvendelsen af Opium, men da Grevinden derved havde bemærket dettes dulmende og søvndyssende Virkning paa Gemalen, anvendte hun det paa egen Haand i stedse større og større Indgifter og skaffede sig derved ofte nogen Lettelse i sin byrdefulde Stilling som Grevens Vogterske, og han gjorde ikke den ringeste Modstand imod et saa farligt Middels altfor hyppige Anvendelse, hvad enten det

nu var af Uvidenhed og Mangel paa Villieskraft, eller fordi han selv følte sig hemmelig tilfreds med dets Virkninger. I ti Aar havde Grevinden nu levet sammen med sin Gemal og efterhaanden bragt ham saa vidt, at han, fuldkommen affluttet fra al Omgang søgte Hvile og Fred i Søvnens Arme, saasnart Mørket faldt paa. Maaskee for at unddrage sig og ham agtpaagivende Speideres Aarvaagenhed i Hjemmet, maaskee ogsaa i Haab om en gunstig Indflydelse paa hans Sinds- og Helbredstilstand, havde hun for fem Aar siden taget ham med paa en Reise gjennem Europas mærkeligste Lande og var i Paris traadt i nærmere Bekjendtskab til Kammerjunkeren, Arvingen til de Rigdomme, hvormed hun nu skaltede og valtede næsten ganske efter Behag. Med en klar Forestilling om den Ubetydelighed, hvortil hun vilde nedsynke, naar hun ved Grevens Død sattes paa en, i Forhold til hendes Fordringer paa Livets Pragt og Herlighed, kun tarvelig Appanage, havde hun med forekommende Venskab nærmet sig hans Person og kunde just ikke klage over den Maade, hvorpaa han, den slebne Verdensmand, havde optaget hendes Tilnærmelse; ja, i sin forfængelige Tillid til personlige Yndigheders Magt og en klog, be-

regnende Forstands Indflydelse, havde hun endog fattet et dristigt Haab om Muligheden af at sikkre sig sin nuværende glimrende Stilling, paa hvis Tab hun ikke kunde tænke uden den bittreste Smerte, ved efter Grevens Død at bringe den letsindige Arving under sit ægteskabelige Aag, og hun havde, for at opretholde sig i hans behagelige Erindring, ved hans Forflyttelse fra Paris til Berlin, der indtraf under hendes Ophold i førstnævnte Stad, truffet Aftale med ham om en fortsat Correspondance, under Paaskud af at meddele ham Underretning om Grevens Sygdomsforfatning, der netop da havde taget en mere betænkelig Vending og som jo maatte interessere ham ikke mindre end hende.

I Paris havde Grevinden, som vi vide, lært at kjende Frøken Vogel. En Slavinde af den byrdefulde Tjeneste, som Grevens Sjæls- og Legemstilstand paalagde hende, havde hun i denne unge, tilbageholdne Pige troet at finde en velkommen Hjælperske, med hvem hun kunde dele sit huuslige Livs Sorger og Byrder. Frøkenen havde ikke blot vidst at anbefale sig ved en klog Beskedenhed i sin hele Optræden, men endog forstaaet at sætte sig fuldkommen i Grevindens Gunst ved ærbødigt at underordne

sig hendes despotiske Villie og ved flint at smigre hendes med Aarene tiltagende, fordringsfulde Forfængelighed. Da den unge Dame nu tillige var i Besiddelse af den fuldkomneste Verdenstone og syntes med et ungdommeligt Hjertes varme Venskabsfølelse og Beundring at slutte sig til den stolte og skjønne Grevinde, kunde Denne i hende ikke see Andet end baade en fortræffelig Selskabsdame, hvis personlige Fortrin, af en eiendommelig, mindre fremtrædende Natur, netop maatte give Grevindens blomstrende, iøinefaldende Yndigheder forøget Relief, og dertil en tro og paalidelig Hjælperinde ved Grevens Pleie og Bevogtning. Saameget lettere lykkedes det Grevinden at knytte den unge Frøken til sin Person, som hun selv syntes at være bleven utilfreds med sin hidtilværende Stilling som Gouvernante og Intet ønskede hellere, end i Grevindens Selskab at vende tilbage til Kjøbenhavn.

I hvilket Forhold stod Grevinden til Justitsraad Frank? Dette Spørgsmaal vil finde sin Besvarelse i det Følgende. Her være det Nok at meddele, at hun i sin feire Ungdoms-Alder havde elsket ham, — heftigt og glødende, som hun var istand til at elske og som han fortjente at elskes. Men dette Kjær-

lighedsforhold var opløst flere Aar endnu førend hun havde lært den gamle Greve at kjende og ægtet ham. I den forløbne lange Række af Aar var hendes Følelse for den Mand, der engang havde været Gjenstanden for hendes første varme Kjærlighed, gaaet over til et Had, som, skjøndt dybt og brændende, dog ikke var bedre begrundet i hendes Hjertes Inderste, end at der kun behøvedes en ringe Tilnærmelse fra hans Side for at lade det slaae om i dets modsatte Yderlighed, — saa besynderligt, saa unbegrundeligt, saa fuldt af mærkelige Modsætninger er Qvindehjertet! Dersom hun ved Fornuftens kolde Brug kunde have gjort sig Rede for denne svævende Følelse, der stedse ligesom balancerede imellem Kjærlighed og Had, skjøndt den, som en Følge af den Flid, hvormed Følelsens Gjenstand viensynligt havde søgt at undgaae enhver senere Tilnærmelse, langt overveiende baade med Hensyn til Tid og Styrke hældede til Hadets Side, — da skulde hun maaskee have maattet tilstaae sig selv, at iblandt de mange Elskere, der i Aarenes Løb havde afløst hverandre i hendes Hjertes Gunst, fremragede Han, hendes første Elsker, overskyggende dem Alle ved sin rige, stærke og dristige Aand, saa at han blandt Alle havde

været den Eneste, for hvem hun, selv stærk og driftig som faa iblandt Qvinder, havde maattet bøie sig i ydmyg Underkastelse. Kjærlighedens Minde om en saadan Aand forsvinder aldrig af en Qvindes Bryst, selv under Tidens mest vexlende Omskiftelser; hun kan foragte ham, afskye ham, hade ham, og hun underordner sig dog i kjærlig Ydmyghed hans stærke Villie paa det første Vink, som lader Haabet om hans Gjenkjærlighed paany fremstige af hendes Sjæls Dyb, — thi Aand er Aand! Dens Magt er vældig og uimodstaaelig og evig!

Formiddagen efter den Assemblée, der er skildret i foregaaende Capitel, laa Grev Adlerflücht, tæt indhyllet i en carmoisinfarvet Fløiels Slobrok, mat henstrakt paa Sofaen i sit med gammeldags, gedigen Pragt udstyrede Sovegemak. Den lange Efteraarsnats Hvile og Søvn havde ikke formaaet at skyrke dette affældige Legeme, hvis udtærede Magerhed endog røbede sig igjennem Dragtens vide Folder. Tværtimod var Slappelsen i hans Livsaander altid størst om Morgenen; opad Dagen syntes den at vige for nogle enkelte vilde Kraftyttringer af Vrede eller af Smerte, men kun for at lade ham i rigeligere Maal tye hen til Nydelsen af den langsomt virkende

Gift, som snart igjen dæmpede hans Aands flygtige Opblussen og nedsænkede den i en langvarig Nats dødslignende Ro. Uagtet Sygdom, Lidenskaber og Vanvid havde draget dybe Furer i hans høie Pande, vidnede dog endnu dens ædle Form, at den engang havde hegnet om dristige Tankers, kjække Beslutningers Udspring. Det tykke Haar, som i hans fjerne Ungdoms Dage havde krøllet sig saa smukt og saa naturligt om hans Hoved, men, alt for længe siden henvisnet, havde antaget Alderdommens graa Farve, strittede i hæslig Uorden frem i alle Retninger og gav hans Udseende noget Vildt og Uhyggeligt. Hans Øine vare matte og hvilede udtryksløse paa hans magre Hænder, som han havde foldet over Brystet, og de hyppige Bevægelser, der ligesom rystede hans slappe Ansigtsmuskler, kunde man med ligesaa fuld Ret anseе for lette Krampetrækninger, som for Virkninger af et flygtigt verlende Tankespil.

I en Vinduesfordybning, som vendte ud imod det grevelige Palais's skumle Gaard, sad Frøken Vogel, tankefuld og alvorlig, tilsyneladende flittigt beskjeftiget med et fint Broderi, men i Virkeligheden bevogtende den gamle Greves Miner og svage Bevægelser med en spændt Agtpaagivenhed, der nødven-

digviis maatte afdrage hendes Opmærksomhed fra Arbeidet. Medens hendes Øine med et eiendommeligt Udtryk af Utaalmodighed ofte søgte hen til Greven, som neppe lod til at ane eller at bekymre sig om hendes Nærværelse, syntes hun snart med begjærligt Øre at ville opfatte ethvert Ord, som af og til undslap hans skjælvende Læber, snart med nysgjerrig Interesse at lytte efter de ubestemte Lyde, som undertiden afbrød Tausheden i den vidtløftige Bygnings Indre.

„Barnløs! Barnløs!" hvisked Greven hen for sig, uden at forandre sin Stilling. „Nedstige i Graven uden Afkom!... Ingen Søn, som kan vedligeholde min ældgamle Slægt og forplante den videre til sildige Tider!... Mit berømmelige Navn uddød og forglemt!... Mit Stamtræ visnet og gaaet ud! Mine Eiendomme i fremmede Hænder!"

Efter et langt Ophold vedblev han med klangløs Stemme: „Det er forbi, dette Haab, som en listig Qvinde foregjøglede mig.... Mine Lænders Kraft er brudt, Livsens Kilde udtørret, mine Sandser sløvede eller lænkebundne.... Jeg føler Dødens Orm sønder-gnave min Livstraad; ethvert af dens Bid farer som et Dolkestik igjennem mit Hjerte; det gjenlyder for

mit indre Øre som en skærende Lyd og faaer min Sjæl til at vaande sig i Forfærdelsens Smerte. ... Er jeg ikke det sidste Skud af min hæderlige Stamme? ... Ingen Livsarving! Ingen Søn! ... Barnløs, barnløs!"

Hans Hoved sank blytungt ned imod Brystet og i nogle Minuter hengav han sig til en taus Grublen; men, ret som om en Tanke, en Erindring eller et Haab begyndte at opklare hans Sjæls Mørke, fremlyste efterhaanden en dæmrende Glands i hans dybt indsunkne Øine; de bevægede sig langsomt til Siden og fæstede sig endelig, næsten med et Udtryk af Liv, paa et stort messingbeslaaet Mahogny-Skriin, som, fastskruet til Gulvet under hans Skrivebor gjemte alle hans Familiepapirer. Han gjorde en Bevægelse som for at reise sig, men sank efter fle svage Forsøg kraftløs tilbage paa Sofaens Hynder.

„Forgjæves," udbrød han med stærkere Stemme, der gav Gjenlyd af hans dybe Sjælesmerte. „Forgjæves! ... Mine trætte Lemmer negte mig deres Tjeneste; mit Legemes Kraft er lammet, ... jeg er hjemfalden til Døden og til Straffen. — Jeg lider," vedblev han og hans Øine vandrede med Uro om i Værelset, indtil de opdagede og standsede ved Frøkenen;

„jeg lider værre end en Misdæder paa Marterpælen. Smerten farer som en giftig Braad igjennem alle mine Ledemod; Ormen krymper sig i mit Bryst,... den er her, her, lige ved Hjertet; ... jeg kan føle dens Bid. — Giv mig Draaber, unge Pige!... Spar ikke paa dem!... De bringe Glemsel og Fred. — O, var det Gravens Fred!"

Frøken Vogel, som under den ulykkelige Greves afbrudte Klager havde ladet sit Arbeide hvile og Hænderne synke i Skjødet, idet hun betragtede ham, ikke med et qvindeligt Hjertes ømme Medynk, men tværtimod med en drømmende, næsten triumpherende Mine, — reiste sig hurtigt og opfyldte Grevens Forlangende uden at yttre et eneste trøstende Ord til den Lidende.

„Det er godt!" sagde Greven med større Livlighed. „Der! Tag denne Nøgle! Luk Skrinet op der!... Ovenpaa Papirerne, tilvenstre i Rummet, der ligger en Portefeuille,... bring mig den!"

Frøkenen adlød hans Befaling, taus som før, men med en paafaldende Ivrighed, i Sammenligning med den Kulde, hun lagde for Dagen ved hans Lidelser.

Greven udtog med ryſtende Hænder af den i gammel Smag rigt med Guld broderede ſtore Brevtaſke adſkillige Documenter, og medens han fordybede ſig i Læsningen af dem, forøgedes hans Dines Glands, og enkelte lidenſkabelige Udbrud, ſnart ſagte, ſnart høirøſtede, gled over hans krampagtigt dirrende Læber:

„Qvinde-Eder!“ mumlede han. „Abeſpil med Dyden og Æren!... Men Gjengjældelſen,... Hævnen,... den var ſiint udtænkt,... en Qvinde værdig. — Ha! vidſte mine Slægtninge paa Sidelinien, ... de, ſom nu med gridſke Blikke paa mit Guld lure med fræk Utaalmodighed paa min ſnare Død, — vidſte de blot, hvad for en Hemmelighed jeg her holder i min Haand, — de vilde ſkjælve og bæve og jamre ſig!... Men den ſkal gjemmes til min Død, denne Hemmelighed!... Graven udjævner Alt, ... baade Skammen, og Brøden, og Angeren.“

„Hendes Død tynger paa min Samvittighed,“ vedblev han med ſtigende Heftighed. „Hendes Lod var ſørgelig, ſkrækkelig, ... hvis hun var uſkyldig, — men hun er hævnet, gruſomt hævnet, thi jeg maa ſtige barnløs ned i min Grav,... barnløs!“

„Kan Løgnen ſvæve paa en Døendes Læber?“ udbrød han og Vanviddet begyndte at lue i hans

forstyrrede Blik. „Kan en Moder fornegte sine Følelser? ... og støde sit Barn ud i Mørke og Elendighed? ... Er Det en moderlig Velsignelse, saa er den tusind Gange værre end en Faders Forbandelse! — Men min Forbandelse er falden tilbage paa mig selv.... thi jeg er barnløs! — Der, unge Pige, tag denne Bog og disse Papirer! ... De brænde i min Haand, ... de forstyrre min Hjerne!... Der, læg dem atter ned!... Hurtig!... Jeg befaler det!"

Men Frøkenen, som, uændset af Greven, var bleven staaende ved hans Hovedgjærde og med en ængstelig Begjærlighed havde fulgt hans Hænders urolige Famlen imellem Papirerne, forgjæves bestræbende sig for at samle Noget af deres Indhold, da hendes Opmærksomhed i ikke ringere Grad var fængslet af hans usammenhængende Udraab, greb vel Brevtasken med ivrig Hast af hans Hænder; dog nølede hun med Udførelsen af hans Befaling, idet hun, efter at have vendt ham Ryggen, søgte at tilvende sig en Deel af de løst sammenlagte Papirer, førend hun lagde det Hele fra sig i Skrinet.

I samme Nu stod Greven ved hendes Side. Med den for Mennesker af hans Sindsbeskaffenhed eiendommelige Mistænksomhed havde han fulgt enhver

af hendes Bevægelser. Et vanvittigt Raseri glimtede i hans Øine og laante hans skrøbelige Legeme en kortvarig Styrke; sine knokkede Hænder viklede han ind i hendes bløde Lokkers Fylde og med et eneste kraftigt Ryk strakte han hendes fine, skjønne Legeme til Gulvet, hvorpaa han med Lethed fravristede hende sit Bytte. —

Medens denne Scene foregik i Grevens Sovegemak, havde Grevinden i sit med nymodens Smag og Luxus meublerede Boudoir modtaget et galant Morgenbesøg af Capitainen fra den foregaaende Aften. Men hans militaire Pligter havde kaldet ham til Paraden, og den sidste Lyd af hans Sabels Klirren mod Trappegangen naaede ind til Grevindens Øren, idet hun samlede den folderige Linons Morgenblouse omkring sin fyldige Barm. En livlig Rødme brændte endnu i en skarpt begrændset Plet paa Høiden af hendes Kinder og forøgede den fugtige Glands, hvori hendes dunkle Øine syntes ligesom at svømme under Vellystens Eftervirkning, medens hun for et stort, i gylden Ramme indfattet Speil, paany opsatte sine i Uorden nedhængende tykke Haarfletninger. Efter derpaa at have badet sit Ansigt og især sine Øine i koldt Vand, henstrakte hun sit matte Legeme

til Hvile paa en bred tyrkisk Divan, hvis bløde Atlaskes Hynder og Puder, sagte gyngende, sluttede sig tæt og fortroligt til hendes yppige Former. Et Par guldbroderede Morgensko faldt uændsede af hendes spinkle Fødder, hvis hyppige utaalmodige Bevægelser af og til forraadte Skinnebenets dreiede Fylde. Hendes ene, med talrige kostbare Ringe smykkede Haand hang slapt ud over Leiets Kant, medens den anden ligegyldigt famlede om imellem Haarets udgledne Lokker og den tilhørende Arm overskyggede en Pande, der var hvid og glat som et Isspeil. Under de halvt tillukkede Øienlaag gled et drømmende Blik hen over de lascive mythologiske Scener, som skjønne Oliemalerier, der bedækkede Kammerets Vægge, allevegne stillede til Skue, eller det dvælede i mørk Nedslagenhed paa den brogede Blomsterpragt, et Brysseler-Gulvtæppe udfoldede.

Fordybede hendes Tanke sig i det berusende Minde om en nys oplevet Elskovens Triumph?... Ledsagede den, med attraaende Længsel og smægtende Savn, den militaire Courtisan, af hvis Favntag hun nyligt var udgaaet, blussende og skjælvende? — Nei! Den søgte tilbage, langt tilbage i Tiden! ... Tilbage til hine fjerne Dage, da hun i sin Ungdoms friske Blom-

string havde hengivet sig til Ham, i hvis rige Følelse hun havde fundet Hengivelsens bedste Løn, ... til Ham, hvis glødende Kjærlighed havde indpodet en Erindring i hendes Sjæl, den intet af det senere Oplevede kunde fordunkle, end sige fortrænge. Hendes indre Sands fortabte sig i den tillokkende Beskuelse af forførerske Billeder, som fremtryllede Ham hensunken i ydmyg Tilbedelse for hendes Fod, Han, der havde hersket i hendes Hjerte med en mandig Aands hele Overlegenhed. Hendes Sjæls Øre lyttede til hans Læbers bedaarende Tale; det berustе sig i Stemmens indtrængende Velklang; det opfangede med Begjærlighed hans dristige Ønsker, et elskovsfuldt Hjertes uimodstaaelige Villiesyttringer. — Men den var forbi, denne henrivende Ungdomsdrøm! Og Mindets Tomhed i Sammenligning med Virkelighedens Fylde opskræmmede atter Hadets Furier af deres kortvarige Hvile. Hendes Øine begyndte at lue med en uhyggelig Glands, Hænderne knyttede sig krampagtigt, hun sprang op fra sit Leie og gik med hurtige Skridt over Gulvet. Kjærlighedens Tankespil havde været stumt, — Hadets fortærende Følelser brød ud i lydelige Ord.

„Han er tabt, ... tabt for evigt! — Mit unge Hjertes varme Kjærlighed har han lønnet med Foragt, kold og haanende Foragt, og jo Mere jeg tilbød, desto mere vragede han og trak sig tilbage bag en iisnende Høflighedens Skillevæg. Vi brød med hinanden, ... det kunde jo ikke vedblive saaledes! ... Men med hvilken listig Klogt har han ikke senere forstaaet at undgaae ethvert Sammentræf! Et Par Gange have vi mødt hinanden under den lange Adskillelse, men bestandigt dette kolige Galanteri eller denne forbindtlige Smiger, som jeg af Hjertet foragter, idetmindste af hans Mund. Og naar det en enkelt Gang syntes mig, ... som nu igaar, ... at han af egen Tilskyndelse nærmede sig til mig, hvilken saarende, krænkende Skuffelse da at opdage, at jeg kun var Middelet, Redskabet, som ved Hensigtens Opnaaelse henslænges med Haan."

„Har jeg da ikke Aarsag at hade ham?" vedblev Grevinden med voxende Lidenskab i Tone og Gebærder. „Gjennemskuede jeg ikke hans Plan og saae, med blødende Hjerte, hvorledes hans Øine med sandseligt Begjær søgte og hvilede paa Frøken Vogel. Men her haaber jeg dog at kunne tage nogen Hævn over ham, — denne søde tillokkende Hævn, at gjøre

hans dristige Forsæt tilskamme. — Ja, jeg hader ham, ... af hele mit Hjertes Fylde! Enhver Tilvæxt i hans Lykke har forvoldet mig Bitterhed i Sjælen og føiet nyt Tønder til den Hadets Lue, som brænder i mit Indre. — Thi, jeg føler det, Eet, eet Eneste vilde være istand til at kue hans stolte Sjæl! ... Det er Fattigdom, Usselhed, Elendighed! ... Denne Svaghed har han røbet for mig, dengang, da han endnu var ung og Intet eiede uden sit Haab om Fremtids Held, — og mangen en Gang har det været mit Ønske, som min Bøn, at maatte see ham underkuet og ydmyget. ... Da, troer jeg, vilde min Hævnfølelse være tilfredsstillet, thi da laa hans høitstræbende Aand i Støvet. Men i dets Sted har jeg maattet erfare, hvorledes Lykken ødslede paa ham med sin Gunst, see ham stige i Ære, Velstand og Anseelse, høre ham rost, beundret, misundt, elsket overalt, vide ham baaren paa Hænderne af Alle, især af mit eget Kjøn, som han aldrig har ophørt at bedrage ... O, det er til at fortvivle over! Tanken om hans Lykke, om hans talrige Triumpher over svage Qvinder, der ikke kunne gjennemskue hans Falskhed, ... denne Tanke brænder som en fortærende Ild i min Hjerne, ... den røver mig min Sjæls

Fred og lader kun den eneste Følelse tilbage i min Bevidsthed, at jeg hader ham ... hader ham ... hader ham!"

Ved disse Sindets vilde Udbrud hævede Grevinden truende sin ene knyttede Haand iveiret, medens hun trykkede den anden mod sit Bryst, som bevægede sig i heftig Uro; men en sagte Banken paa Døren bragte hende pludseligt igjen til Besindelse, og Ansigtets lidenskabeligt fortrukne Miner antoge næsten som ved et Trylleslag et Udtryk af mat Kulde. Det var Frøken Vogel, som med forstyrret Aasyn og Uorden i Paaklædningen, meldte hende i ængstelig Hast, at Greven uden mærkelig Aarsag var bleven rasende og ikke til at styre uden Grevindens øieblikkelige Hjælp. Begge Damer ilede strax ind til Greven. De traf ham liggende paa Knæ foran det omtalte Skriin og med travl, feberagtig Iver sørgende for at tillukke dets kunstige Laas, hvis Nøgle han bar i en Snor om sin Hals; men neppe var Dette fuldbragt og hans Blik faldet paa de Indtraadte, førend han sprang op og i en vild Tone udbrød:

„Hvad ville I her, usle, foragtelige Qvinder? ... Hvi besvære I mig med Eders ublu Paatræn-

genhed?... Hvo har kaldet Jer?... Hvo har sendt Jer?"

„Berolige Dem, min kjære Gemal," sagde Grevinden med Sagtmodighed. „Jeg troede De var syg og trængte til min Hjælp."

„Hjælp!" raabte Greven rasende og traadte sin Gemalinde et Par Skridt nærmere, og hans gule, indfaldne Ansigt, hans magre, vaklende Legeme dannede en skærende Modsætning, til hendes fyldigfriske, junoniske Skikkelse. „Hjælp!... Nei, før brænde jeg evigt i alle Helvedes Qvaler, før jeg skulde tage mod nogen Hjælp af din eller nogen Qvindes forræderske Haand! Du... Du vil hjælpe mig!... Du, som jeg har hævet af Skarnet for at see min Ægtesseng besudlet af dine skamløse Bolerier!... Du, som bærer Forbandelsens Mærke paa din frække Pande, thi den er aldrig bleven furet af en Moders Sorger og Ængstelser!... Dit Hjerte er forhærdet, din Barm tillukt for en Moders Følelser!... Du er ufrugtbar, gold som den Steen, Du betræder med din Fod — den værste Straf, der kan ramme en Qvinde, thi hun er alene skabt til Slægtens Vedligeholdelse. — Du har løiet for mit Øre, da Du logrede for mine Sandser og lovede mig en Arving

til mit Navn, Afkom af mit Kjød og af mit Blod, ... thi see! ... Jeg er jo endnu barnløs, ... barnløs!"

Grevinden var bleven bleg som et Liig ved denne haarde Tiltale, men da hun nu saae Greven vakle hen imod Sofaen og synke om paa denne med matte skjælvende Lemmer, tiltvang hun sig Fatning og svarede med Rolighed:

„Hvorfor raser De saaledes mod mig med Deres ubillige og krænkende Bebyldninger? ... Er min Bistand eller endog min Nærværelse Dem imod, saa sig blot et Ord, og jeg vil føie mig efter Deres Befaling og overlade Omsorgen for Deres Person til denne unge Pige, som vist gjerne vil opfylde ethvert af Deres Ønsker, naar De kun vil være rolig og taalmodig. — See engang paa hende! ... Er hun ikke venlig og smuk?"

Greven var falden tilbage paa Hynderne med tillukte Øine; men ved dette Spørgsmaal slog han dem atter op, bevægede Haanden langsomt over Panden, som om han vilde besinde sig paa Noget, og fæstede derpaa sit sløvede Blik, i hvilket Vanviddet syntes at uddøe, paa Frøkenen.

„Venlig!" mumlede han halvhøit. „Ja venlig som Katten, der pønser for Forræderi. -- Og smuk

siger Du hun er? Ja, som en kalket Grav, bag hvilken en smudsig Begjærlighed lurer!... Seer Du da ikke Falskheden under Forstillelsens Maske?... Men jeg seer den,... thi mine Øine see klart,... de see ud over Graven!"

Frøkenen taug, med Blikket hæftet undseeligt mod Jorden, og en svag Rødme farvede for et Øieblik hendes blege Kinder. Grevinden betragtede hende flygtigt og spurgte derpaa sin Gemal, om han ikke havde Noget endnu at befale?

„Jo, Draaber!" stønnede han med neppe hørlig Stemme. „Draaber!... Det brænder og jager og stikker herinde, som tusinde giftige Slangers Braadde!... Giv mig Draaber! Men mange,... mange!... Thi jeg lider,... grusomt, utaaleligt! — Naar vil dog Døden gjøre en Ende paa mine Qvaler?... Snart, haaber jeg, snart!"

Grevinden rakte ham med Omhu og Hurtighed Medicinen og da hun kort efter mærkede, at han var nedsunken i sin sædvanlige Lethargi, trak hun sig med Frøkenen sagte tilbage til sit eget Gemak, hvor hun med Blidhed sagde til Denne:

„Min Gemals Tilstand forværrer sig kjendeligt. Jeg maa med Sorg tænke paa, at han vist ikke

har længe tilbage, inden Døden sætter en Grændse for hans Lidelser; men jeg skal dog endnu consulere et Par dygtige Læger, ... maaskee er der endnu Haab! — Hvilke skrækkelige Ord Vanviddet dog kan føre over hans Læber, ... hvad maa De, en ung uskyldig Pige, ikke faae at høre, og hvad maa De ikke tænke om mig?"

„Intet, Deres Naade!" svarede Frøkenen med Beskedenhed. „Hvad Vægt skulde man vel lægge paa en Afsindigs Yttringer? ... Maatte jeg ikke selv, ligesaa ufortjent som Deres Naade, undgjælde for Grevens Raseri?"

„Det er sandt!" vedblev Grevinden, idet hun skarpt fixerede den unge Dames troskyldige Mine. „Deres kloge og besindige Opførsel kan ikke Andet end vække min Beundring ... Jeg skal ikke glemme at paaskjønne den."

„O, tal aldrig derom!" bemærkede Frøkenen med Varme. „Deres Naades Tilfredshed er min kjæreste Løn."

„Men gjør Dem nu ogsaa i andre Henseender værdig til mit Venskab ved en forsigtig og dadelfri Opførsel!"

„Hvorledes mener Deres Naade?"

„Den Stilling, De indtager i mit Huus, og desuden min Alder og større Erfaring i Verden, gjør mig det baade til en Ret og en Pligt, at vaage over Dem, ... at advare Dem."

„Trues jeg da her af nogen Fare?"

„Maaskee! ... Det er ligesom man tager det. — Men De vil ikke miskjende, haaber jeg, den Interesse, hvormed jeg deeltager i Deres Velfærd, — den udspringer af mit varme Venskab for Dem, det kan jeg forsikkre Dem."

„Og derom er jeg tilfulde overbeviist. — Men, jeg begriber ikke, hvortil Deres Naade sigter."

„Hvad er vel Deres Mening om Justitsraad Frank?" spurgte Grevinden nølende og i en nedstemt Tone.

„Jeg kjender Justitsraaden for lidt til at kunne fælde nogen Dom over ham, ... men han synes at være en ... en ret behagelig og dannet Mand."

„De havde dog en temmelig lang og, som det lod, meget animeret Underholdning med ham igaaraftes paa Assembléen."

„Saa? Jeg husker det ikke ret. — Der var Saamange, man maatte indlade sig i Conversation

med, uden at kjende dem. — Men han er jo en god Bekjendt af Deres Naade, som det lod?"

„De tager feil, min kjære Frøken!... Jeg kjender Justitsraad Frank kun af Selskabslivet og ... af Rygtet, — og dette taler ikke til hans Fordeel."

„Tværtimod! Det syntes mig, vi ikke hørte Andet end Godt om ham iaftes, men maaskee..."

„Som jeg siger!" udbrød Grevinden med Heftighed „Tro De mig, som har en større Erfarenhed og Menneskekundskab! — Han er falsk,... falsk som Havets Skum!"

„Nu, Deres Naade er dog vistnok altfor streng imod denne Herre. — Imidlertid, da vi kun ville træffe ham i Selskabslivet..."

„Alligevel... tag Dem iagt!" vedblev Grevinden med stigende Sindsbevægelse. „De er ung og uerfaren; — De kjender ikke Mændene med deres kolde, hensynsløse Beregninger. Fremfor Alt,... De kjender ikke Ham, som ... som Rygtet har stemplet som en ublu Forfører. — Derfor, vogt Dem! ... Han vil efterstræbe Dem, smigre Dem, forlokke Dem, maaskee endogsaa forrædersk beile til Deres Haand..."

„O, berolige Dem, Deres Naade! ... Min Haand er ikke saa let tilfals. Den er assureret, om jeg saa tør sige, mod saadanne Fristelser, ... ialtfald ved Deres Naades velvillige Raad og Samtykke, som jeg naturligviis ikke vilde undlade at indhente."

„Meget vel! ... Gjør det! ... Deri handler De ret! — Men maaskee vil han søge at bedaare Deres Hjerte, ... han vil optænde Deres Følelse, han vil erklære Dem sin Kjærlighed — Tro ham ikke! ... Han bedrager Dem, han opgiver Dem, han haaner Dem!"

Grevinden havde talt sig ind i en stedse voxende Lidenskabelighed, men da hun nu saae den unge Piges gjennemtrængende Blik, forundret og forskende, at hvile paa hendes opflammede Aasyn, brød hun med mægtig Selvbeherskelse pludseligt af og tilføiede i en Tone, hvis Rolighed dannede en paafaldende Modsætning til hendes forrige høirøstede Iver:

„Hvorom Alting er, ... jeg stoler paa Deres Klogskab, min gode Frøken! Den vil lære Dem rettelig at vurdere saavel Justitsraad Franks som enhver Andens smigrende Tilnærmelse, der aldrig er uden Fare, med mindre man er vel forberedt. Denne Fare har jeg villet forebygge. De vil takke mig

derfor, om ikke nu, saa engang i Tiden, naar De er kommen til modnere Erkjendelse af Mændenes ubegrændsede Egoisme. — — Men, det er allerede høit oppe ad Dagen, og jeg er endnu i Déshabillé. Og jeg har endnu adskillige Breve at skrive, før jeg kan komme ud i Boderne at gjøre nogle Indkjøb, ... mit Liv er i Sandhed byrdefuldt! Tag Deres Sytøi, om De saa behager, og bliv herinde, ... maaskee kan jeg have Deres Tjeneste nødig."

„Som Deres Naade befaler!" svarede Frøkenen med et ærbødigt Smiil og satte sig stille hen ved et Vindue, medens Grevinden tog Plads ved sit i Rococostiil rigt udzirede Skrivebord og, foruden flere ligegyldige Smaabreve, deriblandt nogle kortfattede Indbydelser til et Par af Stadens første Læger, udfærdigede følgende Skrivelse, som det vienſynligt kostede hende nogen Umage og Eftertanke at sætte i Pennen.

„Høiagtede Hr. Kammerjunker!

Kjære Fætter og Ven!"

„Jeg benytter nogle faa Øieblikke, som min ulykkelige Gemals Pleie levner mig, til i al Hast at underrette Dem om vor Hjemreises heldige Tilendebringelse. Vi indtraf hertil i forrige Uge, og den senere paafulgte Ro har yttret

en ret gavnlig Indflydelse paa Deres Onkels Helbred; hans beklagelige Sindsforfatning paalægger endnu stedse min ægteskabelige Pligt tunge Offre, hvori jeg dog har nogen Bistand af Frøken Vogel, som De maaskee erindrer Dem fra Paris af, og af hvis beskedne, opoffrende Character jeg vistnok ikke har taget feil, skjøndt jeg ret vel mindes, at De, Hr. Kammerjunker, ikke ubetinget vilde anerkjende hendes Værd. Imidlertid var det dog efter Deres Raad jeg antog hende til min Selskabsdame, og i Deres oplyste Forstand, saavelsom i Deres galante Omsorg for mit Vel, seer jeg en Borgen for, at jeg aldrig vil komme til at fortryde dette Valg.

Hvad mig selv angaaer, da tænker jeg ofte med Længsel tilbage paa hiin Tid, jeg tilbragte i Deres tiltrækkende Selskab i Paris; Deres ridderlige Galanteri staaer endnu levende i min Erindring og holder mig nogenlunde skadesløs for de mange fade Hyldinger, man her opvarter mig med. Især er Capitain Fersen utrættelig, — De mindes ham vel nok, dette Legeme, — blot Legeme, uden Aand, uden Følelse? ... Han

lader Dem venskabeligst hilse. — Mit Speil siger mig vel, at jeg endnu kan gjøre billig Fordring paa Deeltagelse i Livets Glæder og paa en beskeden Part af Mændenes Beundring; men et saadant Smigreri hørte jeg dog helst af Deres Mund, fordi Deres Oprigtighed har indgydt mig Tillid, — den Tillid, som lader den svage Qvinde søge sin Styrke og sit Mod hos Manden.

Skriv! — Skriv ret snart og omstændeligt! Ikke om Politik, ikke om Hoffester og Hofskandaler, men kun om Dem selv! — Dermed vil De bedst glæde Deres

Cecilie,

Grevinde af Adlerflücht."

Imedens Grevinden sammenfoldede og skrev Udskrift paa de forskjellige Breve, hun havde fuldført, var hendes Kammerjomfru indtraadt med den Dragt, som af hendes Herskab var beordret holdt i Beredskab for den besluttede Udflugt. Toilettets Tillokkelser kaldte Grevinden fra Arbeidets Alvor, thi nye, ved hende hjembragte Pariser-Moder lovede hende forøgede Triumpher, — om end ikke Skjønhedens, saa dog Forfængelighedens. — Med utaalmodig Hast stræbte

hun at tilendebringe sin Forretning; men pludseligt kastede hun alle Brevene imellem hverandre og udbrød:

„Kjære Frøken! Tiden iler og jeg bliver aldrig færdig. Gjør mig den Tjeneste at forsegle disse Billetter. ... De finder Alt hvad De behøver her paa mit Bord; jeg forskaanes for et kjedsommeligt Arbeide og kan imidlertid lade mig klæde."

Frøkenen adlød med tjenstvillig Iver denne Opfordring, medens Grevinden var beskjeftiget med sin Omklædning ved Kammerjomfruens Hjælp. Et rosenrødt Sparmacet-Lys var tændt og et Par af Brevene allerede forseglede, da den unge Dames Miner pludseligt udtrykte en levende Spænding ved Opdagelsen af en større Skrivelse med Adressen: Hr. Kammerjunker, Legations-Secretair Adlerflücht-Denner i Berlin. Et hurtigt skottende Blik til Grevinden lod hende bemærke Denne i en altfor urolig Bevægelse til at hun turde haabe, ubemærket af hende, at tilfredsstille en Begjærlighed, som aabenbar brændte i hendes Øine, — en Begjærlighed, som efter al Sandsynlighed gik ud paa at kjende Indholdet af det Brev, hun endnu vuggede i sin Haand. Næsten modstræbende lagde hun det fra sig, uden at tabe det affigte, medens hun med ovet Haand forseglede de Øvrige;

vexlende Følelser syntes at afløse hverandre i hendes Sjæl og at udmale sig paa hendes udtryksfulde Ansigt; thi snart bar dette en triumpherende Stolthedsforskjønnende Præg, naar hendes Øine hvilte paa det hosliggende Brevs Udskrift, snart foer et Glimt af haanlig Harme derover, nemlig ved ethvert stjaalent Sideblik til Grevinden. Hun tøvede endnu med at forsegle det sidste Brev, da Grevinden fuldt paaklædt traadte hen til Bordet og fordrede sit Signet, formodentlig i den Tanke, at hun var færdig for længe siden. Umuligt at tøve længer! Lakket smeltedes og Seglet paatryktes: den unge Frøken brændte sine Fingre.

Tredie Capitel.

I Midnattens taufe Fred ſidder Juſtitsraad Frank i ſit elegante Hjem; en argantiſk Lampe udbreder igjennem en matſleben Glaskuppel et magiſk Skær over det rummelige Værelſe, hvor den røde Farve, i ſine forſkjellige Nuancer af Høirødt, Carmoiſin og Roſenrødt, ere de fremherſkende paa Tapet og Meubelbetræk; fortrinlige Kobberſtik og Malerier, foreſtillende lutter ſkjønne Qvinder, pryde Væggene, forſaavidt diſſe ikke ere ſkjulte bag et Par ſtore Mahogny Glas-Skabe, ſom fra øverſt til nederſt ere fyldte med Bøger; over Kaminen ſtaae Canovas Gratier i Gips, paa en Piedeſtal i et Hjørne af Salen: Thorvaldſens Venus i en vidunderlig ſkjøn Copi af Alabaſt; — adſkillige Vaaben, flere andre Gjenſtande af Naturens og Kunſtens Riger opdages hiſt og her, — Altſammen ordnet med Smag

og med klog Beregning af den Virkning, som dermed kan frembringes.

Iført en snorebesat sort Fløiels Frakke og en Baret af samme Stof, sidder Lykkens Yndling bøiet over sit Skrivebord; han er nylig kommen hjem fra den støiende Assemblée og helliger nu efter Sædvane et Par Timer af den stille Nat til sine Betragtninger i Eensomhed. Men Hvo som for faa Minuter siden har seet ham midt i Selskabslivets festlige Glands og Munterhed, skulde nu neppe kjende ham igjen. — Ak, hvor forandret! — Glædens indtagende Smiil er forsvundet; Øiets klare Ild, som luede op i Underholdningens livlige Aande, er udbrændt; den stolte Frimodighed er steget ned af sin ophøiede Throne. — I dets Sted ruger en dyb Alvor over hans sørgmodige, nedslagne Aasyn; en dunkel Glød ulmer i hans halvt tillukte Øine; en mørk, truende Sky svæver over denne Pande, som, for kort siden saa glat og saa udfordrende, nu vanzires af dybe Furer.

Lykkens Yndling er alene med sine Tanker!

En tyk Bog i Qvart, forsynet med Overfald og Krampe for at kunne aflaases, ligger opslaaet foran ham paa Bordet; snart bøier han sig ud over

den og nedskriver med flygtig Haand Et og Andet deri, medens vexlende Udtryk af Foragt, Bitterhed, Haan, drage som Uveirsskyer hen over hans Ansigt; — snart tager han Bogen i Haanden og, mageligt tilbagelænet paa sin udpolstrede Lænestol, blader han tilbage deri og læser af og til noget af dens Indhold, medens hine vilde Udtryk undertiden give Plads for et selsomt, næsten dæmonisk Smiil eller afpresse hans Bryst tunge Sukke, som fødes af Sorg, af Sjælesmerte eller af Anger.

Det er hans Dagbog, hvormed han er beskjeftiget.

Justitsraad Frank havde, omtrent i de sidste ti Aar, nedskrevet hvad han oplevede, ofte skildret med detaillerende Vidtløftighed, ofte kun flygtigt skizzeret. Han havde anbetroet Papiret sin Sjæls hemmeligste Tanker, sine Handlingers skjulteste Drivfjedre, tidt ogsaa kun en henkastet Bemærkning, en Reflexion over det Læste, en øieblikkelig Idee, et Indfald, en Jagttagelse, et Tankeforsøg, — Alt saaledes som Stemning, Lune eller hans grublende Aand havde indgivet ham det.

Lader os følge hans Pen, idet den giver hans Tanker, Indtryk og Følelser Ordets Liv! Vi ville derved gjøre et Indblik i hans Livsanskuelse, i hans

Characteer, hvilket bedre end al omstændelig Beskrivelse kan lære os at kjende og at dømme Ham, som man efter hans ydre Livsphænomener havde givet det stolte, smigrende Tilnavn: Lykkens Yndling.

Den 3die October. — Atter et Sammentræf med Hende, Gjenstanden for min første Kjærlighed. — Det er nu femten Aar siden: jeg var kun tyve Aar gammel, hun atten. — Skade at mine Optegnelser ikke gaae saa langt tilbage i Tiden! Jeg kunde da have Sort paa Hvidt for, at jeg virkeligt har elsket hende, thi nu synes det mig hartad utroligt. — Dog, Kjærligheden er jo i Grunden en fix Idee, — en Monomani kunde jeg fristes at kalde den, hvis man ikke havde Exempler paa, at den ret vel kan rumme flere Gjenstande under sin vide Kaabe. — Jeg elskede hende da, og det saaledes som man elsker i sit tyvende Aar, — ikke blot inderligt, fyrigt og udelukkende, thi i Styrke og Intensitet har min Kjærlighed mange Gange senere ikke veget for hiin, — men med denne ubegrændsede Tillid, denne tilbedende Tro, som lader os i Qvinden see et jordisk Ideal paa himmelsk og hellig Reenhed, — ak! thi jeg var ung og uerfaren i Qvindehjertets Irveie, mine faa Ynglingsaar vare hengledne under alvorlige Sysler

med Videnskab og Kunst, og nys var jeg traadt ud i Verden med en ungdommelig Sjæls glødende Begeistring for Alt, hvad der var ædelt og stort og skjønt, og med et uforderret Hjertes Haab paa den Lykke, som oprinder af en elsket Piges Gjenkjærlighed. — Jeg undervilte hende i Tegning og Maling, men det var kun Haandens Værk. Ofte uforstyrrede i vor Samværen, talte Øine og Læber Hjertets Sprog, og medens vi byggede Luftslotte for Fremtiden og sværmede i søde Ægteskabsdrømme, samlede sig som i et Brændpunkt Sandsernes utæmmede Lyst i hendes Blikke, som, opfordrende og begjærende, søgte mig, forfulgte mig og tændte Attraaens vilde Lue i mit Bryst. — Hun faldt — hvad siger jeg? — hun gav sig hen, mindre fristet end fristende, mindre søgt end tilbudt, — hvad kan jeg gjøre for, at min Agtelse, min Tillid, og med den min Kjærlighed, svandt efterhaanden ved enhver ny Hengivelse af hendes Person? — jeg, som istedetfor Jomfruelighedens Ideal havde fundet Vellystens Personification? — Ak, min stærke Tro paa qvindelig Dyd fik derved et Knæk, som jeg aldrig senere har forvundet! — Jeg brød med hende, og — Snip, Snap, Snude — saa var den Historie ude!

— L'amour est plus voisin de la haine qu'on ne pense, siger Labruyère i sine Caractères et moeurs etc. — Nei hade, det kan jeg ikke, det er stik imod min Natur; — lad det være Qvindens Sag! — Men foragte og det ret en grundig, seiglivet Foragt, det er hvad der sømmer sig for en Mand!

— En Dame derhenne i Klubben sagde mig en Compliment for mit uforstyrrelige gode Lune. — Hun vidste naturligviis ikke, at mit muntre Ansigt tager jeg paa ligesom en god Kjole, naar jeg skal ud. — Men det maa heller Ingen saameget som ane engang.

— Ved at see Fru Grevinden omringet af alle disse Herrer, som kappedes om at gjøre hende deres Opvartning, kom jeg til at tænke paa, hvad der i et gammelt Skrift fortælles at Loke sagde i et Skjænderi med Freia: „Ti Du blot stille! Af alle de Æser og Alfer, som befinde sig her, er der ikke een, som jo har været din Boler!" — Af Navnet paa denne Niords skjønne Datter skal ellers Ordet Frue deriveres. — En smuk Dame, de gode Fruers Stammoder! — Og dog ville nuomstunder jo alle Koner saa gjerne kaldes Fruer, — men Loke har vistnok ogsaa været noget for slem i sin Mund — for de Tider.

— Schmidt-Phiseldeck definerer Æsthetik som det Skjønnes Philosophi o: den Philosophi, som kan uddrages af det Skjønnes Betragtning. — Hvis han iblandt „det Skjønne" medregner skjønne Fruentimmer, saa tvivler jeg paa, at Betragtningen af dem har skabt mange Philosopher.

— Det lod næsten som om Grevinden, ved min uventede Tilnærmelse, tænkte jeg agtede at fornye gamle Daarskaber. Nei, min Naadigste! „Alting haver en bestemt Tid," siger den vise Salomo, „og alt Det, som man haver Lyst til under Himmelen, haver sin Tid." —

Efter et langt Ophold, hvori Justitsraad Frank syntes at fordybe sig i en Tankegang, som paany oplivede hans Dines Glands og af og til fremkaldte en let Rødme paa hans blege Kinder, greb han atter Pennen og skrev:

— Hun er skjøn, denne Frøken Vogel; der ligger i hendes Blik en hemmelig Magt, som fængsler min Hu. Og hun er klog og veltalende, men dog ikke meget talende, hun synes ligefrem og aabenhjertig, — lutter Egenskaber, som jeg sætter megen Priis paa. Alligevel er der noget Gaadefuldt, noget Fremmed ved hende. Er hendes Hjerte endnu frit? Er

hendes Følelse reen, som den synes varm og inderlig? Ere disse flint rødmende Læber ubesmittede? Ak! Støvet vifkes kun altfor let af Sommerfugle-Vingen! — Jeg vilde give Meget til, for at kunne besvare disse Spørgsmaal. — Nu, vi faae at see! Opgaven lover megen Interesse.

— Damerne i Almindelighed ere Gaader, Mange dog kun „Kjældermænd". — Jeg har nu temmelig Lethed i at løse begge Slags; derfor interesserer det mig kun sjeldent. Forhen, da Vanskelighederne vare større, morede det mig ogsaa mere.

— En smuk Dames Øine ere det eneste Speil, jeg gider seet mit Ansigt i, thi der finder jeg dog, at jeg seer nogenlunde menneskelig ud.

— Seer man til denne lille Kokette, jeg traf derhenne i Selskabet, og hvis Snakkesalighed fordrev mig hele fem Minuter! — „Jeg elsker Dem," tilhviskede jeg hende blandt meget andet Gallimathias. „Ja, det er nok muligt," svarede hun med Latter. — Hvilken Indbildskhed! Hun anede da ikke, at det er mig en complet Umulighed.

— Kant har sagt etsteds, at undertiden formaaer Bevisernes Mangfoldighed ligesaa meget, som ellers deres Klarhed og Skarpsindighed. — Ved hiin første

Methode har jeg med Held beviist mange Fruentimmer, at jeg elskede dem.

— Jeg troer Naturen har begaaeet en Feiltagelse, da jeg kom til Verden, og har indblæst mit Legeme en Qvindesjæl. Thi jeg er blødhjertet, ganske som en Qvinde; jeg lever meget i Phantasien, ganske som en Qvinde, og jeg er ustadig i Kjærlighed, ganske som — nei, dog ikke fuldt saameget som en Qvinde.

— „Besove, forføre" — forældede Udtryk, hvoraf især det første er uendelig comisk; begge ere naive og svare ikke længer til en oplyst Tids Fordringer. Ruomstunder forføres Ingen — jeg mener naturligviis Fruentimmer. — Naar jeg hører Folk med dydig Harme tale om „en skjændig Forfører", saa smiler jeg; naar jeg hører dem beklage „en stakkels forført Pige," saa leer jeg høit. — Talen er her selvfølgelig ikke om disse usle Stympere, som under falske Ægteskabsløfter forlokke en lettroende Pige til utidig Nydelse af den forbudne Frugt; — slige Fuskere, ligesaa fattige i Aanden som lumpne i Hjertet, ere engang for alle hjemfaldne til min og Hvermands velforskyldte Foragt. — Nei, Talen er kun om Saadanne, som anvende Ordets Magt i Kjærlighedens Tjeneste, som bruge Tankens overbevisende Styrke,

Følelsens Varme, Begeistringens Ild, for at fremlokke til Bevidsthed og Liv hine ubestemte Længsler, som fylde et svulmende Qvindehjerte, eller som vide at lede hendes i Mørke famlende Attraa hen paa en bestemt Gjenstand, saa at den vinder Klarhed og Inderlighedens Fylde. At denne Gjenstand bliver vedkommende Manuductеur selv, er en Selvfølge, thi — en Arbeider er sin Løn værd, og Enhver er sig selv nærmest o. s. v. — Og nu de Mange, hvis „skjønne grønne Jomfrukrands" er visnet, — kunne de maaskee atter og atter forføres? ... Eller maaskee kun tre Gange, som Rygtet fortæller om de bornholmske Piger? — Man seer, hvilke Taabeligheder en saa borneret Anskuelse leder til. — Jeg paastaaer følgelig, enten kan en Qvinde slet ikke siges at forføres, eller hun kan forføres hundrede Gange i al Evighed, ... **aut—aut** ... men jeg stemmer naturligviis for det første Alternativ. Imidlertid vil en gammeldags Sprogbrug endnu hævde Anvendelsen af Ordet Forførelse for Qvindens første Indvielse i Elskovens Mysterier; men det Inconsequente heri forekommer mig indlysende. — Jeg mindes, at en Dame, som efter Adskillelsen fra mig havde havt mangfoldige Elskere, engang i et Anfald af overgjemt Ømhed

tilskrev mig et meget venskabeligt Brev, hvori hun forsikkrede mig om, at hun aldrig vilde glemme mig, „da jeg var Den, der havde forført hende," som hun naivt nok udtrykte sig. — En reen Tilfældighed! tænkte jeg ved disse Ord, ... Een skulde jo dog være være den Første! —

Han lagde Pennen bort og hengav sig atter til den drømmende Eftertanke, som var bleven ham til Vane i hans Eensomhed. Han fremmanede, tildeels ved sin Dagbogs Hjælp, enkelte Fortids-Minder af Forbigangenhedens dunkle Skyggeverden, han opfriskede dem med en livfuld Phantasies brogede Colorit og gjennemlevede paany, hvad der engang havde udelukkende optaget hans Tanker og henrevet hans varmtfølende Hjerte. — En let Støi ude fra Trappen forstyrrede ham i hans tause Betragtninger og henledte hans Opmærksomhed paa den ringe Bevægelse i det tilstødende Værelse, hvilken foraarsagedes ved Hjemkomsten af den unge Pige, hvis Moder han havde overdraget Omsorgen for hans huuslige Velværen. I Nattens Stilhed kunde han næsten med Sikkerhed gjætte sig til enhver af hendes Bevægelser, ja hans skarpe Øre modtog endog det ubestemte Indtryk af en hviskende Samtale, som førtes imellem Moder og

Datter og nogle Gange syntes ham at afbrydes af den unge Piges undertrykte Graad. Efter et med lydelig Stemme udtalt „Godnat, søde Moder!“ som fremkaldte et veemodigt Smiil paa hans Læber, indtraadte den forrige lydløse Ro og han satte atter Pennen til Papiret.

— Min lille blufærdige Jomfru Christine var da ogsaa kommen med til denne Herlighed — som Tilskuerinde forstaaer sig. Hendes Ærgjerrighed gaaer neppe videre. — Jeg troer hun har en vis Grad af Godhed for mig, og dog har jeg ikke sagt hende et smigrende Ord, siden hun ved sin Confirmation lige med Eet var bleven en mandvoxen Pige. Men hun er ogsaa temmelig langt fra at kunne kaldes smuk, ... hm! Skade!... eller hvad det var, jeg vilde sige, til Lykke ... for hende!

— Naar man i Længden vil staae sig vel med en Dame, skal man for Alting lade være at elske hende.

— Der er nogen Liighed imellem Frøken Vogels og den lille Jomfru Christines tugtige og beskedne Væsen. Men de fine Romerinder tilbade en **pudicitia patricia**, medens de simple dyrkede en **pudicitia plebeja**, — lad mig ikke glemme det!

— „Godnat, søde Moder!“ hører jeg Hende tidt sige, naar hun lægger sig til Hvile. Men hvorfor saa høit, saa freidigt? — De klinge ind til mig, disse Ord, igjennem Nattens Taushed, som en smertelig Paamindelse om den Rigdom, der indesluttes i en Moders Kjærlighed. I denne Henseende har jeg altid været fattig: disse venlige Ord ere aldrig komne over mine Læber. Ingen Moders Ømhed har vogtet paa mine første Skridt, har frydet sig ved min Tilvæxt og Udvikling, har grædt ved mine barnlige Sorger og lidt med mig i min Smerte. Jeg er bleven udstødt i Verden, ene og forladt, betroet i fremmede, ukjærlige Hænder, overladt til mig selv og de Kræfter, Naturen nedlagde i min Sjæl. — Hvo er min Moder? Hvo min Fader? Fortjene de vel, at jeg skulde have uleiliget mig med at udforske min ubekjendte Herkomst, de, som have forstødt det hjælpeløse Barn? — Nei, dertil har jeg altid været for stolt. Jeg kan begribe, at Forældre opsøge deres tabte Søn, — ikke det Omvendte. Og dog, der var en Tid, — i hine forbaabningsrige Ynglingsaar, da jeg endnu troede paa Lykken, — hvor jeg ofte betragtede denne lille Signetring, mit eneste Arvegods, som man har medgivet mig i en Snor om

min Hals og som jeg stedse har baaret paa mit Bryst. En eenlig Stjerne i Midten af et Skjold opdager man i det simple, indstukne Vaaben, og, istedetfor deri at see et vilkaarlig valgt Symbol, — en Lykkestjerne, som Hun sagde, for hvem jeg i min tidligste Kjærligheds vidtsværmende Drømme om Glands og Hæder engang foreviste den, — var jeg taabelig nok til at efterstøve alle vore Adelsslægters Vaabener for at udfinde Magen. — Spildt Umage! — Senere har jeg ofte smilet ad denne Ungdoms-Forfængelighed og lært at sætte min Stolthed i at være mig selv Nok; men var jeg blot for en ringe Part tilbøielig til den Modification af Troen, som man kalder Overtro, saa kunde jeg vel have været fristet til at give hende Ret, da hun kaldte den en „Lykkestjerne," som skulde forjætte mig Opfyldelsen af mine dristigste Ønsker. Thi er jeg ikke riig? Er jeg ikke æret og anseet? Har jeg ikke været elsket af skjønne Qvinder, som have ydmyget sig i deres Hjerter for min stærke Villie? Og hvad forlange vel almindelige Mennesker mere af Lykken? — Men jeg, jeg, som sidder her i den natlige Eensomhed, uforstyrret men ogsaa ubevogtet, ubesværet men ogsaa uændset, jeg vilde med Glæde give alle hine Herlig-

heder bort og vandre paa min nøgne Fod ud i den vide Verden, kunde jeg faae i Bytte min Barndoms Tro paa en faderlig Gud, mine unge Aars Tillid til Menneſket, og Ynglingens kortvarige Drøm om Kjærligheds Lykke, begrundet paa Høiagtelſe og Beundring af qvindelig Dyd.

— Hvad er Adel? . . . jeg taler her om den nøgne Adelsværdighed, uden Henſyn til Grundeiendom eller en dertil ſvarende Formue, . . . hvad er ſaa Adel? — Et nedarvet Præg, ſom ſiger: Du ſkal gaae og gjælde for en Daler og er dog kun en Styver! Men alle Folk burde nuomſtunder være for oplyſte til at tage en ſlig vilkaarlig Stempling for gyldig, ligeſom de ikke gjerne lade ſig nøie med Repræſentativer, med mindre de lyde „paa Valuta, ſom Banken eier.“ Saaledes vilde det være Ret og Fornuftvæſener værdigt. Jeg for min Deel vilde aldrig være Adelsmand for aldrig Det! — Det falder mig ind fra mine Drengeaar af, at en adeligfødt Skolekamerad engang paaſtod, at hans Blod var bedre end mit. „Det ſkal vi faae at ſee!“ udbrød jeg og gav ham i min Hidſighed et Slag i Anſigtet, ſaa at hans Næſe ſprang op at bløde. Han ſtak i at twine over dette argumentum

ad hominem, men kom aldrig oftere med hiin Dumhed i mit Paahør.

— Men er Adelsværdighed en Nullitet og derfor Gjenstand for alle Oplystes Foragt og, hvad værre er, for deres Spot, — hvad er saa Titelværdighed? — Hiin kan dog i mange Tilfælde støtte sig paa forgangen Magt og Hæder, men Denne? ... Paa personlige Dyder? Nei, thi Hvermand veed jo: „At Slyngler hæves til Ærens Top.“*) ... Paa Kundskaber og Dygtighed? Heller ikke, thi Dosmere gjøres jo til alleslags Raader i Skokketal. — Hvoraf har da den Anseelse sit Udspring, som en tom Titel skulde give? Paa den ene Side: af den kongelige Naade o: af en Konges Luner, hans Blindhed eller hans Svaghed, paa den anden Side: af Hobens ligesaa taabelige som nedværdigende Ærbødighed for Rang og Titler. Naar ville dog Folk fage saa megen Selvagtelse og Stolthed, at de sætte en Ære i, kun at kaldes for, hvad de virkeligt ere? — Da jeg for mine Synders Skyld havde faaet Titel af Justitsraad, kom min Karl og sagde, han havde en Bøn til mig. Den var: om han ikke herefter maatte

*) Jens Zetlitz, ikke P. A. Heiberg, som Molbechs Ordbog angiver.

kaldes min Tjener. „For mig gjerne," sagde jeg, „men Du faaer ikke høiere Løn for Det!" — „Bevares! Jeg er godt fornøiet," svarede han, „men jeg tænkte kun som saa ..." — Naar jeg engang „avancerer" til Etatsraad, hvad jo Ingen kan vide sig sikker for i disse Tider, faaer jeg vel at gjøre ham til min Kammertjener; men han er og bliver dog kun min Skopudser, hvad Titel han saa end bærer. Iøvrigt er han en skikkelig Karl, — kun noget slem efter Fruentimmer.

— Da jeg var Barn, troede jeg mig et Geni og kaldet til Udførelsen af store Idrætter. „Alle Kinder sind Dichter", siger Steffens i „Was ich erlebte." — Da jeg blev Yngling tænkte jeg ved Flid og Anstrengelse nok at kunne drive det til Noget i Verden. — Nu, jeg er Mand, indseer jeg, at jeg igrunden Intet duer til og Intet veed. — Et glimrende Resultat! Frugten af tyve Aars Studier!

— Et Elskovs-Barn siger man, i Modsætning til de Børn, som ere komne af lovligt Ægteskab. En herlig Anbefaling for Ægteskabet! — Elskovsbørn skulle iøvrigt være de smukkeste, de mest opvakte og lidenskabelige. Nok en Anbefaling for Ægteskabet!

— Ifølge rabbinske Traditioner hed Adams første Hustru Lilith og var ligesom han skabt af Jord. Men hun løb bort fra ham i et Klammeri. — Det var Skade, at ikke Hun kom til at forplante Slægten: vi havde da maaskee faaet en qvindelig Afkom med mere Selvagtelse og Selvfølelse, end de svage, føielige Eva-Døttre.

Den 4de. — Jeg drømte inat, at jeg var gift; jeg vaagnede af Forskrækkelse og Angestens kolde Sved stod paa min Pande. — Himlen bevare mig i Fremtiden for Mareridt, o: jeg selv vogte mig for Klubværtens **Blanc-manger** saa seent paa Aftenen.

— Min Doctor gjorde mig en Visit for at høre til mit Befindende fra iaftes. Jeg lider ham godt, denne Doctor, thi han falder mig ikke besværlig med sine Spørgsmaal; ogsaa skal han være kundskabsrig og dygtig. Jeg har derfor givet ham Hals og Haand over mit Legeme, ihukommende Skriftens Ord: „Frygter ikke for Dem, som kunne slaae Legemet ihjel, — de kunne dog ei ihjelslaae Sjælen!"

— At gjøre Erobringer er let, — at blive dem qvit igjen er meer eller mindre vanskeligt. Denne Bemærkning er ikke møntet paa Damerne alene, den gjælder ogsaa **vice versa**. — See der er nu Louise!

Jeg elsker hende ikke længer, ... jeg føler ikke Noget for hende. Dette er først blevet mig ret klart siden igaaraftes. Forresten har jeg Intet at bebreide hende; men det er ogsaa mere end Nok. Hvorledes blive hende qvit? Nu, man kan jo gjøre et Forsøg. Jeg tilsendte hende idag følgende Billet: „Troløse! Det skal ikke længer lykkes Dig at gjøre mig til et Offer for dit Bedrag. — Alt er opdaget — Vi sees aldrig mere!“ — Da jeg havde afsendt den, følte jeg ordentlig Noget, som lignede Medlidenhed eller Samvittighedsskrupler eller saadant Noget. Men det gaaer vel over!

Den 5te. — Imorges fik jeg et taareplettet Svar fra den stakkels Louise, hvori hun beder mig: 1° at undskylde, at hun ikke kunde bryde med Lieutenant A., for det er saadan en rar Mand, som hun har kjendt i flere Aar, og 2° at tilgive, at hun af og til har omgaaedes med Student B., for det er saadan en sød Fyr, som hun ikke nænner at sige Nei. — Iøvrigt lover hun mig Troskab til Døden, naar jeg blot vil tillade hende at besøge mig og engang imellem at afbenytte min abonnerede Plads i Theatret. — Jeg lo, — lo, som jeg aldrig har leet før i mine Dage, og gav strax min Karl den

bestemte Ordre: at naar Frøken Louise skulde komme og spørge efter mig, saa er jeg aldeles ikke hjemme.

— Paa Gaden gik jeg bag efter to Tjenestepiger. De mødte en uniformeret Borger, som rigtignok baade i Figur og i Mondur var kun lidet lystelig at see til. „Havde jeg saadan en Mand," sagde den ene Pige med Latter, „saa hængte jeg ham op ved Benene." — Hm! tænkte jeg ved mig selv, fik hun da en ordentlig Mand, saa hængte hun ham vel op paa reglementeret Maade. Jeg gik forbi hende: hun saae mig ud at være capabel til baade det Ene og det Andet.

— MinFuldmægtig bragte mig nogleSager at expedere. Imidlertid besaae han mine Vaaben og lod derved en haanlig Ytring falde om min sjeldne og kostbare Terzerol. „Saa lille den er," svarede jeg, „den kan dog gjøre Dem til Comptoirchef." — Han lo; jeg troer ikke, han forstod mig.

— Saxo Grammaticus fortæller i sin 10de Bog om en deilig Herremandsdatter i Sverrig, som blev snappet bort af en Bjørn, men tæmmede den til en lydig Ægtemage. — Nu, det er ikke den eneste Bjørn, Skjønheden har vidst at tæmme, — ikke sandt, I gode Fruer og Madamer?

— Jeg har ikke seet noget til Jomfru Christine i et Par Dage, — ikke siden i Søndags, troer jeg. Hvad kan der være iveien? Hun skulde dog vel ikke være syg? Ellers pleiede hun jo altid at gjøre sig et lidet Svipærinde herind, om ikke for Andet, saa for at bringe mig nogle friske Blomster eller vise mig en lignende fiin Opmærksomhed. — Det er nu fem Aar siden jeg tog hendes stakkels Moder her i Huset for at holde mine Værelser rene og besørge min Opvartning; den brave Kones Orden og Properhed har aldrig ladet mig fortryde dette Skridt. Christine var dengang et Barn, men et klogt og beskedent og fiintfølende Barn; jeg kjælede tidt for hende; min Godhed fordærvede hende, sagde Moderen. Nu, hun er voxen, kan jeg naturligviis ikke omgaaes hende paa samme fortrolige Fod som forhen, — med mindre jeg vilde gjøre Moderens Ord til Sandhed. — Min solide, alvorlige Fuldmægtig, troer jeg, har et godt Øie til hende. Det er neppe for min Skyld eller for Tjenestens Skyld, at han saa flittigt seer op til mig, for at høre min Mening om en eller anden Sag. Saadant kunde ligesaa godt afgjøres i Comptoirtiden. Nu, jeg er overbeviist om, at disse

Tvende passe vel for hinanden; jeg skal i Sandhed vel vogte mig for at gaae ham iveien.

Nei, hun feiler Intet, svarede hun, da jeg i Eftermiddag var inde og spurgte til hende. Jeg sagde, at jeg ret havde længtes efter at see hende i disse Dage, og dermed løi jeg ikke. Hun betragtede mig med sine store, milde Øine og taug. De ere dog i Sandhed skjønne, disse Øine, — det har jeg aldrig bemærket før.

Men hun syntes mig sørgmodig og forsagt. Det er for tidligt, unge Barn, for tidligt! Vent indtil Du har fundet Forstillelse og Svig, hvor Du haabede at møde Venskabets ømme Deeltagelse! Vent indtil bittre Erfaringer have stækket dit beskedne Ønskes Vinger og hæmmet dine ædle Tankers Flugt! Tøv indtil dit kjærlige Hjertes Varme er bleven lønnet med Kulde og Foragt, indtil din Følelse, nu saa ungdommelig og saa reen og frisk, er skrumpet ind til en vindtør Interesse! ... Sørg da, fortvivl da! ... Saa er det Tid!

Jeg søgte at opmuntre hende, spøgte lidt med hende, forærede hende et Par Ørenringe, som jeg havde liggende, bestemte at anvendes i et ganske an-

det Diemed, og jeg lovede hende og hendes Moder et Par Billetter til Comoedien imorgen Aften. Det hjalp! Saa Lidet behøves der for at omskabe Sorg til Glæde, naar man kun er sytten Aar og Ens Hjerte er uskyldigt og uerfarent!

Fjerde Capitel.

Henved tre Uger vare forløbne efter den Asſemblée, paa hvilken Grevinde Adlerflücht havde viiſt ſig i det ſelſkabelige Liv for første Gang efter ſin Tilbagekomſt til Hovedſtaden. Men, til ſtor Beklagelſe for Salonernes Løver, i hvis ørkesløſe Levnet denne Begivenhed havde gjort Epoche, lod det ſom om denne Gang ogſaa vilde blive den ſidſte, thi Grevens Sygdom havde ſnart i den Grad forværret ſig, at han nødtes til beſtandig at holde Sengen, hvorved han maatte gjøre et ſtigende Krav paa ſin Gemalindes Tilſyn og Pleie, idet tillige Hensyn til Folks Omdømme forbød hende al offentlig Fremtræden og maatte tillukke hendes Øre for Glædens og Nydelſens Kald. Reſultatet af en Raadførſel med flere udmærkede Læger, ifølge hvilken alle Kunſtens Midler vare erklærede utilſtrækkelige til at forhindre Grevens nærforeſtaaende endelige Opløsning, havde ſtærkere end nogenſinde

tilforn fæstet hendes Tanker paa dette for hende saa skjæbnesvangre Tidspunkt, og i hendes virksomme Aand afløstes smertelige Betragtninger over Lykkens Omverling og over Muligheden af at maatte give Afkald paa tilvant Glands og Rigdom — af driftige Planer og triumpherende Haab om at kunne afvende det truende Slag og benytte Skjæbnens tunge Tilskikkelse til sin Fordeel. Medens hendes livlige Indbildningskraft foregjøglede hende et tillokkende Billede af en glimrende, glæderiig Fremtid ved den Mands Side, som snart maaskee skulde tage hendes Gemals betydelige Formue i Arv og Eie, og medens hun til sine Planers Fremme halvveis ønskede hans Nærværelse, skjøndt hun paa samme Tid søgte at forebygge den ved gjentagne beroligende Skrivelser, som dicteredes af en vis uforklarlig, ængstende Anelse om, ved hans Ankomst at tabe, hvad hun nu med næsten uindskrænket Magt og Myndighed havde i sine Hænder, — maatte hun med bitter Harme bemærke den ligegyldige Kulde, hvormed Justitsraad Franks Øine gled hen over hendes Person, og med voxende Had og Nag være Vidne til den glødende Attraa, hvormed de søgte og hvilede paa den unge Frøken Vogels mere beskedne, men netop i

deres Beskedenhed mere tiltrækkende Yndigheder. Justitsraaden havde i den forløbne Tid adskillige Gange gjort det grevelige Huus sit Besøg, snart under Foregivende af at efterkomme Grevindens Indbydelse til at see de af hende hjembragte Kunstskatte, snart for at høre til hendes og Grevens Befindende, og forgjæves havde han søgt, for hendes speidende Blik at skjule sine sande Hensigter under et ceremonielt afmaalt Galanteries Maske. Grevinden havde hver Gang havt det for hendes Hjerte og for hendes Stolthed lige krænkende Skue, at see ham nedlægge sin tilbedende Hylding for den skjønne Frøken Vogels Fødder, denne Hylding, som hun af Erfaring vidste var saa bedaarende, saa farlig for det qvindelige Hjerte, og som hun af Rygtet troede, at Faa eller Ingen mægtede at modstaae. Af al Magt bestræbende sig for at dølge det dybt saarende Indtryk af en forsmaaet Følelse, som, hende selv ubevidst, endnu havde Meget tilbage i sig af Kjærlighedens Natur, gav hun sit bittre Had Luft i veltalende Advarsler og Formaninger, som, tilsyneladende udsprungne af et varmt Venskab for den unge Pige, efter hendes Mening maatte i Bund og Grund nedrive, hvad den dristige Elsker i sine faa Sammen-

komster med Frøkenen muligt havde opbygget. Men, som Følge af en Modsigelsesaand, der lader til at være dybt begrundet i den qvindelige Natur, havde hendes utrættelige Paamindelser netop den modsatte Virkning af den tilsigtede. Alle hendes venskabelige Advarsler, alle hendes hadefulde Skildringer af Justitsraad Franks Characteer, tjente kun til endmere at forøge den Interesse, han havde vidst at indgyde Frøkenen allerede ved deres første Møde i Klubselskabet, og, skjøndt den unge Pige med fiin Klogskab vidste at skjule sine hemmelige Tanker og ei at forraade sit Hjertes Følelser, maatte Grevinden dog med Smerte lægge Mærke til det Udtryk af Ømhed, hvormed hun ofte mødte sin Tilbeders talende Blikke.

En smuk Formiddag vare begge Damer samlede i den Salon, som i det grevelige Palais var bestemt til Modtagelsen af Visiter, — en Formiddag, sige vi, efter Convenientsens Talebrug, thi den milde Efteraars-Sol havde for meer end to Timer siden gjennemgaaet sit Culminationspunkt og udgød nu, under sin hurtige Dalen, en dæmpet Glands over alle Gjenstande, hvorved Øiet blev mere smigret end besværet. Damernes huuslige, men tillige smagfulde Toilette vidnede om, at de ikke vare uforberedte paa opvar-

tende Besøg, men de hyppige utaalmodige Diekast, hvormed den unge Frøken saae op fra sit Haandarbeide og, bag Grevindens Ryg, hen ad Døren til, tydede tillige paa, at idetmindste eet af de mulige Besøg ventedes med Længsel: havde ikke ogsaa Justitsraaden, idet han sidst forlod Huset, givet hende et hurtigt Vink om, at hun paa denne Dag skulde see ham igjen? — Grevinden var, øiensynligt i slet Lune, ved det ene Vindue beskjeftiget med at rense nogle Blomster for henvisnede Blade: tog hun deraf Anledning til sørgelige Betragtninger over Tidens Magt og Skjønhedens Forgængelighed, eller hidrørte hendes Forstemthed fra den Eensomhed, hvori Morgenstunden var hengaaet for hende i hendes Boudoir? Hvorom Alting er, saa opklaredes pludseligt hendes mørke Aasyn af Forundring, da hun opdagede en Reisevogn, som holdt stille udenfor Porten, ja det antog endog et Udtryk af stolt Triumph, idet hun saae en ung Mand, forsmaaende sin Tjeners Hjælp, med let Anstand springe ned paa Fortoget og i en Hast søge ind ad Palaiets Port. Efterat Grevinden med et skottende Blik til den unge Pige havde overbeviist sig om, at Denne Intet havde bemærket, men sad tankefuld bøiet over sit Broderi, forlod hun

hurtigt Værelset og gav en Tjener Befaling til at modtage den nysankomne Kammerjunker Adlerflücht og, saasnart han ønskede det, indføre ham i hendes Boudoir, hvorhen hun strax begav sig. Men her havde hun neppe faaet Tid til for Speilet at mønstre sin Paaklædning og rette paa sit Haar, førend hendes Nevøu traadte ind og med et fiint Galanteri trykkede hendes Haand ærbødigt, men varmt, mod sine Læber.

„Min Gud, hvilken Overraskelse!" udbrød Grevinden med uforstilt Forundring, men med skrømtet Undseelse. „De, kjære Kammerjunker,... her!... saa uventet!" tilføiede hun i den fortrolige Tone, som maaskee hendes Stilling, men visselig ikke hendes Alder kunde tillade hende.

„Jeg havde smigret mig med, at Glæden skulde bleven større end Overraskelsen," bemærkede den unge Mand, paa hvis blege Ansigt Letsindigheden afprægede sig i Forening med en snu Forekommenhed.

„Vistnok!" svarede hun med Ømhed. „Har De noget Øieblik kunnet tvivle om, at Deres Nærværelse vilde være mig kjær? — Men sig mig dog, hvad i al Verden bringer Dem hid, saa pludseligt?... I hvilken Anledning?" vedblev hun og nedlod sig

med det Samme ligesom uvilkaarligt paa den bløde Ottoman.

„Anledning, min naadigste Tante? — Den mest virksomme, den mest tiltrækkende af Alle, — Længsel efter at see Dem, at tale med Dem, at beundre Dem."

„Smigrer!" udbrød Grevinden smilende, idet hun gav ham et let Vink om at tage Plads ved hendes Side. „De vil dog vel ikke faae mig til at troe, at De er reist hovedkulds hertil fra Berlin alene af den Aarsag?"

„Nei, jeg dølger ikke, at jeg ogsaa har en Depeche at overbringe Regjeringen, men da den ligesaa godt kunde været anbetroet en simpel Coureer, haaber jeg at De, min kjære Tante, vil ikke blot troe, men være ret af Hjertet overtydet om, at det var mit brændende Ønske at gjensee Dem, der bragte mig til at udvirke min personlige Affendelse hertil."

„Nu, jeg vil troe Dem, fordi denne Tro gjør mig baade glad og stolt. — Men har De da reent glemt, hvad De lovede mig i Paris?"

„Altid at tænke paa Dem, altid at gjenkalde mig Deres indtagende Billede? ... Nei, det har jeg

ikke forsømt noget Øieblik, ... til stor Skade for mine diplomatiske Forretninger."

„Ak! De er uforbederlig!" bemærkede Grevinden med et kjælent Øiekast og med et let Slag over hans Arm. „Naar har jeg forlangt en slig Urimelighed af Dem, som lever og sværmer i Hoffernes Adspredelser? — Nei, erindrer De ikke ... Det var ..."

„Ah, Fortryllende! Hvor har jeg kunnet glemme Sligt! Jeg, som har faaet Tilladelse til at kalde Dem min yndige Cousine, og som var færdig at blive ude af mig selv af Glæde over en saadan Gunst!"

„Nu, det forekommer mig, at ... siden vi ere omtrent paa samme Alder, og iøvrigt ikke forenede ved Blodets Baand, men kun ved en tilfældig Familieforbindelse, saa var det mere passende, at vi ..."

„Fuldkommen sandt," afbrød han Grevinden lattermildt, og trykkede atter et fyrigt Kys paa hendes Haand, „og jeg vilde gjerne give mit Liv for at turde kalde min skjønne Cousine med et endnu ømmere Navn. — Apropos, hvorledes befinder sig min høitærede Onkel, Greven?"

„Meget slet, særdeles lidende, ... desværre! — Ønsker De at see ham?"

„Hvis det kan undgaaes, ... nei! — De veed, at der aldrig har herſket den bedſte Forſtaaelſe imellem os. — Maaſkee vilde Synet af mig være ham ubehageligt og indvirke ſkadeligt paa hans Sindsforfatning.“

„Aa, neppe! Thi Denne er nu ſaaledes ſløvet, at han næſten ikke bekymrer ſig om, hvem der omgiver ham.“

„Hm! Skulde det være ſaa ſørgeligt fat med den kjære gamle Greve? — De troer altſaa, at han ikke holder det længe ud?“ ſpurgte han interesſeret.

„Nu, derom vover jeg ingenlunde at have nogen Mening. Jeg har conſuleret flere Læger, og de have rigtignok kun givet mig ringe Haab. — Imidlertid, da det mere er Sjælen end Legemet, ſom lider, ſaa kan det maaſkee endnu drage langt ud.“

„Stakkels Couſine!“ bemærkede Kammerjunkeren i en Tone, ſom han beſtræbte ſig for at gjøre deeltagende, men ſom ſnarere klang ironiſk.

„Ja, er jeg ikke at beklage?“ udbrød Grevinden, ſom optog hans Bemærkning i en god Mening. „Jeg, ſom har opoffret min Ungdoms bedſte Aar paa Grevens vanſkelige Pleie, og nu maaſkee ſkal

see hans Død berøve mig Frugten af mine omhyggelige Bestræbelser?"

„Men jeg da?" indfaldt Kammerjunkeren i sin forrige letsindige Tone. „Jeg, som har seet mine bedste Aar hengaae under forgjæves Venten paa en Formue, hvorfor han ikke længer har nogen Brug. — O, lad os være aabenhjertige mod hinanden, min kjære Cousine, og geneer Dem ikke for frit at tilstaae, at De med Sorg imødeseer Deres Gemals Død, alene fordi den vil sætte Dem ud af Magten over hans Formue, ligesom jeg frit bekjender, at jeg længes efter at tiltræde denne min lovlige Arv, for endelig at kunne nyde et standsmæssigt Liv og tilfredsstille mine mange Creditorer."

„Jeg negter ikke," svarede Grevinden med svagere Stemme, „at da jeg nu engang er vant til at leve i Overflødighed, og til at kunne tilfredsstille alle Fordringer, saa vil det falde mig tungt, at maatte indskrænke mig og gaae paa Accord med mine Ønsker, saameget tungere, som jeg endnu er i den Alder, at jeg turde vente mig megen Glæde af Fremtiden. — Jeg er i Sandhed ganske uvis om min Gemal har truffet nogen Disposition i min Faveur, ialtfald har jeg, uagtet gjentagne Forsøg, ikke kunnet formaae ham

til at røbe, hvor stor en Appanage, der er eller vil blive mig sikkret."

„Ah, det er en Sag, som vistnok vil lade sig arrangere til Alles Tilfredshed," sagde Kammerjunkeren flygtigt, idet han reiste sig fra sit Sæde. „Tilgiv, min skjønne Cousine! Pligten kalder mig fra Deres Side. Jeg burde strax have meldt mig oppe i Departementet, men her i dette Huus var en Magnet, som uimodstaaeligt først drog mig til sig. Jeg kysser Deres Hænder!"

„Hvorledes! De vil allerede forlade mig?... Men jeg tør dog smigre mig med, at De kommer igjen, at De vil tage Ophold i mit Huus under Deres Nærværelse her?"

„Vistnok vilde Intet være mig kjærere," svarede han noget forlegen, „men visse Hensyn formene mig en saadan Lykke, saa at jeg, idetmindste indtil videre, foretrækker at boe for mig selv."

„Hensyn!" udbrød Grevinden forundret. „Siden naar har Kammerjunker Adlerflücht gjort sig til en saadan Slave af Hensyn, at han skulde tage i Betænkning at boe i et Huus, som snart maaskee bliver hans eget?"

„Om ikke før, saa siden idag, da jeg har mærket, hvor farligt et sligt Ophold i Deres Nærhed kunde blive for mit Hjerte," svarede han galant.

„Ah, De spøger! Det er vistnok bedre garderet. — Find paa en anden Grund, og det en bedre, før De vil, at jeg skal troe Dem!"

„Nu, sæt at jeg her var udsat for at træffe ideligt sammen med ... med en Person, som ..."

„Min Gemal? ... Frygt ikke derfor! ... Han forlader aldrig sit Værelse."

„Men ... maaskee det var en anden Person, hvortil jeg sigtede," vedblev han i samme langtrukne Tone som før.

„Ah, jeg gjætter det! ... Frøken Vogel, ikke sandt?"

„Fuldkommen rigtigt! ... Jeg tilstaaer, hendes Nærværelse vilde ... genere mig."

„Ja, De synder ikke denne Dame, ... nu husker jeg det og jeg er nu nær ved at give Dem Medhold heri; ... jeg troer hun er koket med al hendes tilsyneladende Tilbageholdenhed."

„Virkelig?" udbrød Kammerjunkeren med Interesse. „Skulde hendes Opførsel have givet Deres Naade Grund til Utilfredshed?"

„Som jeg siger Dem," vedblev Grevinden, opflammet af Jalousiens Indskydelser. „Hun er koket, hun er ikke forsigtig nok i sin Omgang med paatrængende Courmagere, og da denne Dame nu engang er optaget i mit Huus, er det min Pligt at vaage over hendes Opførsel, at bevogte hende."

„Deri handler min kjære Cousine meget smukt og meget... klogt," bemærkede han koldt. „Imidlertid, da det er mig, som halvveis er Skyld i... i denne unge Dames Lykke, ved at anbefale hendes selskabelige Talenter, saa maa Deres Naade tillade mig at hilse paa hende, førend jeg nu byder Dem Farvel,... det er ikke mere end skyldig Høflighed."

„De har at befale!" svarede Grevinden noget nølende. „Vi kunne jo træde over i Selskabssalen, hvor jeg lod hende alene kort før Deres saa overraskende Ankomst."

Kammerjunkeren bød Grevinden hurtigt Armen, og under denne fortrolige Tilnærmelse forlod de hendes Boudoir.

Imidlertid havde Frøken Vogel, uden at ane Aarsagen til Grevindens hurtige Bortfjernelse, modtaget det Besøg, hvortil hun den hele Dag hemmeligt havde glædet sig. Selv af Naturen udstyret

med rige Aandsevner, fandt hun i Justitsraadens livlige Underholdning en Interesse, som endog de mest aandfulde og veltalende Mænd i Paris ikke havde formaaet at indgyde hende, og undersøgte hun Grunden til, at en Samtale med ham ei blot fængslede hende for Øieblikket, men gav hende frugtbart Stof til Eftertanke i Ensomhed, saa matte hun tilstaae sig selv, at han, som bedre end nogensomhelst Anden forstod den tillokkende men sjeldne Kunst, at lede Underholdningens Gang ligesaa meget ind paa Forstandens som paa Følelsens Gebeet, tillige stedse bevarede sin Sjæls Indre tilhyllet af et vist gaadefuldt Slør, hvis Uigjennemtrængelighed netop maatt nære den qvindelige Nysgjerrighed. Det kunde ikke undgaae den unge Piges skarpe Jagttagelsesevne, at undertiden et ironisk, næsten bittert Smiil fortrak hans Læber, midt under deres mest overtalende eller spøgefulde Ytringer, at en Mismods Sky af og til jog med flygtig Iil over hans Pande, midt under en Munterhed, som næsten kunde stige til Overgivenhed, og at stundom en dyb Alvor lod sig tilsyne igjennem Underholdningens lette Florsvæv; men saadanne Jagttagelser, langt fra at vække hendes Mistro, tjente kun til at skuffe hendes Hjerte, idet hun

med ægte qvindelig Dialektik skrev hans efter hendes Formening forbigaaende Misstemninger paa en utilfredsstillet Kjærlighedsfølelses Regning.

Ved sin Indtrædelse saae Justitsraaden sig forundret omkring, som om han savnede Nogen; men da han snart havde forvisset sig om, at Grevinden virkelig var fraværende, og han saaledes alene med Frøkenen, — for første Gang efter deres Samtale paa Assembléen, — lyste en stolt Tilfredsstillelse ud af hans Øine, og med en meer end sædvanlig ømCErbødighed nærmede han sig den unge Pige, hvis veltalende Blik alt længe havde budet ham et stumt Velkommen.

„De er alene!" begyndte han, idet han med Varme trykkede hendes Haand mod sit Bryst. „Jeg tør nærme mig Dem, frit og aabent, ubesværet af Convenientsens stive Former. Hvor meget har jeg ikke længtes efter et saadant Øieblik, og nu, da det er kommet, hvor maa jeg ikke prise min Lykke!"

„En Lovpriisning, som jeg haaber De aldrig forsømmer," svarede Frøkenen smilende. „Det vilde ellers være en stor Utaknemmelighed, ... af Dem, som man med Rette maa kalde Lykkens Yndling."

„Ja, var De, min Frøken, Lykkens Gudinde, da vilde et saadant Tilnavn gjøre mig stolt," udbrød han med Liv og tog i det Samme Plads tæt ved hendes Side. „Men Lykken skal jo være blind, ... hvad Ros kan man da have af at være dens Yndling?"

„Siig ikke det!" bemærkede Frøkenen alvorligt. „Jeg er fuldkommen overbeviist om, at Lykken kun begunstiger dem, som fortjene den."

„Tilgiv min Frimodighed! Men jeg maa reentud sige Dem, at en saadan Overbeviisning røber et mærkværdigt Ubekjendtskab med Verden, hvor vi kun see altfor mange Exempler paa, at Lykken fortrinsviis bliver de Uværdige til Deel."

„Men veed De da ikke!" udbrød den unge Dame, medens en livligere Rødme farvede hendes Kinder og en Begeistringens Lue tændtes i hendes Blik, „veed De ikke, at Lykken er som en Guddom?... den sætter den største Fortjeneste i Troen. Hvo som ikke troer, føier den ikke, — han er i mine Øine ogsaa uværdig til dens Gunst."

Justitsraaden betragtede hende med Forundring; han kastede et hurtigt Blik paa sit eget tilbagelagte Liv og fandt deri saagodtsom en Bekræftelse paa Frøkenens besynderlige Paastand; men, utilbøielig til

at afsløre sin Sjæls Indre, sagde han blot i en langsom Tone:

„Lad os fremfor Alt blive enige om, hvad vi skulle forstaae ved Lykken, ... om vi ville sætte den i Livets ydre Goder eller i den indre Tilfredshed, som ret vel kan bestaae uafhængig af hine."

„De Første, ... det var alene dem, hvortil jeg sigtede," svarede hun levende. „Hvad Hjertets Fred angaaer, da er det en Sag, som Enhver maa afgjøre med Gud og sin Samvittighed; ... det tilkommer Ingen at trænge ind i denne Helligdom, hvor det desuden maa briste os paa en sikker Maalestok for vor Dom. I denne Henseende være Enhver lykkelig paa sin Maade, — det er Alt, hvad jeg kan sige."

„Jeg ærer denne Fiinhed i Deres Tænkemaade", sagde han med Inderlighed i sin velklingende Stemme. „Sjælen er et Dyb, som Ingen kan være tjent med at see loddet af en fremmed Haand: den er et Tempel, hvori Enhver bør være sin egen Præst, dennes Idræt være nu enten Takkens Røgoffer og Lovsangens Hallelujah, eller Anklagens og Fortvivlelsens Jammerraab. — Men, vi ville forlade denne Gjenstand," vedblev han med en pludselig Overgang i Tonen,

som om han med Magt vilde losrive sig fra en Tanke, der var ham piinlig. „Siig mig engang, kjære Frøken, hvor kan De, med Deres dannede Aand, som maa lade den hele Verden aaben for Dem, foretrække Opholdet i dette Huus, som den gamle Greves Sindsforfatning, efter hvad jeg har ladet mig sige, maa gjøre idetmindste ubehageligt for en ung Pige?"

„Hm! besynderligt!" svarede Frøkenen tankefuldt. „Deres Spørgsmaal fører os netop tilbage til vort Udgangspunkt. — Det er Skjæbnen," vedblev hun med hævet Røst og hendes klare Øine antoge derved et drømmende, næsten prophetisk Udtryk, „Skjæbnen er det, som binder mig til dette Huus, til denne Slægt. Til Familien Adlerflücht knytter sig min Lykke, min Fremtid — det er min Sjæls inderligste Overbeviisning; thi jeg, den svage Qvinde, troer paa Lykken og henter af denne Tro min Styrke. — Derfor vil Lykken heller ikke svigte mig."

Med uforstilt Forbauselse hørte Justitsraad Frank paa denne Bekjendelse, og ikke uden Møie lykkedes det ham at dæmpe et mistroisk Smiil, som svævede paa hans Læber, idet han sagde:

„Jeg forstaaer Dem vistnok ikke ganske, min Frøken. — Venter De af denne Familie Det, hvori De sætter Lykkens Gode, saa indseer jeg i Sandhed ikke, hvorledes et, om jeg tør sige det, saa luftigt Haab skal blive realiseret, nu, da det neppe kan vare længe, forinden den gamle Greve samles med sine Fædre."

Frøkenen fæstede sit gjennemtrængende Blik paa den Talende og svarede langsomt efter nogen Betænkning:

„Mit Haab er ikke saa aldeles grebet ud af Luften, som De, Hr. Justitsraad, lader til at troe, og Grevens Død, kunde jeg svare Dem, kan her hverken gjøre til eller fra, thi Slægten er ikke dermed ganske forsvundet af Jorden."

„Ah, De mener Sidelinien, — denne unge Kammerjunker eller Attaché, hvad han er, som skal arve Grevskabet?"

„Ja, Navnet," udbrød hun fyrigt, „Navnet skal leve og gaae i Arv til kommende Slægter, og med det Glandsen og Rigdommen!"

„Men i hvad Forbindelse kan alt Dette staae med Deres timelige Lykke? ... Paa min Ære, det er mig en sand Gaade."

„Som vil løses ved den gamle Greves Død. — Jeg kan, jeg tør ikke sige Mere, — jeg vilde maaskee alt have sagt for Meget, hvis jeg ikke saae op til Dem som til en Mand, der fortjener Tillid og Agtelse. — Jeg tilstaaer, at De er den Første, hvem jeg har ladet gjøre et saa dybt Indblik i mit Indre, ... kan jeg gjøre for, at De er den Første, som har vidst at afvinde min Aand den Interesse og mit Hjerte den Hengivenhed, som ... det negter jeg ikke ... Mange have beilet til, men Alle have forskjertset ved deres Sjæles Smaalighed."

„O, min dyrebare Frøken!" yttrede Justitsraaden med et glødende Blik, der sagde endnu mere end hans Ord. „Vidste De, hvor denne Tilstaaelse gjør mig lykkelig, ... jeg, som først i Dem har fundet forenet Alt, hvormed jeg i mine dristigste Drømme har udstyret Idealet for mit Hjertes Ønsker!"

„Vel!" udbrød den unge Dame, idet hun med funklende Øine reiste sig fra sit Sæde, og hendes spinkle Skikkelse syntes at voxe i Høide og Majestæt. „Jeg modtager denne Hylding! Den gjør mig baade modig og stolt, og ikke skal den mangle sin Løn, naar Tidens Fylde er kommen! Vent indtil da og

forlang ingen Forklaring! — Ja," vedblev hun, medens Justitsraaden sank paa Knæ for hendes Fødder og bedækkede hendes Haand med brændende Kys, „den Mand, jeg skal kunne elske, ubetinget og hensynsløs, han maa være som De, freidig og seiersglad, fuld af Aand og Følelse, stærk og stolt, — han maa som De have lænket Lykken til sin Triumphvogn og ved sin Villies Kraft kunne lægge alle Hjerter under sit Scepter. — Jeg kaarer Dem til min Ridder, ... under Taushedens Segl, i Løndommens Skjul. At blot vi to forstaae hinanden, tilhøre hinanden, — denne Tanke være os Nok!"

„Nok?" gjentog Justitsraaden, smittet, beruset og fortryllet af hendes Tales ham saa overraskende, begeistrede Opsving. „Nei, denne Tanke være vor Rigdom, vor Lykkes Forbud, vore elskende Hjerters Trøst i Liv og i Død. — Lad da, indtil De selv, af egen Villie, værdiges at tilhøre mig ganske, lad da vore Øines Blink, vore Hænders Tryk være de tause Frimurertegn, hvorunder vore Sjæle mødes og kjende hinanden, og lad dette Kys, hvormed jeg formasteligt vover at berøre Deres jomfruelige Læber, blive et ubrødeligt Segl paa vor hemmelige Pagt!"

Skjælvende af Glæde over saa uventet at være kommen sit endnu uklare Maal et saa afgjørende Skridt nærmere, var Justitsraaden sprungen op, og idet han med kraftig Arm havde omslynget hendes smækkre Liv og draget hende tæt op imod sit i lidenskabelig Attraa svulmende Bryst, trykkede han nu et langt, brændende Kys paa hendes Mund, hvilket hun besvarede med en varmtfølende Qvindes hele Fyrighed. Men pludseligt lød Fodtrin og høirøstet Tale fra det tilstødende Værelse. Han slap hende øieblikkeligt af sin Favn og fjernede sig hurtigt i en sømmelig Afstand fra hendes Person; — og medens Lidenskabens Rødme paa hendes Kinder veg Pladsen for Dødens Bleghed, nedlod hun sig med blufærdigt nedslagne Øine paa sit forrige Sæde, optog med mageløs Selvbeherskelse sit vanlige Haandarbeide og sad nu der stille og beskeden, som om Intet var foregaaet imellem disse To.

Det var Grevinden, som i Selskab med Kammerjunkeren traadte ind i Værelset. Et Øieblik syntes det, som om begge de Indtrædende bleve pludseligt slagne af en fælles Tanke, og de vexlede et hurtigt, særegent Blik med hinanden; men Justitsraadens Aandsnærværelse gjorde en hastig Ende paa den

almindelige tause Forlegenhed, idet han med utvungen Anstand gik Grevinden imøde og efter en ærbødig Hilsen udvexlede med hende de sædvanlige Høflighedsformularer, medens Kammerjunkeren traadte hen til Frøken Vogel og med temmelig fornem Kulde fornyede det i Paris stiftede Bekjendtskab. Derpaa forestillede Grevinden begge Herrer gjensidigt for hinanden, og alle Fire toge Plads i de forskjelligt decorerede Lænestole, som vare hensatte omkring det i Værelsets Midte staaende runde Bord. En Conversation, let og flygtig, som man kan tænke sig den imellem Mennesker, der ere meer eller mindre knyttede til hverandre ved forskjellige Interessers Baand, men nødes til at skjule deres sande Tanker og Følelser under en overfladisk Høflighedsafmaalte Former, udspandt sig imellem de Tilstedeværende, bedst vedligeholdt ved de tvende Herrers mere utvungne Deeltagelse; og medens Grevindens levende Øine med verlende Udtryk løb fra Justitsraaden til Frøkenen og fra hende til Kammerjunkeren, sad den unge, for faa Minuter siden saa lidenskabeligt bevægede Dame næsten taus og med sænket Blik, tilsyneladende uden Formodning om, saa hyppigt at være

Gjenstanden for den Enes prøvende Betragtning eller den Andens stjaalne, kjærlighedsfulde Diekast.

Da Justitsraad Frank efter et Qvarteers Forløb reiste sig for at gaae, tog ogsaa Kammerjunkeren Anledning til at afbryde sit Besøg og gav derved hiin et velkomment Exempel til Efterfølgelse, idet han med dristigt Galanteri kysfede begge Damer paa Haanden. Med forekommende Venlighed havde han i Samtalens Løb flere Gange henvendt sine Ord til Justitsraaden og var bleven gjengjældt med lige Artighed, og da nu Begge samtidigt gik ned ad Trapperne, greb han i Fortrolighed Justitsraadens Arm og sagde:

„Det glæder mig at have gjort Deres Bekjendtskab og jeg haaber ret ofte at møde Dem i dette Huus, hvor der paa Vere findes kraftige Magneter, som maae tiltrække et Par unge Mænd, som De og jeg. — De er dog ikke gift, Hr. Justitsraad?"

„Nei, jeg er endogsaa meget langt fra at være det," svarede den Tiltalte spøgende.

„Lykkelige Menneske!" udbrød Kammerjunkeren med en letsindig Lattermildhed. „Hør, veed De hvad, ... jeg troer at vor Tænkemaade har Noget tilfælles. Lad os oftere sees, om De saa synes!"

„Deres Selskab vil altid være mig behageligt," svarede Justitsraaden i en meget høflig Tone.

„Nu vel! Jeg tænker at forblive her i Staden i nogen Tid, ... maaskee et Par Maaneder, maaskee endnu længer. Saasnart jeg har faaet arrangeret mig, skal jeg tage mig den Frihed at lade Dem det vide."

„Om Hr. Kammerjunkeren vil være saa opmærksom. Og indtil da vil det naturligviis være mig en Fornøielse, om De vilde bære mig med Deres Besøg. See her min Adresse!"

„Jeg takker Dem og skal visselig ikke forglemme det."

De to unge Mænd skiltes under mange gjensidige Complimenter fra hinanden og gik hver sin Vei.

Femte Capitel.

(Af Justitsraad Franks Dagbog.)

Den 6te October. — Man hører tidt Folk i comisk Fortvivlelse fremføre nogle besynderlige Ønsker, saasom: Gid Verden maatte forgaae! Gid Jorden maatte synke sammen! o. s. v. — Jeg for min Deel er mere beskeden i mine Fordringer: jeg ønsker blot, at et vist Skib var gaaet under med Mand og Muus. — Hvilket? spørges der. — Svar: Arken. — Smagen skal være den eneste Sands, som bliver Menneskет tro indtil Døden. — Kan der tænkes noget bedre Beviis for Slægtens lave, dyriske Udspring?

— Jeg spadserer gjerne i Kirsebærgangen, thi der møder man dog kun Børn, — ingen Mennesker. — Jeg traf der idag en lille Pige, som saae ret saa klog og smuk ud. Hun sad paa en Bænk og tog ingen Deel i de andre Børns støiende Lege.

„Hvorfor er Du ikke med der, min søde Pige?" spurgte jeg hende. „For jeg er lam i Benene," svarede hun. Jeg gav hende en Foræring og skyndte mig bort. Saaledes bliver enhver Glæde mig fordærvet, selv den alleruskyldigste!

— Barndommen er dog den lykkeligste Alder, eller rettere: den ene lykkelige. — Derfor, hvis jeg skulde blive gammel, hvad jeg dog neppe troer, gid jeg dø ret snart maatte komme til at „gaae i Barndom!"

Den 7de October. — Frøken Vogel lader til at troe paa Gud. — Jeg lider godt en saadan Tro ... hos Qvinden; at tvivle, lad det være Mandens Sag!

— Grev Adlerflücht skal indtage Opium i temmelig stærke Doser, hørte jeg idag. — Er det sandt, at Opiummen har den Egenskab, at stemme Sindet ganske efter den Følelse, hvoraf det beherskes under Nydelsen, saaledes at den potentserer Vrede til Raseri, Glæde til Overgivenhed, Sorg til Fortvivlelse o. s. v. — saa kunde jeg aldrig fristes til at tage mig en Opiat-Ruus.

— Efter Jordklodens omtrentlige Folkemængde og Dødelighedsforholdet, taget i Gjennemsnit af alle Aldere, kan man regne sig til, at i hvert Secund

udaander et Menneske paa Jorden sit sidste Suk. — En høist opbyggelig Betragtning, der maa gjøre Ens Aandedræt saa frit og let!

Den 9de. — Saa, nu er jeg da bleven Ridder af Dannebrog! — Herregud! Hvad Ondt mon jeg har gjort? Jeg skjøtter jo mig selv og løber aldrig „de Store" iveien. Men Sligt kan jo hændes den Bedste, saa jeg faaer da vel at finde mig i min Skjæbne og ovenikjøbet takke for Æren: jeg har jo dog et større Kors at bære paa end dette. — Apropos! Var det ikke for den Linie: „Ordener hænger man paa Idioter," at P. A. Heiberg i sin Tid blev domfældt? — Hm! Jeg vilde næsten ikke troet, at Skaden var saa gammel.

— Det liberale Slæng bebrylder mig for Servilisme til Gjengjæld for den dybe Foragt, det indgyder mig. — Jeg ... jervil? Aa, det er til at ee sig fordærvet over! — Men af alt Kryberi er dog i mine Tanker Kryberi for Pøbelen det usleste.

Den 10de October. — „Ved Gud i Himlen!" sagde Frøken Vogel og den stærke Fortrøstning, som gjenlød i hendes ellers saa blide Stemme, klædte hende usigeligt godt. — Saaledes sagde ogsaa jeg som lille Dreng med barnlig Alvor, naar man lod

til at betvivle min Sanddruhed. Nu, jeg er kommen til Skjels Aar og Alder, var det mig umuligt at faae disse Ord over mine Læber. Troer jeg da ikke længer paa Gud? ... Jo, tilvisse! Kun ikke paa nogen personlig Gud, end mindre paa en kunstigt construeret Treenighed, men dog paa en Gud, som er alviis og allestedsnærværende. Jeg troer paa den al Naturen gjennemtrængende lovbundne Fornuft og Regel, og i denne Tro vil jeg leve, thi den er udgangen af søvnløse Nætters utrættelige Studium, og paa denne Tro vil jeg døe, saafremt Ingen med klare, uomstødelige Fornuftgrunde overtyder mig om dens Uholdbarhed. — Ak, men den er kold og trøsteløs, denne Tro. Dens Gud er en Gud for Forstanden, ikke for Hjertet, for Tænkningen, ikke for Kjærligheden — en Gjenstand for vor Høiagtelse, naar det kommer høit, for vor Beundring, — ikke for vor Tillid, end mindre for vor Tilbedelse. Det er ikke denne gode, faderlige Gud, til hvem jeg i min Barndom opsendte en inderlig Bøn om Solskinsveir paa en Dyrehavs-Søndag. Det er ikke denne naaderige Gud, som forlader en angrende Synder hans Skyld. Det er ikke denne milde Gud, der, om som en Moder, tager det sørgende Barn i sit kjærlige

Skjød og standser dets Taarevæld ved huldе Forjættelser om salige Glæder. Nei, det er en ubarmhjertig Gud, døv for vore Bønner, følesløs ved vor Smerte, uhjælpsom i vor Trængsel og Nød!

— Bønnen er en Fallit-Erklæring af Forstanden, Angeren — af Hjertet. Istedetfor Begge bør træde Handling, — for Bønnen, paa det at vi gjennem Strid og Arbeide kunne naae til vort Ønskes Maal, — for Angeren, paa det at vi kunne gjøre begangen Uret god igjen, saavidt det staaer til os. Men svigter os i begge Tilfælde vore svage Evner, hvad have vi da? — Skuffelsen, Smerten, Fortvivlelsen.

— Af alle Jordens levende Skabninger er Mennesket den usleste, den ulykkaligste, den ynkværdigste, thi hans Aand er den herligst begavede o: den, som er modtagelig for de største Ovaler.

Den 11te. — Apulejus fortæller om en Mand, som i ubeleilig Tid kom hjem til sin Kone og troskyldigt sagde „Gud velsigne Dig!" da hendes Galan kom til at nyse i sit Skjul. — Jeg kjender sandelig mangen en Ægtemand, som skjenker Konens aabenbare Galan sin Velsignelse, uden at han behøver saameget som at nyse for den.

— Der gives Moralister, som ivre stærkt imod de høiere Stænders Løsagtighed i Modsætning til de Laveres renere og strengere Sæder. — „Har Du slaaet op med din Kjæreste?" spurgte jeg den smukke Bondepige, som tjener her ovenpaa. — „Med Jens?" udbrød hun forundret. „Kors! Hvor falder Herren paa det?" — „Nu, jeg troede det, siden jeg i Søndags saae Dig spadsere saa pyntet med min Karl under Armen." — „Naa, Rasmus," svarede hun med en Slags Undseelse, „nei ham er jeg „Godevenner" med, for Jens han fik inte Lov at komme ud i Søndags for sit Herskab."

— Jeg læste idag Sagnet om Emma, Carl den Stores Datter, som bar sin Elsker, Eginhard, bort paa Ryggen, for at ei Faderen skulde see hans Spor i den om Natten nyfaldne Snee. — Meget kjærligt, eller meget listigt, — ligesom man tager det. Men Keiseren opdagede dem og lod dem gifte hinanden, — for at belønne Kjærligheden eller som en Straf for Listen? — ligesom man tager det.

Den 13de. — Seer man sig om, overalt opdager man Ligegyldighed for, vel endog Spot over Religionen, saaledes som den er os overantvordet fra

Fædrene. Religionen, forsaavidt den er bygget paa Troen, taber mere og mere Terrain, alt som Oplysningen gjør Fremskridt og bliver almindeligere. Tiden trænger haardt til en Religions-Reformator; thi skal det gaae længe saaledes hen, saa kunde det let hænde, at naar han endelig kommer, saa er der slet ingen Religion mere at reformere.

— Skulde ikke alle vore Pligter, et heelt Moralsystem, kunne udledes af den ene Lære: Gjør ikke mod Andre, hvad Du ikke vil at de skulle gjøre mod Dig?

— Nutidens Præster kunne, ligesom Oldtidens Augurer, neppe see paa hinanden uden et stjaalent Smiil.

— Man fortæller om en Missionær, at han gjorde en Grønlænder Helvede saa hedt, at Denne ordentlig fik Lyst til at komme derhen. — Der seer man, hvad Troens Iver kan føre til!

— Helvede skal jo være brolagt med „gode Forsætter." — Himmerige er da vel heller intet Ufore, tænker jeg; — maaskee er det macadamiseret med „fromme Ønsker."

Den 17de. — Hvor forsigtig og tilbageholdende var ikke Frøken Vogel idag, da jeg søgte at lede

vor Underholdning ind paa en slibrig Materie: den ægteskabelige Kjærlighed ... eller Utroskab, hvad man skal kalde den. Men maaskee var det ogsaa Grevindens Nærværelse, som paalagde hendes Yttringsfrihed Tvang, — eller hun har i sin hidtilværende uafhængige Stilling ikke fundet Anledning til at tænke over Sagen. Hvorom Alting er, der boer i denne unge Pige Noget, som uimodstaaeligt sysselsætter min Forstand, til samme Tid som det fristet mine Sandser og bevæger mit Hjerte. — „Det stille Vand har den dybe Grund," siger Ordsproget. — Hos Agathyrserne, en Green af det scythiske Folk, havde Mændene deres Hustruer i Fællesskab; altsaa naar blot een af disse begik en Utroskab, saa gjorde hun med eet Smæk alle Ægtemændene til Hanreier. — Saare fristende for de gode Koner og endnu mere for de unge Karle udenfor Lauget. — Iøvrigt skulle Agathyrserne have været et temmelig dannet og fredsommeligt Folk.

Den 18de. — Min Fuldmægtig var hos mig og meddeelte mig med det bedrøveligste Ansigt af Verden, at Jomfru Christine havde givet ham Kurven. Hun vilde ikke gifte sig, havde hun svaret. — Stakkels Fyr! Hans Sorg, hans Klager over

sin eenlige, glædeløse Stilling gik mig til Hjertet. Jeg agter denne Mand for hans Dygtighed, hans Retskaffenhed og utrættelige Flid; jeg vilde saa gjerne see ham lykkelig.

— Den sørgelige Eensomhed, siger man ofte i eet Aandedræt. Er Eensomheden da altid saa beklagelig? Har den ikke ogsaa sin Sødme? Aabner den ikke Phantasiens rige Verden for vort uforstyrrede Blik og lader det dvæle med Velbehag paa skabende Drømmes brogede Blomstertæppe? Leder den ikke Tanken ind i vor Sjæls Afkroge og gjør Hjertets hemmelighedsfulde Dyb til Gjenstand for vor Betragtning? — Derfor, har jeg end styrtet mig ind i Menneskenes Vrimmel og er dykket under i Livets Malstrøm, saa at dens Bølger sloge sammen over mit Hoved, ikke vilde jeg dermed bortbytte mine eensomme Timer, helligede til Selvbeskuelse, til Grandskning, til Tvivlen.

— Jeg gjorde min lille vragende Jomfru en mild Bebreidelse for at have affærdiget en brav og agtværdig Frier med et Afslag. „Jeg elsker ham ikke," svarede hun sagtmodigt og hæftede dermed et tankefuldt drømmende Blik paa mig. Hvor har jeg dog havt mine Øine henne, at jeg ikke før har lagt

Mærke til den blide Ynde, som omsvæver denne unge Piges Person?

Den 21de. — Frøken Vogel lever i mine Tanker, mere end jeg vil tilstaae det for mig selv. Hendes Billede, yndefuldt og tillokkende, stiller sig foran mig under Dagens travle Sysler og foresvæver mig i mine natlige Drømme. Har jeg her fundet den ægte Qvindelighed, den rene og stærke Dyd? — Jeg kunde give mit Liv for at gjennemskue hendes Hjertes Folder!

— En Qvindes Dyd! ... Blæse! Jo mindre vi tale derom, desto bedre. De ere dydige, saalænge de ikke fristes; — i den Forstand er ogsaa jeg dydig. Er det nogen Fortjeneste at staae imod, saalænge Følelsen ikke har lagt sit Lod i Vægtskaalen? Er det Dyd, ei at vakle, saalænge Hjertet forbliver koldt og ligegyldigt? Nei, viis mig den Qvinde, som elsker, elsker af sin Sjæls hele Fylde, elsker som den dybtfølende Qvinde kan elske, varmt og inderligt, smægtende og begjærende, og som dog veed at tvinge Kjødets Lyst og Sandselighedens Hunger og at vælge Dyden for dens egen Skyld med en blufærdig Følelses fuldkomne Villiesfrihed, — viis mig en saadan Qvinde, og jeg vil paasætte hende Seierens

Krone, jeg vil i mit Hjerte opreise hende et Alter og i Ydmyghed nedlægge Tilbedelsens rige Offre paa dets Fodskammel.

— Apropos, see her en lille Fabel! — Der var engang en Pottemager, som havde dannet en Potte, af simpelt Leer, men af kjøn Façon, smukt malet, og forgyldt paa Kanterne. Og han var ret saa stolt af sine Hænders Værk og roste det overvættes for alle Mennesker, ikke blot dets Udseende, dets Form, men ogsaa dets Varighed, dets Soliditet og dets Styrke. „Værs'god, mine Herrer, og kom og see paa denne Potte!" sagde han. „Den er ikke til at slide op og heller ikke til at slaae itu. Værs'god og betragt den kun saameget De lyster! Nok see, men inte røre!" — Men Folk ere nu altid saa næsviise og nysigne. Medens Manden sendte et triumpherende Blik med sin markskrigende Røst ud iblandt Hoben, saae en paatrængende Person sit Snit og følte saa sagte til Potten: han fik Farverne og Guldet paa Fingrene; — en Anden lagde Haanden fastere til, og Potten fik en slem Bule, som overtydede ham om, at den ikke engang havde gaaet Ildprøven igjennem; — en Tredie gav den et haan-

ligt Spark, og see! den sank sammen i hundrede Stykker. **Fiat applicatio!**

Den 22de. — „Dersom dit Øie forarger Dig, riv det ud og kast det fra Dig!" siger Christus. „Og om din Haand forarger Dig, hug den af og kast den fra Dig." (Matthæus 5, 29—30 — Marcus 9, 43—47). — Meget godt! Men naar nu mit Hoved forarger mig?

— **Lasciate ogni speranza voi ch'entrate!** satte Dante som Overskrift over Helvede. — Jeg vilde skrevet disse Ord over Indgangen til Livet.

— *Δός μοι πῦ στῶ*, sagde Archimedes, og han vilde løfte Jorden. — Ja, gav man mig et Sted at staae paa, jeg skulde ogsaa løfte Jorden og det heelt op over mit Hoved, — men kun for strax at lade den dumpe.

— Er Selvmord tilladeligt?

— Naar et fortvivlende Menneske, af Lede til Livet, skyder sig en Kugle for Panden eller styrter sig ned fra Rundetaarn, saa kalder man ham en Selvmorder og negter ham en christelig Begravelse. Gaaer han derimod i Krigen og søger og finder Døden i den tætteste Kugleregn, saa kaldes han en Helt og faaer en Krands paa sin Grav. Men

Hensigten var jo dog den samme, ikkun Middelet forskjelligt. Hvo kjender Hjertets Lønkroge? Hvo ransager Nyrerne? Hvo tør vove at dømme?

Den 25de. — Er jeg ædru eller beruset? Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Jeg veed det næsten ikke selv, — kun saa Meget føler jeg, at jeg er svimmel. Ja, svimmel af min Lykke, thi hun elsker mig, svimmel af min Lykke, thi hendes Kjærlighed er som et rigt Væld, der opliver og forfrisker. — Hvilket mægtigt Opsving tog ikke hendes Følelser i denne Formiddag! Hvo skulde have troet det muligt, at dette stille Bryst kunde rumme en saadan Lidenskab, at denne indesluttede Aand kunde, frigjort af Støvets Lænker, hæve sig til en saa dristig Høide? — Hun rev mig med sig! Det tilstaaer jeg med Skamfuldhed; thi det er første Gang, at Dette er hændet nogen Qvinde, — mig er det ofte lykkedes hos Qvinderne. — Hun elsker mig! Hvi gaaer jeg da ikke ud i Naturens Tempel og bringer Kjærlighedens Guddom mit Hjertes Lovsang? ... Ak, fordi Mørket og Vinteren er i Naturen, og Tvivlen og Mistroen endnu i mit Hjerte. Lad dem svinde, disse Skygger! Lad Foraarets Friskhed komme atter tilbage! Lad Tvivlen visne og Haabet grønnes! Og jeg vil

ydmyge mig i Kjærlighed, jeg vil synke tilbedende i Støvet, jeg vil klæde mit Legeme i Sæk og strøe Aske paa mit Hoved og fremgaae af Syndens Bod og Anger, et nyt og bedre Menneske. — Ak, jeg føler kun altfor vel, at jeg er svimmel! Hvor vidt føre mine taabelige Drømme mig ikke hen? Ildprøven er jo endnu ikke bestaaet. Vi faae at see!

— Hvad var dog det for besynderlige Hentydninger, Frøken Vogel kom med idag? Det lader, som om hun ikke blot har Tro, men dertil en god Portion Overtro. Dog ogsaa Denne, siger man jo, skal i en høiere Grad end almindeligt klæbe ved den qvindelige Natur. Maaskee er den endog, for hende idetmindste, et Fortrin snarere end en Feil. Synes den ikke at skjenke hendes Hjerte Fred, hendes Sjæl Styrke?

— Skjæbnen, nævnte hun. Hvor er det muligt for en kraftig tænkende Aand at troe paa den? — Skjæbnen, som altsaa skulde have forudbestemt vore Handlinger, fixeret vore Motiver, afstukket vort Livs Grændse! ... Umuligt! Hvad bliver der da af vor frie Villie, hvad af vor Forstands Bragen og af vort Hjertes Valg? Vi maae da udslette Ordet: Handling af Sproget, thi uden Frihed ingen Handling,

og vi nedsynke da i Et og Alt til lidende Væsener, som i villielos Vanmagt maae bøie os for Skjæbnens urokkelige Bestemmelser, som om der ikke i Menneskelivets krydsende Strid og Kampe var en Kilde, uudtømmelig nok, til Ydmygelser og Lidelser. — Nei, saa før, om Galt skal være, Troen paa en personlig Gud, som styrer vor Virken efter sin Viisdom, tilmaaler os i sin Naade vore verlende Tilskikkelser og holder vort svage Liv i sin almægtige Haand! Thi med en saadan Gud kan man dog træde i Samqvem, alt efter sin Tro og sin Tillid: man kan bede om hans Gunst, man kan pukke paa sin Ret; man kan paakalde hans Mildhed eller endog blot hans Billighed og man kan frembære sine Klager, sine Besværinger, — med eet Ord: man kan gaae i Rette med ham, som det sømmer sig Aand mod Aand, begge i deres Frihed og Uafhængighed. Dog nei, hvad siger jeg! Her er netop Mangelen. Lige over for en almægtig, allestedsnærværende og alting styrende Gud staae vi Mennesker, ynkværdige i vor Intethed, ikke som dem, der ere begavede med Aandens Dristighed og Villiens Frihed; thi naar Han ikke vil, hvad formaae da vi, hedder det jo? — Det er altsaa heller ikke i denne

Tro, at den menneskelige Aands Selvstændighed og med den dens Ansvarlighed skeer sin fulde Fyldest. Men, indsættes Menneskeaanden i sin hele Magtfuldkommenhed, fastslilles den som Aand, det er som hiin usynlige og ufattelige Grundkraft, hvis Tilværelse kun erkjendes af dens Yttringer, da skeer den først sin Ret ved at haandhæves i sin Majestæt. Thi da bliver vor Skjæbne eller vor timelige Lod ... hvad man nu vil kalde Summen af vort ydre Livs Phænomener ... ikke Noget, som er os forud tilmaalt, ei heller Noget, som udenfra beskikkes os, det være sig af Naade eller af Retfærdighed, men den bliver et Product af vor frie Villies Handlinger i Conflict med Andres frie Villiesyttringer, seierrig, forsaavidt som vor Kraft, vort Mod, vor Udholdenhed er disse overlegen, — ydmyget, naar vi maae bukke under i Livets Strid, hvad jo saa ofte hændes os. — Saaledes vilde da det bekjendte Mundheld: Enhver er sin egen Lykkes Smed, være kommet til sin rette Gyldighed, hvis der, foruden den Modstand, vi have at bekæmpe af Yderverdenen, ikke endnu kom et væsentligt Moment til, som indvirker bestemmende, ja ofte afgjørende paa vor Skjæbne. Det er Tilfældet, det blinde, uforudseelige og uberegnelige

Tilfælde, optrædende i vort Liv snart som en Hændelse, der fremgaaer af Naturens evigt uforanderlige Love, snart som et Spil af sammenstødende Omstændigheder af en tilsyneladende Ubetydelighed, — Tilfældet, som snart, grusomt og ubarmhjertigt, gjør Tusinder af Menneskeliv til Offre for en Naturomvæltning, eller ved en nedfaldende Tagsteen knuser den Hjerne, som nys var Værkstedet for ædle og høie Tanker, snart, lunefuldt og phantastisk, lader Nationers Vel og Vee afhænge af et spildt Glas Vand, eller en Supplicants Held beroe paa den øieblikkelige Forfatning af Monarkens i Overmættelse svækkede Mave, — Tilfældet, som, føieligt og logrende, opfylder vore taabeligste Ønsker, overvælder os med Lykkens Gaver, bærer os paa Hænderne gjennem Livets Trængsel og standser vor Fod ved Randen af den truende Afgrund, eller ogsaa, uskaansomt og uøieligt, griber ind i alle vore Beregninger, krydser vore Forsætter, kuldkaster vore Planer, røver os vort Arbeides Frugter, bestjæler os for vor Flittigheds Løn og endelig tager vort usle Liv som den sidste Tribut.

Den 27de. — Dette Liv, hedder det jo, er for Intet at regne mod det evige Liv. — Forholdet er, for at bruge en mathematisk Betegnelse, som $0 : \infty$.

Og dog skal Synderen i en evigvarende Fordømmelse bøde for, hvad han forbrød her i det endelige, mod Evighedens Uendelighed forsvindende Øieblik. — En skjønne Lære om Guds Barmhjertighed!

— Ikke mindre ubarmhjertig er Læren om den nidkjære Gud, som hjemsøger Fædrenes Misgjerninger paa Børnene indtil det tredie og fjerde Led. — Jeg hørte engang en Gadedreng drille en Anden med den Tiltale: „Æh, Du har jo ingen Fader!“ — „Saa?“ svarede den Anden opfarende: „Jeg har kanskee flere end Du.“ — Først lo jeg. Dernæst tænkte jeg: Stakkels Dreng! hvis Fædrenes Misgjerninger skulle straffes paa Dig!

— Man taler om gode og slette Mennesker og forjætter hine en evig Lykksalighed, medens man truer disse med Gjengjældelsens Straf. — Hvilke Taabeligheder! Nævn mig et absolut godt Menneske, vis mig et absolut slet Menneske! Men kunne I ikke Dette, hvad bliver der saa af Lykksaligheden, hvad af Straffen? Hvo vil paatage sig Løsningen af den Opgave: at sondre Menneskene i Gode og Onde? Saasandt Naturen har nedlagt Spiren til begge modstridende Principer i vor Sjæl og har overladt det deels til Opdragelsen og Exemplet, deels til vor

oprindeligt frie, men dog af mangfoldige ydre og indre Paavirkninger hildede Villies Valg, om det ene eller det andet Princip skal faae en forbigaaende Overmagt! — Men selv her i Timeligheden, siger man, følges Synden i Hælene af Straffen, idet Samvittigheden dømmer ethvert af vore Forsætter, enhver af vore Gjerninger. Meget vel! Dog maa man indrømme mig, at Samvittigheden kun kan tale, hvor Kundskaben om det Urette er forud tilstede. Hos de Nationer, som troede det Ret eller Pligt, at udsætte deres Børn, at dræbe deres Oldinge, maatte altsaa Samvittighedens Røst være forstummet og hine Gjerninger bleve dem ikke tilregnelige som Synd. Og saaledes er ogsaa Tilfældet med utallige Individer af det civiliserede Samfund, hvilke opvoxe i Uvidenhed og, ubekjendte med hvad der er Ret eller Uret, synde baade mod guddommelige og menneskelige Love, — Synder, hvorom de hverken kunne paamindes af Samvittigheden eller hvorfor de kunne rammes af Gjengjældelsen.

— Hvor færdes vor Aand, efterat dens Samqvem med Legemet er ophørt i Døden? Lader os være ærlige og tilstaae: vi vide det ikke, vi kunne ikke vide det, — ligesaa lidt som, hvad og hvor den

virkede, før den aabenbarede sin Tilværelse gjennem et jordisk Hylster. Aanden er udødelig, evigt uforgængelig, paastaaes der. Men har den da ingen Begyndelse? Skulde Skabelsens Vidunder gjentage sig ved enhver ny Aand, der fremgaaer af Intet til Livet, et Product af Befrugtningen? Nei, skal Aanden, Sjælen leve ud i al Evighed, saa maa den ogsaa have været til fra al Evighed af. Og kan den indblæses i den første begyndende Spire til et kjødeligt Legeme, saa kan og maa den ogsaa udaandes med dette Legemes sidste Suk, idet de materielle Betingelser for Legemets Bestaaen ophøre med Døden. Men lader os være ærlige og aabent tilstaae: vi vide Intet, vi kunne Intet vide herom. Vor Kundskab om Aandens Tilværelse, saavelsom vort Kjendskab til dens Yttringer, begynder først fra det Øieblik, vi kunne sige: Den er! ... altsaa i det Øieblik, den fødes til Livet; — vor Kundskab om dens Skjæbne ophører med det Øieblik, da vi maae sige: Den er ikke mere! ... altsaa ved dens Bortgang i Døden. Alt hvad der ligger hiinsides Begge, Indtrædelsen i Livet og Udgangen af Livet, er os et uigjennemtrængeligt Mørke. See, denne er min Tro! Jeg kan ikke Andet! — Men vil Du, o Gud, som siges

at have din Throne i Himlen og paa Jorden din Fodskammel, vil Du, at jeg skal troe paa et evigt Liv efter Dette, og vil Du gjøre denne Tro til Betingelse for at nyde en Andeel i din Himmels unævnelige Salighed, send mig da et Tegn fra denne Himmel, — blev det end et Lyn, som knuste min Pande! ... Thi see, jeg staaer beredt, udfordrende og forventende!

— Dyrenes individuelle Udødelighed vil dog vel Ingen paastaae, og dog have disse — ligefra Ormen, som hensløber sit kolde, usle Liv i Støvet, indtil Hunden, som følger sin Herre, elsker ham og lider med ham, — dog have de Alle en Sjæl og en Aand, som meer eller mindre er modtagelig for Forædling. — Hvor kunne I da negte Dyrene, hvad I med taabelig Indbildskhed kræve for Eder selv? ... See I da ikke i Eders hovmodige Blindhed, at den hele levende Natur danner en fortløbende Række lige fra den laveste dyriske Organisme, der ligesom staaer paa Overgangen fra den ufuldkomnere Planteverden, indtil den i aandig og legemlig Henseende høiest udviklede Art, „Skabningens Mesterstykke," Mennesket? ... Hvad berettiger Eder da til at hævde Udødeligheden alene for det yderste Led i denne

uendelige Kjæde og at fordømme alle de Øvriges sjælelige Kræfter til den evige Tilintetgjørelse? ... Men ville og tør I ikke Dette, hvor da trække Grændselinien? ... Og naar engang, hvad Betragtningen af vor Jordklodes Udviklingshistorie gjør meer end sandsynligt, den menneskelige Slægt skal afløses af end mere fuldkomment udviklede Væsener, saa at den ikke længer bliver den første og øverste i Organismernes Række, — hvad da? — Altsaa, enten maae I tilstede alle levende Skabninger Adgang til Eders indbildte Evighed, — og denne Tanke er absurd, eller I maae idetmindste indrømme Muligheden af, at Alles sjælelige Liv vorder udslukt i Døden, — noget Tredie, Mellemliggende, kan ikke gives.

— I en vis Forstand troer jeg nok paa Aandens Uforgængelighed. Thi Aanden erkjender man kun igjennem dens Livsyttringer, og om ogsaa disse for et givet Individ ophøre, see vi dem dog igjen optræde under andre Betingelser, hos nye Individer. Jeg troer altsaa, at Livsprincipet, uforklarligt i sit Ophav som i sit mulige Ophør, vedligeholder sig i Tilværelsen, skjøndt under verlende Former, — følgelig ingen individuel, ingen personlig Bestaaen.

— Til Grund for enhver almindelig udbredt Folketro ligger gjerne noget Sandt. Sjælevandringen er saaledes ei saa urimelig en Tro, rettelig forstaaet, — nemlig ingen individuel Sjælevandring.

— Verden er skabt af Intet! — En sublim Tanke, saa sublim, at intet Menneske kan forstaae den; thi, ei at tale om, at intet dødeligt Øie endnu har udmaalt Verdens Grændser, ligger baade Skabelsens Handling og Intets Væsen over og udenfor det menneskelige Begreb. — Lader os holde os ved Jorden, — den er os fuldkommen Nok. Vi have da her intet andet Udgangspunkt for Tanken end dette: Den er til! ... ligegyldigt i hvad Form, — og at den engang skulde blive til Intet, er os ligesaa ufatteligt, som at den er skabt af Intet; den kan vel totalt forandres, men ikke forgaae, i dette Ords strengere Betydning. Ja, har end vor Jord engang været i en dampformig Tilstand, og er igjennem Flydenheden gaaet over til sin nuværende deelvise Forhærdelse, saa er dog dens materielle Vægt i dette Øieblik ganske den samme som for saa og saa mange Aartusinder siden; thi de mange Meteorstene, som i Aarenes Løb ere fra Verdensrummet

nedfaldne paa dens Overflade, ere forholdsviis for Intet at regne.

— Hvilken taabelig Indbildning, at den hele Verden af Sol og Maane og Stjerner er til for vor ubetydelige Jords Skyld! — Beboerne af Maanen, hvis ellers Saadanne gives, kunde med ligesaa fuld Føie sige, at Sol og Jord og Stjerner ere til for deres Skyld. Og hvad vilde Du vel svare Indvoldsormen, som fødes og lever og dør i dit Indre, om den paastod, at Mennesket, at Du er til for dens Skyld?

— Solens Tilbedelse er hverken saa urimelig eller saa foragtelig, som man gjerne vil stemple den til. Er ikke Solen, Alt vel overveiet, Livets Fremkalder (Skaber) og Vedligeholder? Uden Sol — intet Liv! Fortjener den da ikke vor Beundring, vor Taknemmelighed? — Den Sidste naturligviis kun forsaavidt som man anseer Gaven og Velgjerningen Tak værd.

— Metaphysik definerer Kant som en Videnskab om den menneskelige Fornufts Grændser, et andet Sted som en Philosophi over de første Grundvolde i vor Erkjendelse. — Hvorom Alting er, saa kunde Theologerne have besynderlig godt af at studere

Metaphysiken: man vilde da neppe i deres Skrifter træffe saamange Taabeligheder, hvilke de behage at kalde Beviser.

— Herder bemærker i sine Propylæer til Menneskehedens Historie, at Organismernes Classer udvide sig, jo mere de fjerne sig fra Mennesket; jo nærmere ved Dette, jo høiere den organiske Udvikling, desto færre blive Arterne.— Med Sjælens Yttringer forholder det sig netop omvendt. Hos de lavere Organismer fremtræde de kun som de simpleste, dyriske Livsphænomener, idet de kun gaae ud paa Ernæring og Forplantning; — jo høiere vi stige op i Dyrerækkerne, desto forskjelligere og mangfoldigere blive de sjælelige Phænomener, indtil de endelig hos Mennesket, som kun udgjør een Slægt og dennes eneste Art, aabenbare sig i en til det Vidunderlige grændsende Fylde af aandige Forskjelligheder og Nuancer.

Sjette Capitel.

Kammerjunker Adlerflücht-Denner var af det Slags Mennesker, som ikke hæver sig ud over Middelmaadighedens store Masse. Af en tarvelig literair Dannelse og begavet med temmelig indskrænkede aandige Evner, var han i en ung Alder ved en, i de høiere Stænder ikke sjeldent fremtrædende, med ublu Paatrængenhed virksom Familie-Indflydelse bleven skubbet ind i en Carriere, som kan kaldes glimrende, mere med Hensyn til det Guld, hvormed den overlæsser Uniformen, end til det, hvormed den fylder Lommen. Men saaledes tidligt indviet saavel i Forretningslivets som i det forfinede Selskabslivs Former, havde han efterhaanden vundet en saadan Frihed og Lethed i at bevæge sig i begge Retninger, at han ved Hoffet og i det udenlandske Departement gjaldt for en meget lovende Diplomat og var vel seet i Salonerne som en høist behagelig og interes-

sant ung Mand; — saa Lidet behøves der for at opnaae Renommée i begge Henseender! — Sandt er det, at han med en flydende Tunges Veltalenhed og uden Anstød mod **Decorum** kunde udbrede sig over alle mulige Gjenstande af det almindelige Livs Sphære, — indrømmes maa det, at han vidste at udtrykke en smigrende Compliment med en vis Grad af tilsyneladende Oprigtighed, ja endog at der undertiden kunde undslippe ham et heldigt Ordspil, en træffende Bemærkning, som belevne Tilhørere vare godmodige nok til at stemple til Vittighed og skjenke deres bifaldende Smiil; men, fjernede Underholdningen sig fra den overfladiske Behandling af de staaende Hverdagsthemaer: Veirlig og Theater, Hoffester og Hofskandaler, Moder og Personalier, tog Samtalen enten tilfældigviis, eller ved en aandig Capacitets Tilstedeværelse, et noget høiere, ædlere Sving, — saa svigtede Tankerne ham og han forplumrede sig i Talen, hvis han ikke tog det klogere Parti, at paalægge sig fuldkommen Taushed. Efter alt Dette kunne vi fremstille Kammerjunkeren som et tydeligt Exempel paa de ydre Omstændigheders Indflydelse: sat i en beskeden Livsstilling, som ikke havde tilladt ham at gjøre sine middelmaadige Evner

gjældende, skulde han have gaaet for en høist indskrænket Person; anbragt i en Sphære, som mere end nogensomhelst anden holder sig til Skinnet og til Overfladen, opnaaede han den futile Anseelse af at være en complet Verdensmand. — Om hans Characteer kunne vi fatte os i Korthed; thi letsindig og uden Grundsætninger flød han som det flygtige Skum ned ad Livets Strøm, et Spil for dens Bølger, en Boldt for sine egne Luner og vexlende, hastigt opblussende, ligesaa hastigt hendøende Tilbøieligheder, — kun beherskет af den ene Attraa, at kunne tilfredsstille sin Nydelsessyge ved de Midler, Rigdommen yder, men hidtil havde negtet ham. Er det Umagen værdt, at dvæle længer ved Beskuelsen af en saadan Characteer?

Nogle Dage efter sin Ankomst til Hovedstaden opfyldte Kammerjunkeren det Løfte, han havde givet Justitsraad Frank, eller om man saa vil, han afbenyttede den Indbydelse, han saagodtsom havde afnødt Justitsraaden, til at fremme en hemmelig Plan, som han haabede med diplomatisk Snuhed at kunne skjule for Den, han havde udseet til Redskab for Opnaaelsen af sin Hensigt. Igjennem de sædvanlige Høflighedsyttringer og løse Bemærkninger, som Mænd

af Opdragelse og af Verdenstone udveksle med hinanden ved et ceremonielt Besøg, forstod han ret snildt at lede Samtalens Gang, hvorhen han vilde, indtil han endelig ligesom uvilkaarligt syntes at faae en Paamindelse af sin Hukommelse, idet han udbrød:

„Men det er sandt! Hvilken utilgivelig Skjødesløshed jeg dog gjør mig skyldig i! Jeg har at overbringe Dem mange venlige Hilsener fra det grevelige Huus, hvori De er en saa hyppig og saa kjærkommen Gjest."

„Fra Grevinden eller fra Frøkenen?" spurgte Justitsraaden smilende, idet han stræbte at vedligeholde Samtalens spøgende Tone.

„Fra Begge, ... naturligviis fra Begge! Den hjerteligste Hilsen dog maaskee fra Frøkenen. Hun er allerkjæreste, denne unge Dame ... finder De ikke?"

„Det er en Dame af en sjelden Aand og en ikke mindre sjelden Skjønhed," svarede Justitsraaden med forsigtig Tilbageholdenhed.

„Ja, negt det kun ikke, Hr. Justitsraad! De gjør den gode Frøken Deres Cour og ... De har alt en høi Stjerne hos hende, efter hvad min skjønne Tante har ymtet om."

„Ah, den naadige Grevinde er altfor god!"

„Nu, tro for Alting ikke, at jeg vil opholde mig over en saadan Bagatel! Jeg finder det saa naturligt, at en Mand med Deres Qvaliteter, en Verdensmand, søger sin Lykke, hvor han troer at kunne finde den, at jeg snarere vilde forundre mig over det Modsatte. — De elsker hende ... ikke sandt?"

„Hr. Kammerjunker!" svarede den Adspurgte med høflig Alvor, „der er tre Ting, hvori jeg ... af gammel Vane ... aldrig har deelagtiggjort selv mine bedste Venner, fordi jeg intet Udbytte har ventet mig af deres Raad, det er: mit Hjertes Følelser, min Aands Tvivl og Smerterne i min Ligtorn."

Ah, Pokker maatte da rose sig af Deres Fortrolighed!" udbrød Kammerjunkeren med Latter. „Men, hvad de sidstnævnte to Gjenstande angaaer, saa giver jeg Dem fuldkommen Ret; man skal aldrig besvære sine Venner! — Fruentimrene derimod synes mig et saa uudtømmeligt og underholdende Stof for Meddelelse, at et Par Mænd af Verden aldrig maatte kunne blive kjede af at udvexle deres Tanker om dem."

„Denne træffende Yttring tiltræder jeg ganske. Vil De betroe mig Frugterne af Deres upaatvivlelig saare rige Erfaring, indhentet paa Reiser og i Hoflivet, under Form af Bemærkninger over Kjønnet i Almindelighed, saa skal Ingen være villigere end jeg til at lytte til Deres Tale, ... til imorgen tidligt, om saa skulde være, ... og maaskee kunde det da ogsaa lykkes mig at give min ringe Skjærv med til det fælles Udbytte."

„Nei, paa Ære, dertil føler jeg hverken Lyst eller Kald, min kjære Justitsraad! ... skjøndt jeg ellers indbilder mig at være saa temmelig au fait med Fruentimrenes List og at vide af hvad Stof de er lavet. — Men jeg vil helst have bestemte Personer at holde mig til, og jeg indseer ikke ... Deres Anskuelse ufortalt ... hvorfor ikke tvende unge, uafhængige Mænd, som De og jeg, skulde kunne meddele hinanden Et og Andet af deres uskyldige Amouretter ... især naar det kunde blive til gjensidig Nytte."

„Hvorledes mener De, Hr. Kammerjunker?"

„Nu, jeg vil skrifte aabent for Dem! Jeg er charmeret i min ungdommelige Tante. Jeg troer paa Ære, ethvert Aar skjenker hende en ny Tillok-

kelse. Paa den senere Tid har jeg faaet Smag for denne Skjønhedens Fylde, som truer med at sprænge den bløde Form, — man bliver stedse mere sandselig med Aarene, ikke sandt? ... Forhen sværmede jeg for det Fine, det Ætheriske, ... men det var kun forbigaaende, jeg blev snart mæt af de Yndigheder. — Følg nu mit Exempel, Hr. Justitsraad, og giv mig Anledning til at prise Deres Ærlighed og Oprigtighed!"

„Mangel paa Ærlighed," svarede den Tiltalte undvigende, „skal jeg idetmindste vogte mig for at kunne bebreides, thi denne Dyd kan ret vel forenes med Taushed; men Oprigtighed forudsætter Meddelelse, ... og ... dertil er jeg nu engang ikke skabt."

„Hm! Uden Fortrydelse! Denne Distinction forekom mig at smage en Smule af Jesuitisme."

„Maaskee!" sagde Justitsraaden leende. „Som god Christen maa man jo dog engang imellem lægge for Dagen, at man er et ... skjøndt uværdigt ... Medlem af Jesu Selskab."

Kammerjunkeren skjenkede denne tvetydige Spot sit udeelte Bifald, men vendte strax tilbage til sin Gjenstand med den Bemærkning:

„Men vi kom fra, hvad vi talte om. — De, Hr. Justitsraad, lader til at dele min tidligere Smag."

„Hvorledes? ... Jeg erindrer ikke ..."

„For de blege, spinkle Skjønheder, ... som Frøken Vogel for Exempel."

„Og De synes at interessere Dem meget for denne Dame."

„Det tilstaaer jeg; — jeg er ikke saa forbeholden af mig som en vis Herre."

„De har maaskee endog elsket hende?"

„Hm! ... Ja!"

„Og været heldig?"

„Nu, ligesom man tager det. — Men, hvilken ivrig Videbegjærlighed! Synes Hr. Justitsraaden end ikke synderlig meddelelseslysten af sig, saa maa man dog lade Dem, at De er meget lysten efter Meddelelser."

Uden at besvare, næsten uden at bemærke denne i den meest indsmigrende Tone fremførte spydige Yttring, vedblev Justitsraaden med forøget Spænding:

„Ligesom man tager det, ... det er at sige: hun er falden?"

„Nei, det tør jeg ikke rose mig af. Thi jeg vil være ærlig mod Dem, ikke blot i min Taushed, men ogsaa i min Tale."

„Altsaa hun har ikke bønhørt Dem, ... hun har modstaaet?"

„Beundringsværdigt gjættet!"

„Hun elskede Dem da ikke?"

„Neppe!" svarede Kammerjunkeren med Latter. „Det var mig dengang ogsaa ligegyldigt, naar hun blot vilde tilhøre mig. Men hun dreiede mig en Knap, som Pøbelen siger, og det har jeg endnu ikke glemt hende."

„Forklar Dem, Hr. Kammerjunker! ... Alt Dette er mig en Gaade."

„Ja, seer De, man maa ogsaa beholde Noget for sig selv, ... denne Lære skylder jeg Dem! ... især naar dette Noget just ikke geraader Ens diplomatiske Klogt til synderlig Ros. Thi, som jeg sagde før, ... eller rettere: som De selv var klin nok til at gjætte, ... hun modstod, ... jeg opnaaede Intet! — Nu, man maa vide at trøste sig! Men, om jeg kunde ønske at see denne stive Nakke knækket, om jeg vilde triumphere ved hendes Fald, det vil De, Hr. Justitsraad, dog neppe kunne fortænke mig i; thi Hævnen

er sød, siger man, og af alle søde Ting er den det Eneste, som falder i min Smag."

„Og hvad er da nu Deres Hensigt?"

„Min Hensigt? ... Slet ingen! — Men De, min tause Herre, har Hensigter paa hende, hvortil jeg af Hjertet ønsker Dem al mulig Lykke og hvortil jeg gjerne vil bidrage Mit."

„De feiler vistnok," bemærkede Justitsraaden koldt, „naar De troer at have udgrandsket mine Hensigter; men iøvrigt er jeg Dem meget taknemmelig for Deres gode Villie og beder Dem kun at forklare Dem tydeligere."

„Nu vel! Alt hvad der gaaer ud over Tallet to ved en Kjærlighedshandel, det er vistnok baade overflødigt og besværligt, — derom ere vi vel enige?"

„Fuldkommen!"

„Men i min stakkels Onkels Huus er det næsten umuligt at træffe nogen af Damerne alene: jeg sigter ikke saameget til Grevinden, thi hun er temmelig tilgængelig, som til Froken Vogel, med hvem De, vistnok til Deres store Ærgrelse, kun sjelden har faaet Leilighed til at underholde Dem i al Frihed, ... jo, min kjære Justitsraad, man er ikke Diplomat for ingen Ting, ... man bemærker saadan Noget."

„Den naadige Grevindes Selskab har aldrig været mig til Besvær," yttrede Justitsraaden i en høflig Tone.

„Meget smukt sagt! Jeg skal ikke glemme at rapportere den naadige Grevinde denne indirecte Compliment. Den vil vist smigre hende uendelig. — Men, for at komme lige til Sagen, paa Onsdag Formiddag skal min skjønne Tante, ledsaget af mig, til en stor Cour hos Prindsesse Ch. i Anledning af Hendes Høiheds Fødselsdag, — og Grevens Sygdom vil ikke afholde hende derfra, thi jeg veed, at hun er meget vel anskreven baade hos Prindsessen og hendes Gemal; — hvilken ypperlig Leilighed til at forsøge Deres Lykke, ... jeg siger ikke mere, men jeg giver Dem den saagodtsom lige i Hænderne, — paa een Betingelse."

„Og den er?"

„At De nøiagtigt meddeler mig Udfaldet af Deres ... Bestræbelser."

„Undskyld mig, Hr. Kammerjunker!" svarede Justitsraaden med Kulde. „Paa Onsdag er min Tid saa aldeles optagen af mine Embedsforretninger, at jeg ikke vil kunne profitere af Deres venskabelige Underretning og altsaa heller ikke kan paatage mig

nogensomhelst Forpligtelse til Gjengjæld. Jøvrigt maa jeg atter bevidne Dem min Tak for Deres redelige Villie."

Han reiste sig og rystede paa det Hjerteligste Kammerjunkerens Haand. Sidstnævnte ansaae det endelig paa Tiden at bryde af, saameget hellere som han troede fuldkomment at have opnaaet hvad han tilsigtede med sit Besøg; han tog en forbindtlig Afsked med sin Vært, og idet han med et selvtilfreds Smiil over sin diplomatiske Overlegenhed steg ned ad Trapperne, mumlede han for sig selv: „Han kommer, det vil jeg døe paa!... Og saa skulde det da gaae til med Fandens Kunster, om jeg ikke kunde aflure ham Resultatet,... jeg, en gammel Diplomat! — Thi Hende, hende tør jeg ikke haabe at gjennemskue;... Hun er mig for fin, men hun er ogsaa et Fruentimmer. — Himmel, hvis hun faldt! ... Jeg var da løst af hendes Garn."

Onsdagen kom; den bragte Regn og Slud. En barsk Efteraars-Storm jog, under Hylen og Tuden, vandrige Skymasser hen for sig og tørnede stødvis an, hvorsomhelst dens mægtige Bølger traf nogen Modstand. Istedetfor Himlens venlige Blaa mødte Øiet kun et bedrøveligt Graat i Graat; mørk

og tung ligesom sænkede den sig ned imod Jorden og syntes at have oplabt sine Vandes Sluser for i ustandselige Strømme at udtømme deres rige Overflod.

I et saadant Veir er det, at Sindet, enten os selv ubevidst, eller endog til Trods for vor Villie, stemmes til Tungsind; det tynger paa vor Aand, lammer vor Følelse og qvæler Begeistringen i dens første Spire, det tvinger med en næsten uimodstaaelig Magt vor Tanke hen paa Livets Skyggesider og begunstiger kun saadanne Betragtninger, som affode Mismod. Faa eller Ingen kunne sige sig aldeles frie for en sjælelig Paavirkning af Naturens arbeidende Kræfter.

Ogsaa Justitsraad Frank led under denne Indflydelse. Med mandig Selvovervindelse søgte han at bekæmpe den, at forjage dette tyngende Mørke, som omspændte ikke blot hans ydre Sands, men ogsaa hans Tankes hemmelige Veie. Forgjæves! Uveirets truende Skyer omleirede hans Pande, ligesom Himlen derudenfor; Tungsindighedens nagende Gift sneg sig om i hans Aarer, martrede hans pirrelige Nerver, slappede hans Ansigts Muskler og fortrak hans Læber, der saa godt vidste at føie sig i det blide, indtagende Smiils Folder, til et frastødende

Udtryk af stivsindet Bestemthed; meer end almindeligt fænkede sig hans virksomme Aand i Sorgens uendelige Dyb og fremhentede deraf, med en øvet Dykkers Færdighed og Udholdenhed, det ene bittre Minde efter det andet, for at lade dem udtræde fra Glemsels Nat i en prøvende og grublende Eftertankes alsidige Belysning.

Det var blevet høit op ad Formiddagen og endnu havde han ikke kunnet bequemme sig til at gaae til sine Forretninger. I en urolig Spænding vankede han, snart ilende, snart nølende, op og ned ad Gulvet, ofte trykkende Hænderne mod sin blege Pande, Formuren for arbeidende Tankers Værksted, — ofte knyttende dem imod sit Bryst, gjærende Følelsers Skjul og Arne for en Lidenskab, som snart ulmede stille og lønligt, snart blussede høitflammende iveiret. Da naaede en ung qvindelig Stemmes milde Klang ind til ham fra det tilstødende Værelse; den lød kun sagte nynnende, fordringsløst, men ikke uden Ynde. Han standsede pludseligt; hans mørke Mine opklaredes svagt, og lyttende anstrengte han sit Øre for at opfange Sangens Ord. Det lod til at være en eller anden Romance af ubekjendt Oprindelse, og det lykkedes ham tydeligt at skjelne dens sidste Strophер:

„Han kyssed hendes Øine, han kyssed hendes Mund,
Saa listelig han fristed hendes Hjerte,
Og lokked hendes Hu alt i den samme Stund,
Men naaede dog ei, hvad han begjærte.“

„Vi ville faae at see!“ udbrød han med Eet, idet et Glimt af haanende Foragt drog over hans Aasyn og laante det et øieblikkeligt Liv. Besjælet af et Forsæt, som i et Nu var fremsprunget i hans Hjerne i sin fulde Modenhed, sendte han Bud efter en Vogn og gav sig imidlertid med næsten feberagtig Travlhed til at klæde sig om. Vognen ankom snart; med rødmende Kinder og en livfuld Glands i Øiet steg han op ad dens Trin, idet han med myndig Tone tilraabte Kudsken: „Til Grev Adlerflüchts Hôtel.“

Inden faa Minuter var han ved sin Bestemmelse. Med ungdommelig Lethed og Utaalmodighed sprang han ud af Vognen og bød Kudsken at oppebie hans Tilbagekomst. Med hurtige Skridt ilede han op ad Trapperne, hvor han mødte en Tjener, af hvem han forlangte at meldes for Grevinden.

„Hendes Naade er nylig kjørt ud,“ fik han til Svar.

„Men Frøken Vogel da?“

„Frøkenen er tilstede. Jeg skal paa Øieblikket anmelde Hr. Justitsraaden."

„Bliv!" udbrød han, da han i det Samme hørte Lyden af fjerne Pianoforte-Toner. „Jeg foretrækker at indføre mig selv."

Velbekjendt med Husets Leilighed, begav han sig ind i et Forværelse, som stødte op til den grevelige Selskabs-Salon, hvorfra Musiken lød tydeligt, men dæmpet, ud til ham. Paa den Smag og Færdighed, hvormed Instrumentet behandledes, gjenkjendte han let Hende, der var hans Tankers Maal, hans Lidenskabs tillokkende Gjenstand. Han tøvede og lyttede. Gjennem vexlende Præludier, Udtryk for en livsfyldig Sjæls blandede Følelser, gik Musiken over i mere bestemt udprægede erotiske Melodier, dristigt sammenslyngede imellem hverandre og varierede efter et phantastisk Lunes Indgivelser; men endelig syntes den famlende Tanke at have fundet sin forønskede Havn, idet den Spillende med øvet Haand begyndte Ouverturen til „Don Juan", den udødelige Mozarts hidtil uopnaaede Mesterstykke.

„Hav Tak for dette Varsel!" udbrød Justitsraad Frank, saasnart de første kraftfulde Tacter naaede hans Øre. En Følelse af stolt Triumph af-

prægede sig i hans dristige Blik: Kindernes Rødme voxede og et udfordrende Smiil lagde sig om hans Læber, medens han i taus Begeistring lyttede til Udførelsen af dette Tonemaleri af en dæmonisk-sandselig Verden. Han hørte ikke Stormens Tuden og Skyllregnens Pladsken imod Vinduerne, thi Tonernes Trylleri havde i dette Øieblik døvet hans Øre for Alt, hvad der laa udenfor Lystens fuldtklingende Accorder; han bemærkede ikke Mørket, som rugede over den ydre Omgivelse, thi i hans bevægede Indre opsteg en broget Billed-Verden, sammenvævet af lutter Minder af nydte Triumpher; — og forinden den kortvarige Ouverture var til Ende, følte han sig med glad Henrykkelse forsat i den Stemning, han netop havde ønsket sig, — en Stemning, der var himmelvidt forskjellig fra den Aandens Nedtrykkelse, hvoraf han den hele Formiddag havde følt sig kuet.

Ved Musikens Ophør traadte han ind. Han fandt Frøken Vogel endnu foran Pianoet, fordybet i et Drømmeri, som kastede sit Rosenskær over hendes blege Aasyn. Opskræmmet ved hans Indtrædelse gik hun ham imøde med glædestraalende Mine og rakte ham sin spæde Haand til Velkomsthilsen.

„Det er Hverdagsmenneskernes sade Skik," begyndte han, „at indlede enhver Samtale med en Bemærkning over Veiret. Lad mig da ikke fornedres i Deres Øine, naar jeg siger: der er Oprør i Naturen, Solens Glands er udslukket af Regn og Taage, og derfor søgte jeg herhid, hvor jeg var vis paa at finde Fred og Lys og Varme."

„Er da Deres Aand saa svag, at den lader sig nedtrykke af de raae Elementer? ... See engang til mig! Jeg er aldrig bedre stemt, end naar Naturens Kræfter rase mod hverandre. I deres vilde Kamp seer jeg et Billede paa Menneskelivet, den vender min Tanke indad og lader mig glædes ved min Lykke, som hidtil forskaanede mig for Lidenskabernes ødelæggende Storme."

„Ogsaa jeg stemmes til Selvbetragtning ved et saadant Veir, men Udbyttet deraf bliver det Modsatte af Glæden; thi mit Liv er ikke henrundet stille og lidenskabsløst, jeg har med stærk Haand grebet ind i Skjæbnens Drivhjul og hver Gang er jeg bleven saaret ... mishandlet ... lemlæstet."

„Jeg beklager Dem!"

„Og dog, skuer jeg tilbage paa mit Livs Færd, jeg troer dog ikke, jeg vilde bortbytte mine forsvundne

Dages Strid og Møie for den Lykke, som falder i den svage Qvindes Lod, at henleve et mere fredeligt og stormfrit Liv."

„Den svage Qvinde! ... Hvo siger Dem, at Qvinden just er svag, fordi hun ikke optræder med Mandens høirøstede Iver. — Kom! Tag Plads her tæt ved min Side, og lad mig, den svage Qvinde, lære Dem, den stærke Mand, at det qvindelige Hjerte kan rumme en dyb, en lidenskabelig Følelse, uden at den aabenbarer sig i stormende Ønsker eller i vilde Fagter. Dog lever og virker den, stille men uafladeligt, i Skjul men med Sikkerhed omfattende sin Gjenstand."

„Ak, men en saadan Følelse er da ingen Lidenskab! ... Den kan være varm og inderlig, men Lidenskabens Lue mangler den."

„Ingenlunde! Den beherskes kun af Villiens stærke Magt, og langtfra at denne Tvang skulde qvæle Lidenskabens Flammer, bidrager den snarere til at luttre den og forædle dens Yttringer, ved at lade den gaae Haand i Haand med Erkjendelsen."

„Jeg troer, at jeg maa give Dem Ret, og naar vi kun ere enige om at holde Følelsens Styrke i Hævd og at foragte enhver Hjertets Bevægelse, der ikke eier Inderlighedens Fylde, saa skal Ingen være

villigere end jeg til at indrømme Erkjendelsen, eller Følelsens Selvbevidsthed, dens fulde Gyldighed. Thi, saasandt enhver Lidenskab, den være nu sagte ulmende eller drivtigt attraaende, gaaer ud paa Tilfredsstillelse, paa Nydelse, saasandt bliver denne aldrig høiere potentseret, end naar vi til den Grad ere Herrer over os selv, at vi i Nydelsens Øieblik ere os den fuldt bevidste og i Stand til at reflectere over den."

„Nu, seer De, hvor beundringsværdigt vore Anskuelser stemme overeens? ... Jeg har stedse tænkt mig Deres Synsmaade saaledes og jeg var næsten vis paa, ikke at have taget feil af Dem. — Jeg tilstaaer, at jeg foragter denne raa og uklare Følelse, den være nok saa heftig, thi den styrter sig med dyrisk Sandselighed over sit Offer og efterlader kun Væmmelse, hvor den skulde have fremkaldt Livets høieste Lyst, og jeg vilde aldrig kunne tilhøre en Mand, som, blottet for Reflexionens Klartskuenhed, kun krævede Tilfredsstillelsen af sine lave Sandsers vilde Begjærlighed."

Den uforbeholdne og samstemmende Maade, hvorpaa Frøkenen havde udtalt sin Mening om en Sag, som Justitsraad Frank havde gjort til Gjenstand for et fleeraarigt practisk Studium, kunde ikke

Andet end i høieste Grad vække hans Interesse, paa samme Tid som den yderligere ansporede hans iforveien allerede nokſom levende Attraa. Han saae her en Dame for sig, ung og skjøn som Faa, men dertil udrustet med en saa moden og skarp udpræget Characteer, at han i sit bevægede Livs vide Erfaringskreds endnu ikke havde truffet hendes Lige. Ikke mindre end Hun vare hans Øine aabne for den mærkværdige Overeensstemmelse i deres Betragtningsmaade ikke blot af den ene Side af det sjælelige Liv, hvorom de i dette Øieblik saa frit havde udvexlet deres Tanker, men ogsaa af flere andre Aandsretninger, som havde været Gjenstand for tidligere Samtaler. Begge rigt begavede af Naturen, deelte de saaledes ei alene ydre Fortrins tilfældige Liigheder, men, hvad der var endnu mere mærkeligt og visselig ikke bidrog Lidet til deres saa hurtige gjensidige Forstaaelse og Tilknytning, de samstemmede ogsaa i Følelsens Dybde, Villiens Energi og Forstandens Overlegenhed. Han havde kjendt og elsket mange Qvinder, af hvilke den Ene eller den Anden vel kunde maale sig med denne unge Dame i een af disse Henseender, thi det havde sandelig ikke været hans Sag, blindthen at fange sit Bytte ud af Almindelighedens

store Hob; men aldrig mere klart end i dette Øieblik havde han følt og gjort Rede for sig selv, at han her havde en Personlighed for sig, som stod høit, uendelig høit over sit hele Kjøn, en ung Dame, som med Qvindens Ynde og Inderlighed forenede Mandens Styrke og Characteer, og som til alle disse i og for sig sjeldne Fuldkommenheder føiede en Anskuelse og en Smag, der faldt saa nær sammen med hans egen. Intet Under derfor, at hans Følelse maatte stige til Beundring for denne Dame, som sad fortroligt ved hans Side og mødte hans dristige, elskovsfulde Blikke med et blandet Udtryk af Ømhed og modig Selvtillid i sine mørke Øine, hvis Farve mindede om det dunkle Hav, hvor det er dybest og uudgrandskeligst. Intet Under, om han, hvis Forsæt: at underkaste denne Qvinde en fristende Prøvelse, snarere var opægget end sløvet ved hendes frimodige Ytringer, besluttede at iværksætte dette Forsæt paa en Maade, der i Meget maatte afvige fra de Forførelsens Midler, han tidligere havde anvendt ved lignende Leiligheder. Han gjenoptog, efter en kort Standsning, Samtalens Traad med følgende Ytring, som han, med det fuldkomneste Herredømme over sin

til Hjertet indtrængende Stemme, vidste at lade gjenklinge af en stærkt bevæget Følelses Toner:

„Vidunderlige Pige! Hvilken høi og dristig Aand har ikke fæstet Bo bag denne hvide, glatte Pande! Lad mig trykke et Kys paa dens Hvælving og igjennem dette Kys indsuge en Straale af det Lys, som den dølger!"

Han lagde sin Arm om den unge Dames Skuldre, bøiede sig ned over hendes lokkede Hoved, og medens hans berusede Blik ligesom druknede sig i det Kjærlighedens Hav, der aabenbarede sig i hendes Dines milde Glands, nærmede han sig langsomt, indtil han endelig fæstede sine Læber med et svagt Tryk paa hendes Pande.

„Det brænder, dette Kys!" sagde hun smilende og viklede sig sagte ud af hans Arm.

„Ja, det brænder!" vedblev han i en varmere Tone, idet han lagde hendes Haand paa sit Hjerte. „Thi her i mit Bryst vedligeholder jeg, tidlig og silde, ved Nat og ved Dag, en Offerflamme helliget Dem, min Sjæls Gudinde."

„Vogt Dem og driv intet Afguderi!" bemærkede hun og hævede blidt truende sin Haand.

„Er Kjærlighed et Afguderi," udbrød han lidenskabeligt, „hvorfor har da Gud i sin Almagt forlenet Dem med al denne Ynde, som maatte friste mig til en Synd, der udgjør mit Livs Lykke? Hvorfor har Deres stærke Ville uimodstaaeligt underlagt sig min og Deres Skjønhed lænket mig som en Slave til sin Seiersvogn?"

„For at vi skulde glædes over hinanden og i vor gjensidige Kjærlighed finde vor Løn og vor Lykke," svarede hun med Ømhed, idet hun lagde sin Haand kjærtegnende paa hans glødende Kind.

„Ja, jeg elsker Dem!" vedblev han med afbrudt, dæmpet Stemme. „Jeg elsker Dem, som Træet elsker den Jordbund, hvori det fæster sin Rod. De er mine Tankers Udgangspunkt, som De er deres sidste Maal! De er mine Øines Lys! De er den Sol, i hvis Straaler jeg henter mit Livs Varme og Næring! See! Her knæler jeg for Deres Fod, ydmygt tilbedende!... Jeg bøier mit Hoved i Deres Skjød og anraaber om Deres Haandspaalæggelse, som en Indvielse til Lønnens Salighed!"

„Staa op!" sagde hun med skjælvende Stemme, efter en let Berøring af hans Isse. „Staa op!" tilføiede hun heftigere, medens hendes Øine gave

Gjenskin af den Triumphfølelse, hvormed hans begeistrede Hylding fyldte hendes Hjerte. „Det sømmer sig ikke for Dem, som er skabt til at herske, at bøie Dem i Støvet for en Qvinde, som gjerne underordner sig Deres Villie, naar Forholdene tillade det. — Tag Plads igjen! Jeg sætter mig tillidsfuldt paa Deres Knæ, og som den spæde slanke Vedbende, der klynger sig til Egens stærke Stamme, slynger jeg mine Arme om Deres Hals, hælder mit Hoved til Deres Bryst og tilbyder Dem mine Læbers aabne Bæger for at give Dem en Forsmag paa den Lyst, Kjærligheden lover Dem i min Favn."

Ude af sig selv, bedaaret af hendes sværmende Hengivelse, trykkede han hendes spinkle Legeme op til sit Bryst, han lod sine smægtende Læber møde hendes og indsugede i fulde Drag den berusende Trylledrik, hun bød ham. Men, ret som han i sin Lidenskabs stormende Begjær vilde tømme Nydelsens Kalk til Bunden, sprang hun op fra hans Knæ, og medens et Par Taarer perlede i hendes Øine, sagde hun med en Mine, der vaklede imellem Smiil og Graad:

„En Forsmag," yttrede jeg, „Intet videre! ... Det kan ikke være anderledes, saalænge vi maae bøie

os under den Tvang, Hensyn til Verdens Dom paalægger os."

Den Vending, Samtalen havde taget denne Gang, var ingenlunde efter Justitsraad Franks Hoved, aldeles affeet fra den Skuffelse, hans dristige Forsæt havde lidt mod Slutningen. Han havde begyndt Samtalen i en erotisk Tone, ikke for igjennem Kjærlighedens Forlokkelse at naae sit forud bestemte Maal, men blot for at sætte den unge Dame, der skulde være Gjenstand for hans farlige Prøve, i den behørige Stemning, der kunde gjøre hende modtagelig for de Forførelsens Midler, han agtede at betjene sig af. Men tværtimod hans Hensigt vare baade Han og Hun blevne henrevne af deres Følelse, idet denne, begunstiget af Begges Sandselighed, havde taget et Opsving, som hos enhver anden, med ringere Selvbeherskelse udrustet Dame upaatvivlelig vilde have givet ham Seieren ihænde. Dog, Justitsraad Frank var ingenlunde den Mand, der opgav sin Sag paa Halvveien. Skjønt han maatte tilstaae sig selv, at det gunstigste Øieblik maaskee var gaaet tabt, besluttede han dog at gjøre endnu et Forsøg, overensstemmende med den Plan, han havde fattet, og byggende paa den Grundvold, der var bleven lagt ved

Begyndelsen af denne Sammenkomst. Han haabede saaledes, ad Forstandens, ad Overbeviisningens Vei at naae det Maal, han indenfor Følelsens Enemærker havde forfeilet, men fordulgte derved ikke for sig selv, at den Slappelse i Frøkenens Nervesystem, der ifølge Sagens Natur maatte afløse den foregaaende Overspændthed, nødvendigviis nu vilde blive hans Forsæt til Skade, da han til dettes Iværksættelse dog stedse maatte til en vis Grad støtte sig paa en bevæget Følelses Bistand.

„Tilgiv!" sagde han, idet han med tilsyneladende Rolighed bød Frøkenen atter tage Plads ved hans Side. „Jeg lod mig henrive af mit varme Blod. Jeg forglemte for et Øieblik, beruset af Deres Skjønheds Tillokkelser, hvad vi for faa Minuter siden vare enige om at sætte som en Betingelse for Nydelsens høieste Fuldkommenhed, nemlig Selvbeherskelsen."

„Nu, seer De?" svarede Frøkenen spøgende. „Sligt bærer altid sin Straf med sig."

„Tro mig!" vedblev han med Inderlighed og lagde atter sin Arm om hendes Liv. „Det var langtfra min Hensigt at overliste Dem."

„Det skulde ogsaa falde Dem vanskeligt."

„Nei, jeg har for dyb en Agtelse for Deres Aands Frihed, til at jeg skulde ville tilsnige mig af Øieblikkets Fortabelse i Kjærlighedens høie Jubel, hvad jeg tør haabe at kunne nyde med stille Fryd som en frivillig Gave af Deres kjærlige, men ubesnærede Villie."

„Jeg takker Dem for denne Resignation! ... De vil neppe fortryde den."

„Saa skjenk mig denne Gunst, som mit Hjerte saa længselsfuldt begjærer! ... Skjenk mig den som et Beviis paa Deres Tilgivelse og som et Underpant paa fremtidig Lykke!"

„Min Tilgivelse?" svarede hun undvigende, idet hun med i Spøg paatagen Høihed rakte ham sin Haand til Kys. „Jeg har jo kaaret Dem til mit Hjertes Ridder? ... Modtag min Haand til et Tegn paa, at Deres Dame har glemt og tilgivet!"

Han løftede med Fyrighed hendes Haand til sine Læber, fortryllet af hendes indtagende Lune, — drog hende derpaa nærmere til sig, bøiede sin Mund tæt ned til hendes Øre og sagde med en næsten hvisken de Stemme, som dirrede af undertrykt Lidenskab:

„Siig, hvorfor skal jeg længere martres? ... Hvorfor vil De ikke lyde Elskovens Kald, som jeg er

vis paa klinger samstemmende i Deres Bryst som i mit? ... See, Leiligheden er gunstig. Amor selv skuer hist fra Piedestalen triumpherende ned paa os, i Forventning af det Offer, vi ere beredte til at frembære paa hans Alter. Hvorfor skulle vi da tøve? ... Ere vore Hjerter ikke festligt stemte til at møde for den høie Guddoms Aasyn? ... Og er ikke vor Aand fri og uomtaaget, som det bør sig, naar man rettelig vil feire Kjærlighedens Glædeshøitid?"

„Fordi," svarede hun med mild Alvor og snoede sig ud af hans Favntag, „fordi jeg ikke vil. — Jeg vil ikke hengive mig til Nogen, — end ikke til Dem, den Første og Eneste, jeg har elsket, — førend denne Hengivelse, ved at frigjøres for alle ængstende Hensyn, kan hæve os Begge til en Himmel af fuldkommen og ublandet Lyst. — Dette er min faste Beslutning," vedblev hun med hævet Røst, „den selv De ikke skal kunne rokke, tog De endog alle et forførerisk Sandsetrylleries Midler til Deres Bistand. Thi min Villie er stærk, ... stærkere end mit Hjertes brændende Attraa, stærkere end mit Blods Brusen, end mine Nervers Spændkraft; — jeg har sat den paa min Sjæls Throne, hvorfra den udstrækker sit Scepter over min Tankes og Følelses Lønveie, saa-

velsom over deres ydre Aabenbaring i Ansigtets Miner og i Stemmens Udtryk; den taaler ingen Forrædere indenfor sin Magts Omraade, men beherſker, lige aarvaagen og uindskrænket, min Aands sagteſte Bevægelse og dens fyrigſte Livsyttring, ja selv min Kjærligheds Lidenskab."

I dette Øieblik hørtes en Vogns Rumlen paa Gaardens Steenbro. Frøkenen standsede lyttende og sagde derpaa i en Tone, som ikke bar mindſte Spor af forudgaaende Sindsbevægelse:

„Det er Grevinden, som kommer tilbage. — Hr. Juſtitsraad! Deres Plads er her i denne Lænestol, min ved mit Sybord. — See, Regn og Blæst er ophørt, uden at vi mærkede det! Solen sender sine milde Straaler igjennem en Rift i Skyerne. Ogsaa Hjertets Stormvind har lagt sig til Hvile, og en selskabelig Underholdnings matte Strømning skal nu træde i dens Sted."

Istedetfor den forventede Grevinde, som umiddelbart havde forføiet sig til sit Boudoir, indtraadte Kammerjunker Adlerflücht. Han standsede et Øieblik paa Dørtærskelen, ligesom i Overraskelse, men efter et flygtigt Blik paa enhver af de Tilstedeværende,

fattede han sig strax og traadte nærmere med en øvet Hofmands hele Anstand.

„Min Frøken," sagde han med en galant Bøining for den Tiltalte. „Det glæder mig at opdage, at Tilfældet i denne Formiddag har ført Justitsraaden hid for at forsøde Deres Eensomhed under Grevindens Fraværelse.— Jeg tilstaaer," tilføiede han med et Sideblik til Justitsraad Frank, „at jeg, i Betragtning af det miserable Veir, havde ventet at finde Dem alene."

„Var Couren talrig og belivet?" spurgte hun med kold Høflighed, idet hun undveg at besvare hans Bemærkning.

„Overordentligt, ... som slige Festligheder pleie vau," svarede han flygtigt. „Men hvor langt foretrækker jeg ikke den ædlere Nydelse, naar et Par ligestemte Sjæle kunne meddele sig hinanden uden Gêne af trættende Formaliteter. — De søger ikke Hoffet, Hr. Justitsraad?"

„Aldrig!" svarede Denne. „Jeg deler nemlig ganske Kammerjunkerens Smag, kun med den Forskjel, at De synes at sætte den leilighedsviis tilside, medens jeg altid kun følger min sande Tilbøielighed."

„Meget fornuftigt," bemærkede Kammerjunkeren, „og ... meget behageligt, ... især naar denne Tilbøielighed leilighedsviis begunstiges."

Justitsraad Frank, som, sin store Selvbeherskelse tiltrods, følte sig mindre end oplagt til at fortsætte en Underholdning, der kun vilde henslæbe sig under ligegyldige eller spydige Bemærkninger, lod som om han overhørte Kammerjunkerens sidste Yttring. Han reiste sig og greb sin Hat for at tage Afsked.

„De vil forlade os?" spurgte Frøkenen undseeligt. „Grevinden, haaber jeg, vil snart være her og vistnok bedrøves ved at erfare, at hun er gaaet glip af Deres Besøg."

„Det smerter mig. Men uopsættelige Forretninger vente mig i mit Hjem og min Vogn venter mig udenfor Deres Port."

„Fortræffeligt!" udbrød Kammerjunkeren. „Jeg er i Galla, som De seer. Jeg bortsendte min Vogn, for at kunne have den Fornøielse at ledsage min naadige Tante hjem, og hvis jeg ikke vil misbruge Grevindens Galanteri, maa jeg gaae langs ad Gaden i denne Puds og i dette Smuds ... fy! jeg er ellers en Hader af alt Riimsmederi."

„Min Vogn staaer naturligviis til Deres behagelige Disposition."

„Det var ikke Mere end hvad jeg ventede af Justitsraadens nokſom bekjendte Opmærksomhed. Jeg haaber, at De ret snart vil give mig Leilighed til at gjengjælde en Artighed, som heldigviis denne Gang ikke skal paaføre Dem nogen synderlig Ulempe, da min Bolig ligger tæt herved og netop lige paa Veien til Deres."

De bade Begge Frøkenen at formelde deres Compliment og forlode samtidigt Værelset.

„Nu?" udbrød Kammerjunkeren, da de vare stegne ind i Vognen.

„Hvad behager?" spurgte Justitsraaden med forstilt Enfoldighed.

„Hvorledes løb saa Deres ... Deres Besøg af hos Frøkenen?"

„Fortræffeligt! Det kan jeg forsikkre Dem. Denne unge Dame har min fulde Agtelse."

„Bah! Derom er ikke Talen. — Benyttede De Leiligheden?... Fristede De hende retskaffens som en i Faget erfaren Mand? ... Holdt hun sig eller gik hun al Kjødets Gang? — Nu, ud med Sproget, Hr. Justitsraad! Det er dog næsten en stiltiende

Overeenskomst imellem os, at De til Løn for den nøiagtige Anviisning, jeg gav Dem, skulde sige mig Sagens Udfald."

„Jeg mindes ikke," svarede den Adspurgte med Alvor, „at have sluttet nogen saadan Accord med Hr. Kammerjunkeren. Men for at De dog ikke skal have altfor retfærdig Grund til Klage, — en slet Løn for den Velvillie, De har beviist mig, — vil jeg i dette ene Tilfælde vige en Smule af fra mine Principer og som en Mand af Tro og Ære forsikkre Dem om, at Frøken Vogel staaer ligesaa reen og uplettet for mig, som hun vistnok staaer for Dem. Lad dette sanddru Vidnesbyrd være Dem Nok! Af mig er iøvrigt Intet videre at vente."

Vognen holdt efter Befaling udenfor Kammerjunkerens Bolig.

„De behager ikke at stige op med?" spurgte han, idet han forlod sin Ledsager.

„Ærbødigst Tak! Jeg maa forbeholde mig Fornøielsen af den Visit, jeg skylder Dem, til en mere passende og mere frivilligt greben Leilighed end denne Gang."

„Nu, som De vil! Jeg haaber ikke at glemmes af Dem," sagde Kammerjunkeren høit til Afsked og

vedblev sagte, idet han steg op ad sin Trappe: „Jeg troer ham paa hans Ord. Oprigtigheden lyste ham ud af Øinene, saa at sige. — Fordømt! Jeg havde nu sat mit Haab til ham, efter Alt hvad jeg har hørt om ham. — Men Rygtet overdriver jo altid. Maaskee har han ikke engang ført sig Dagens Gunst tilgode, ... eller han har baaret sig dumt ad, været for fremfusende, ... uden diplomatisk Fiinhed. Skjøndt hvad formaaer vel al diplomatisk Dygtighed mod Hendes kolde List!"

Syvende Capitel.

(Af Justitsraad Franks Dagbog.)

Den 3die November. — Den er fuldbragt, ... Ildprøven, — og den er bestaaet! ... Seierens Palmer ere Hendes, ... hun har vundet dem paa Kampens Arena! ... Kommer hid, alle I, som ere faldne, — og I, som kunne hovmode Eder af Eders Dyd og pukke paa Eders Ufkyldighed, blot fordi Fristelsen aldrig kom Eder nær, kommer hid i Ydmygelsens Klædebon, valfarter til mit Hjertes Tilbedte og medbringer Offerets Gaver, thi hun er Eders Dyrkelse værd! — See, jeg, som havde gjort Tvivlen til min Selskabsbroder, Sorgen til min Hjertensven, Foragten til min Sjæls Afgud, jeg gjenfødes til Haabet, Tillidens Vaar oprinder atter i mit indre Mørke og bringer Troens og Glædens Spirer til at grønnes; jublende hilser jeg det gryende Morgenlys, som bebuder den nære Opstan-

delse af en nyfødt Lykkes Sol! . . . Min Haand skjælver, mine Tanker forvirres, forunderlige Rørelser gjennembæve mit Bryst, selsomme Beslutninger fødes og forgaae, — ak! jeg er ikke længer istand til at sætte Pen til Papiret, . . . jeg maa ud, ud i det Frie, at lade Efteraarsvindens friske Bølger kølne Sindets Feberhede!

Den 4de. — Natten er forbi — den lange Novembernat, som syntes mig saa kort og saa flygtig, thi jeg vaagede med mine arbeidende Tanker. Der er atter Ro i mit Indre, Ro i Sammenligning med Gaarsdagens Ophidselse, og dog hvor uroligt, hvor vaklende! Hvad foregaaer der dybt inde, hvor Aandens Kræfter udkæmpe deres stedse fornyede Strid? . . . hvor det seige Mismod bryder sin Landse med det muntert gjøglende Haab, og Tvivlen sender sine hvasse Pile midt ind i Kampens Tummel? — Det gjærer og koger derinde; uklare Forsætter stige som formløse Taager ud af Tankernes Chaos; de foresvæve i mangehaande vexlende Skikkelser min indre Sands, indtil de opløse sig og svinde. Phantasien driver sit bedaarende Spil og tryller tillokkende Billeder frem af kommende Tiders Mørke. — Jeg maa arbeide, fordybe

mig i Forretninger, som kunne give Aanden en forandret Virksomhed, hvis det blot er mig muligt!

— Frøken Vogel har vundet min ubegrændsede Agtelse, ... til den Grad endog, at et Gjenskin af denne Følelse straaler tilbage paa Kjønnet i Almindelighed. — Agtelse! Et Begreb, hvori Menneskene ere saa tilbøielige til at indlægge Kulde. Men jeg anseer Agtelsen som den rene, stille Flamme, hvori Kjærligheden skal luttres og gjøres varig og stærk. Kjærlighedens glødende Lue har jeg ofte følt, men den manglede sit forædlende Princip, Agtelsen, — var det min Skyld eller Qvindernes?

— Hvorledes skal man tænke sig den sande Dyd? Jeg troer at mindes, at jeg engang, selv reen og ufordærvet, forestillede mig den som en medfødt, uvilkaarlig, hellig Sky for det Urene, som en Sjælens Angest for Syndens ukjendte Mørke, som Tankernes rene og blanke Speil, fra hvis straalende Flade enhver sandselig Beaanding fordunstede øieblikkeligt og uden at efterlade noget Spor. — Jeg vilde kalde en saadan Dyd den ubevidste, den hellige, den inspirerede Dyd. — I Modsætning til den staaer en anden Dyd. Klart gjennemskuende de urene Følelsers Kilde, fortrolig med Syndens fristende

Tale og med Sandsernes forførerske Kald, søger den sin Styrke i Villiens Frihed; den kjender Faren; den erkjender den grant, men seer den modigt under Øinene, stolende paa sin i Modstanden prøvede Kraft: den vælger Dyden, fordi den ikke vil Lasten, ei fordi den ikke kjender den. — Jeg vilde kalde en saadan Dyd den bevidste, den menneskelige, den reflecterende Dyd. Hiin kunde jeg tilbede som en guddommelig Aabenbaring, — Denne skjenker jeg min Agtelse, min Beundring. Idet jeg klart opfatter og indrømmer den Førstes høiere, mere ætheriske Standpunkt, opkaster jeg dog, som Menneske hildet i jordiske Forholds lavere Synsmaade, dristigt det Spørgsmaal: Fortjener ikke den Sidste, den selvbevidste Dyd, Prisen og Fortrinet?

— Hvor meget beundringsværdigere bliver da ikke Dyden, naar den, som hos Frøken Vogel, er parret med en lidenskabelig Sjæl, et fyrigt Blod, et sandseligt Temperament? — I Sandhed, man maa forbauses over Naturens Combinationsevne, som udstyrede hende med Aandens ypperste Gaver samtidigt med det dristige Mod og den energiske Villie, thi uden hine tvivler jeg dog paa at denne skulde have bestaaet i Enekampen mod Sandsernes herskesyge

Overherredømme. — Saa Meget er kun vist, at paa det Standpunkt, jeg har naaet i min Livsudvikling, som med den bedste Villie nu ikke kan gjøres om igjen, der maa en ung Dame af hendes livfulde, dybtfølende, sandselige, men med alt Det saa selvbeherskende Characteer tiltale mig uendelig meget stærkere end den bly, uerfarne, sig selv ubevidste Ufyldighed.

— Ægteskabet er Kjærlighedens Grav, siger Ordsproget; og i ethvert saadant Sprog, som er kommet i Folkemunde, indeholdes noget Sandt. — Jeg kan da deri kun see et yderligere Beviis for, at Ægteskaberne i Almindelighed sluttes uden Kjærlighed; thi Hvormange vilde vel gaae hen og frivilligt begrave deres Kjærlighed og ovenikjøbet betale Præsten for Liigtalen?

Den 6te. — Min Fuldmægtig har besøgt mig. Han kan nu engang ikke faae den lille Jomfru Christine ud af sit Hoved og troer, at hun nok vilde bønhøre ham, naar jeg vilde lægge et godt Ord ind for ham. — Hm! Et sært Forlangende! Jeg skulde gaae hen og for Alvor frie for en Anden? . . . jeg, som . . . Situationen er virkelig comisk. — Imidlertid faaer jeg vel at føie ham, for

om muligt at gjøre ham til Menneske igjen, thi i de sidste fjorten Dage har han gaaet og surmulet og gnavet værre end en gammel Pebersvend. Han er dog kun fyrretyve Aar, trøstede jeg ham med; han har jo Tiden for sig. Men han maa have en Kone, sagde han, og det snart, . . . en Kone, som kan gjøre ham hans Hjem kjært og behageligt; han sidder ellers og driver sine Aftener hen over de dumme Aviser hos en Conditor. Nu, det er Synd for den gode Mand. Jeg er vis paa, at han bag dette jævne og simple Ydre gjemmer et ædelt og varmt Hjerte. Jeg skal see til, hvad jeg kan gjøre for ham.

— Et Hjem! Er mit Hjem mig kanskee tiltrækkende eller kjært? . . . Eller, snarere sagt, har jeg noget egentligt Hjem? — Nei, jeg har tre tomme Værelser, forsynede med smukke Meubler, og prydede med en heel Deel Snurrepiberier, ved hvis Anskaffelse jeg har tilfredsstillet Øieblikkets Luner. Den hele Kram er assureret for tre Tusinde Rigsdaler, og brændte den af inat, jeg skulde see derpaa med største Fornøielse og imorgen gaae hen og kjøbe mig noget Nyt. — See, det er mit Hjem! Men lever der en Muus i et eller andet Hul bag Panelet, saa

kan den med ligesaa fuld Føie sige: det er Mit! Thi, har den ikke samme Nytte og Brug deraf som jeg, men dertil en meget større Tilfredsstillelse og Glæde? Nyder den ikke godt af min Ovns Varme? Føder den ikke af vort fælles Madskab sig selv, sin Mage og sine Unger? — Jeg derimod er igrunden en Fremmed i mit Hjem. Ingen holder mig tilbage, naar jeg vil gaae; Ingen savner mig eller længes efter mig, mens jeg er borte; Ingen glædes ved min Hjemkomst. Ikke saameget som en Hund kommer mig venligt logrende imøde. Som Ingen bekymrer sig om mig, bekymrer jeg mig om Ingen. Den Fattige kommer til min Dør med sin Bøn og sin Velsignelse, og naar Bønnen er opfyldt, er min Dør lukket baade for ham og Velsignelsen. Thi jeg er ene, og Velsignelsen trives aldrig i Eensomheden. Jeg er ene med min Sorg, den jeg har, som jeg vilde være ene med min Glæde, — hvis jeg havde nogen; men Glæden er som Velsignelsen, den trives heller ikke i Eensomhed. — Jeg troer jeg vil see lidt flittigere ind til den gode og retskafne Madame Jensen. Hendes jævne Simpelhed og Datterens beskedne Tilfredshed med en tarvelig Lod vil maaskee adsprede og trøste mig; jeg faaer da vel ogsaa en

bequem Leilighed til at anbringe mit Frieri for min stakkels Fuldmægtig.

— Hvor ofte viser det sig ikke her i Livet, at den Svage bliver en Støtte for den Stærke! Hvor ofte hente vi ikke Lægedom og Styrke ved den beskedne Kilde, som i vor Manddoms stolte Kraft henrislede upaaagtet for vor Fod!

Den 8de. — Jeg gjorde idag Kammerjunker Adlerflücht et Besøg, — det var ikke mere end min Skyldighed. Han vilde atter drille mig med Hentydninger til mit Forhold til Frøken Vogel; men jeg viste ham snart tilbage indenfor Sømmelighedens Grændser. Jeg lider ikke denne frække Berøring af en Følelse, som, den være tilladelig eller strafværdig, naar den kun er oprigtig, stedse bør være Hjertets Helligdom. Han lod sig ikke utydeligt, skjøndt det skete paa en forblommet Maade, forstaae med, at han har en vis Magt over hende. Han lyver! En saadan Magt opnaaer man kun ved Qvindens fuldkomne Hengivelse, og endda vakler dens Throne, naar den ikke har hendes Ærefrygt for Mandens aandige og moralske Overlegenhed til Grundpille. Men hun har aldrig gjengjældt hans Følelser, det har han selv tilstaaet, og om han ikke

havde det, da har jeg hendes Ord derfor og det er mig Nok. Thi min Tillid til hende er stærk, som min Kjærlighed, og ubegrændset, som min Kjærlighed. Jeg kunde bygge paa hendes Characteers Fasthed som paa en Klippe og gjøre den til Grundvold for min Fremtids Lykke, hvis Lykken ellers endnu er for mig at finde. Jeg kunde betroe hende min Sjæls Lyndom, og hun skulde ikke forraade den. Jeg kunde lægge min Smertes Centnervægt paa hendes Skuldre, og hun skulde bære den, thi hun er stærk som en Mand, ... hun er stærkere end Manden, thi hun har den taalmodige Qvindes Styrke. Hendes Reenhed er min Troes Afgud, hendes af lutter Fuldkommenheder sammensmeltede Hele danner mine Tankers Brændpunkt, hun er mit Haabs Anker, som har reddet min Sjæl fra Fortvivlelsens Skibbrud.

— Vi kom i en varm Ordstrid om Ægteskabet. Den Daare! Han vil fælde Fordømmelsens Dom, han, som kun har opsnappet og slet fordøiet nogle Smuler, der ere faldne fra dybe Tænkeres rigtbesatte Bord, og iøvrigt har grebet en Hoben flaue Indvendinger i Flugten, for at kunne opdiske dem ved given Leilighed. Jeg ækles over slige over-

fladiske Halvmennesker, som have uddraget al deres Viisdom af et Par fattige Livs-Erfaringer, de have gjort hos Kjønnets Udskud, men ikke have havt Udholdenhed og Mod og Dygtighed nok til at fordybe sig i Spørgsmaalet og betragte det fra alle Sider. Jeg bestred ham, i Førstningen mest af Modsigelseslyst, det tilstaaer jeg, og naar jeg opkaster mig til en Sags Advocat, da er den ikke saa ilde forsvaret endda, — senere, da jeg havde talt mig varm, med den fulde Styrke af en Overbeviisning, som imod min Villie paatrængte sig mig selv i Stridens Hede. Jeg kan og vil ikke gjentage Alt, hvad jeg anførte for Ægteskabets moralske Gyldighed i Menneskelivet. Jeg forbigik alle Beviisgrunde, hentede fra Religionens Kilde. Jeg sagde ham, at i Ægteskabet fuldkommes en almindelig sædelig Idee, som Menneskeslægten skylder sin høieste Lykke, sine helligste og reneste Glæder. Jeg paaviste dets fremragende Betydning for Statslivet, for den borgerlige Samfundsorden, for Selskabets Forligelighed og Ynde. Jeg udviklede for ham, hvilke Farer, hvilke Byrder, hvilke Sorger der fremspire af Enkeltes Omgaaen af det Krav, Ægteskabet stiller til Enhver, for hvem det ikke er en physisk Umulighed, og ud-

malede med levende Farver et slaaende Billede af den Fordærvelsens og Opløsningens Afgrund, hvori Samfundet vilde styrtes, hvis Foragt for Ægteskabets Værd og Troen paa dets Overflødighed blev almindelig gængse. — Alt Dette sagde jeg ham i Samtalens afvexlende Gang og meget Mere, — thi jeg kan den hele Lectie paa mine Fingre.

— Den gamle Greves Tilstand skal være meget betænkelig, hørte jeg. Man forudsiger hans nære Død. Under slige Omstændigheder tør jeg ikke besvære Husets Damer med mine Besøg. Men var det ikke til Grevens Død, hun knyttede sin Lykkes Haab? ... Jeg vil følge hendes Exempel, thi er det ikke til hende, at jeg igjen har sat min Lykkes Haab?

Den 11te. — Hendes Moder var ikke hjemme; jeg anfaae Leiligheden gunstig til at udrette mit paatagne Hverv hos Jomfru Christine. Skulde jeg frie for mig selv, o: begjære en Pige tilægte, hvilket, som Hvermand veed, er grundforskjelligt fra at erklære hende sin Kjærlighed, — jeg troer min Tale vilde blive forbeholden og nyktern, som en Stændercandidats Skriftemaal af sine politiske Anskuelser. Hvor meget mere da, naar det var for en Anden,

jeg friede! Omstændeligt, men koldt fremsatte jeg min Fuldmægtigs fornyede Andragende om hendes Haand; jeg anførte det som et Beviis paa hans usvækkede Kjærlighed, den jeg, for den gode Sags Skyld, udsmykkede med et Par af de velbekjendte Kraftmidler, som det vistnok aldrig vilde være faldet ham ind at anvende: jeg roste hans Retskaffenhed, hans gode Forstand, hans Blidhed, hans mandige Alvor og henpegede dertil paa hans ret fordeelagtige borgerlige Stilling, som nok kunde betrygge en Familie et anstændigt Udkomme; endelig søgte jeg at overtyde hende om, at, selv om hun ikke elskede ham, saa vilde alene den Tanke, at hun havde skabt hans Lykke, gjøre ham hende kjær og dyrebar, og Agtelsen for hans brave Characteer, som maatte udvikle sig under det ægteskabelige Samliv, vilde da nok udrette det Øvrige. — Hun hørte paa mig, taus og nedslaaet. Et Par Sukke, som qvaltes i Fødselen, vare de eneste, skjøndt uvirksomme Dæmninger, hun satte mod min Tales Strøm. Da jeg var færdig, stod hun endnu der, bleg og bevægelsesløs, et yndigt Billede paa ydmyg Beskedenhed, maalløs og forventende, som om der endnu var Noget, hun havde haabet at høre af min Mund, eftertænksom og veemodig, som en uskyldig,

fytten Aars Pige maa være det, ved at føle Byrden af det hele Ansvar for en Medskabnings timelige Lykke lagt paa sine svage Skuldre. Endelig bevægedes hendes Læber sagte, hun løftede sine milde, velsignede Øine paa mit Aasyn, og fandt langt om længe Ord for sit rørte Hjertes Følelser. „Er det Ret," spurgte hun, „at modtage en agtværdig Mands ærlige Tilbud, uden at kunne gjengjælde hans Kjærlighed?" — „Men det forlanger han ikke, idetmindste ikke for det Første," indvendte jeg hurtigt. „Han beder kun om Deres Venskab, Deres Agtelse, hvortil han vistnok aldrig vil gjøre sig uværdig." — „Er det Pligt," vedblev hun med større Inderlighed i sin blide Stemme, „at bringe sin egen Lykke til Offer for at skabe Andres?" — „Ikke just Pligt," indfaldt jeg med, „men det er smukt, det er ædelt, og en saadan Handling vil aldrig mangle sin velfortjente Løn." — „Er det ikke et stygt Bedrag," stammede hun med Undseelsens dybe Rødme og Blikket sænket mod Gulvet, „er det ikke en stor Synd, at slutte sig uopløseligt til en Mands Skjæbne, naar man føler med sig selv, at man ikke elsker ham, ... at man aldrig vil kunne elske ham?" — „Nei, nei!" svarede jeg ivrigt, „ikke naar De ærligt siger ham Sandheden,

ikke naar han er tilfreds med sin Lod, i Haab om bedre Tider. De kan gjøre det med frelst Samvittighed og endda vente Dem selv megen Glæde af Fremtiden, ... naar De kun ikke elsker nogen Anden." — En let Skjælven rystede hendes Legeme, Dødens Bleghed foer over hendes Ansigt, — hun taug. „Og selv om Dette skulde være," vedblev jeg, dreven af varm Interesse for min Clients Sag, „saa kommer det endda an paa, om Deres Følelse ikke endnu er Deres Hjertes egen Hemmelighed. Er Dette derimod Tilfældet, saa kan Alt endnu blive godt. Muligt er Den, De elsker, ikke engang Deres Kjærlighed værd; maaskee elsker han endog en Anden. Tro mig, i Deres Alder forvindes et saadant Indtryk let, især ved Forening med en brav Mand, som vil gjøre Alt for at føie Deres Ønsker. — Tilgiv, at jeg saa uskaansomt berører en Streng, som jeg af Deres dybe Bevægelse kan see er Dem smertelig! Men jeg handler her af inderlig Deeltagelse baade for min Ven og for Dem. De veed, at jeg aldrig tilforn har gjort det mindste Skridt for at indsnige mig i Deres Fortrolighed eller vinde Deres Gunst; tro mig da nu, naar jeg forsikrer Dem om, at det er af sandt Venskab for Dem, jeg vover at gjøre Dem

det paatrængende Spørgsmaal: Elsker De nogen Anden?" — „Nei!" svarede hun neppe hørligt og lagde sin knyttede Haand tæt ind under sit Hjerte. — „Nu vel!" udbrød jeg glad. „Saa kan De jo haabe Alt af Fremtiden. Siig ikke, at De aldrig vil kunne elske ham! Sligt kommer efterhaanden! Det kommer af sig selv og da dybere og inderligere, end De havde tænkt det muligt. Thi Kjærligheden har da sin Rod i Agtelse for Deres Mands ædle Egenskaber, den finder sin Næring af den daglige Omsorg for hans Tilfredshed, den styrkes og helliges af Overbeviisningen om, at De udgjør det stadige Maal for hans Tanker, at Deres Lykke er hans Arbeides kjæreste Løn, at De er Alt for ham, som er Deres Ven, Deres Forsørger, Fader til de Børn, som have hvilet under Deres Hjerte." — Hun var rørt; et Par klare Taarer piblede frem under hendes sænkede Øielaag og trillede ned over hendes blege Kinder; — hun bad om et Par Dages Betænkningstid.

— Jeg troer ikke paa hendes Sanddruhed, da hun benegtede at være hildet i Kjærlighedens Garn. Nu, for saadan en lille ung Fugl, som ikke engang har forladt sin Moders Rede uden paa korte Udflugter,

vil det vel neppe blive saa farligt. Hun slipper nok igjennem Garnets Maskер uden knækkede Vinger, men høist med Tabet af et Par Fjedre.

— Forunderlige Moralsystem, der har udviklet sig igjennem de Tusinder af Aar, Menneskeslægten har bestaaet! ... Vi fordømme Usandheden og Forstillelsen, og det med Rette; men kunne vi gjøre Dette ubetinget? — Nei! Thi ofte bliver dette stygge Ukrud i Kjærlighedens Tjeneste til en yndig Blomst, hvis hellige Reenhed forsoner os med dens lave Udspring, og i hvis milde Duft vi indsuge en sød Vederqvægelse.

— Hun har altsaa ingen fuldkommen Tillid til mig. — Hvor kan jeg ogsaa forlange Sligt, jeg, som stedse har behandlet hende med Kulde og dertil, ved mit ugeneerte, frivole Ungkarleliv, som ikke kan være undgaaet hendes Opmærksomhed, maa have forspildt den Agtelse, jeg ved et mere exemplarisk, eller idetmindste ved et tilsyneladende mere moralsk Levnet, maaskee kunde have afvunget hendes rene, jomfruelige Følelse?

— „Männer richten nach Gründen; des Weibes Urtheil ist seine Liebe. Wo es nicht liebt, hat schon gerichtet das Weib," — siger Schiller.

Den 13de. — I Maanedsskriftet „Minerva," 1793, 1ste Bind, findes en Opsats, der er flydt af Digteren Christen Prams kjærve Pen. Den kaldes „En Brudevielse." Jeg har hentet den frem af et halvt Aarhundredes Støv og Forglemmelse og har atter og atter gjennemlæst den med Eftertanke. Et Par, — Begge unge, dannede, ædle og uafhængige — skal vies ved Overværelse af en talrig Vennekreds, ikke under den kirkelige Helligdoms Paulun, men indenfor et huusligt Hjems beskedne Hegn. Begge elske hinanden, agte hinanden og forene sig med hinanden efter deres Hjerters frie Valg. De knæle for Brudeskammelen; Præsten træder frem for at holde sin Tale til Dem, som i Vielsens Handling see en Besegling af deres Fremtids Lykke, og til den glade festlige Forsamling, som af Hjertet forunder det kjære, det høiagtede Brudepar den forventede Lykke. Det bliver ingen Religionstale, siger han; dertil mangle de Tilstedeværende, nys hengivne til Spøg og Leier og snart stædede til det muntre Bryllupsmaaltid, den fornødne andægtige Høitidelighed. Nei, han vil her behandle denne i Loven befalede Act kun som en borgerlig Handling, overladende det til dem selv at offre ethvert bedre an-

vendeligt Øieblik af deres Liv til Andagten, til Religionen, og han skrider nu til i en fyndig, kjernefuld Tale at betragte en Deel af de Besværligheder, man underkaster sig ved at vove sig ind i Ægtestanden. Forbigaaende de Farer, der udspringe af Brudefolkenes overfladiske Bekjendtskab til hinanden og af at de have antaget en flygtig Forlibelse for sand Kjærlighed, dvæler han længere ved de Vanskeligheder, som fremgaae af den menneskelige Ubestandighed og Ustadighed, saavel i physisk, som i intellectuel og i moralsk Henseende. Han viser, hvorlunde baade Manden og Konen ere mangehaande Forandringer underkastede i Aarenes Løb, — Forandringer, som deels ere uundgaaelige og altsaa utilregnelige, deels gradviis og næsten umærkeligt udvikle sig af den ubetydeligste Spire, naar den ikke itide luges bort, Forandringer, som i hvert Fald almindeligviis ikke ere til det Bedre, og som derfor kræve de Paagjældendes gjensidige Overbærelse og Skaansel, eller hvad der er endnu tilraadeligere, som de bør søge at bøde paa ved at sætte nye Behageligheder i de bortflygtedes Sted. — Han gaaer derpaa over til at omtale det Menneskets medfødte Had til al Tvang og seer deri Grunden til at Ægteskabet, som af Kirken er-

klæres for et uopløseligt Baand, taber saa uendelig Meget af sit Værd, sin Hellighed. Uden Frihed — ingen Fortjeneste, ingen Dyd. Derfor bør man i Ægteskabet idetmindste søge at banlyse enhver Tanke om denne lede Tvang, enhver Mistanke af den Ene til den Anden om at handle af Tvang; thi en saadan Mistanke føder Mistroiskhed, denne atter Jalousi, denne igjen Koldsindighed, saa Uvillie og endelig — Forbrydelsen. Dette kan kun skee ved gjensidig Blidhed og Føielighed og ved hver paa sin Side at handle saaledes, at den Anden troer sig Alting tilladt. En saadan Frihed, langtfra at svække Baandet, tjener kun til at fastne det. Oprigtighed, Erkjendtlighed, Taknemmelighed træder i Forstillelsens, i Trodsighedens, i Underdanighedens Sted, og Ægtefællen, som troer sig fri, hvilket kommer ud paa Eet med, at han virkelig er det, vil af kjærlig Eftergivenhed paalægge sig en Tvang, som er selvvalgt og derfor behagelig, medens Lovens Tvang er forhadt og utaalelig. Naar Ægtefællerne saaledes begegne hinanden, som om de levede i Frihed, saa vil enhver-Venlighed, de bevise hinanden, bære Sandhedens Ynde, og de ville elske hinanden, hjerteligt og frit, ikke ængsteligt og tvungent. — Saaledes er

omtrent Tankegangen i Præstens Tale, der er altfor vidtløftig, til at kunne gjengives i sit Hovedindhold. Ved dens Slutning staaer Brudeparret, et Bytte for blandede Følelser af Agtelse, Ømhed, Tvivl, Banghed, og netop vil han til at oplæse Vielsesformularen, da de samtidigt træde et Fjed tilbage, løfte deres udtryksfulde Øine paa hinanden, og styrte i hinandens Arme med et brændende Kys. Efter denne tause Omfavnelse, vaagne de op, bestyrtede over deres Omgivelse; i hinandens Arme ile de fra Bryllupsstuen ind i det næste Værelse og komme først efter nogle Minuters Forløb tilbage for med beskeden Alvor at erklære Forsamlingen, at der for denne Gang bliver Intet af Vielsen. — Den endelige Udgang paa Sagen blev, at man ikke blot aftalte, men i en formelig Ægteskabscontract opsatte adskillige Punkter, som ialtfald skulde tjene til noget at formilde det Herskende, det Uopløselige i Ritualforbindelsen, hvorpaa man lod Præsten i al Stilhed fuldbyrde den afbrudte Vielse. — Hvad og hvorledes kan Indholdet have været af denne Ægteskabscontract? — Jeg vilde give min halve, min hele Formue for at kjende den!

Den 14de. — Jeg er bleven pressét af min Fuldmægtig. Hvem skulde tiltroe denne stille, satte Mand saamegen Utaalmodighed, en saa varm Følelse? — Naar Kjærligheden eller Giftelysten kommer i en senere Alder, troer jeg den kommer saameget desto heftigere og ustyrligere. Den er da ligesom en Druknendes fortvivlede Greb efter den sidste Planke, som foresvæver hans omtaagede, angestfulde Blik.

— Jeg gik derind, saasnart jeg mærkede, Moderen var ude. Jeg ynder ikke Vidner ved det Slags Forhandlinger, ... ikke engang en Moders Nærværelse. Lad dem iforveien have drøftet Sagen med hinanden, og herfor har jeg været klog nok til at sørge, ved igaaraftes at stemme Moderen ganske for min Fuldmægtigs Sag. — Mødrene ere overhovedet aldrig slemme at komme overeens med, naar der melder sig en respectabel Frier „med alvorlige Hensigter." — Den gode Jomfru søgte Udflugter. Saadan et lille Pigehoved kan nu ret lade Tankerne gjøre sære Krumspring. Hun var bleg og forgrædt. Stakkels Pige! Koster det Dig da saamegen Overvindelse, dette lille Spring op i Brudesengen? — Hun var tilfreds, som hun havde det, sagde hun; hun forlangte intet Bedre, end at blive hos sin Moder og gaae

hende tilhaande ved hendes huuslige Sysler. — „Men, Deres Moder bliver gammel," bemærkede jeg, „hun er svag og kan falde fra, naar De mindst venter det. Da staaer De ene i Verden, uden Tilhold, uden Beskytter. Hvad saa?" — „Nu, jeg tænkte," svarede hun med sagtmodig Forlegenhed, „at jeg, indtil den Ulykke skulde indtræffe, nok kunde have erhvervet mig saa megen Dueligheb, at jeg kunde passe Deres Huus paa egen Haand." — „Vistnok, min kjære Jomfru!" gjensvarede jeg. „Mine Fordringer ere desuden ikke saa store. Men selv om De ikke skulde tabe Deres gode Moder, hvilket jeg for Deres Skyld vil haabe at maatte skee seent, saa maa De dog tænke Dem Muligheden af, at ... at jeg kunde forandre min Stilling, saa at De ikke længer kunde blive i mit Huus. — Frygt ikke!" vedblev jeg, da jeg bemærkede den Skræk, der afmalede sig i hendes aabne Ansigt. „Skulde Sligt indtræffe, saa skal jeg visselig sørge for Deres Moder saa godt jeg formaaer, og dertil aldrig glemme hvad jeg skylder hendes og Deres fleeraarige Virken i mit Huus. Men alle disse Muligheder kunde De sætte Dem ud over, ved strax at række min brave Fuldmægtig Deres Haand. Gjør det, kjære Jomfru! De vil ikke for-

tryde det. — Slaa til uden længere Vaklen, ... det fører sjeldent til noget Godt. — Tænk paa, at De ved Deres Samtykke ogsaa vil gjøre mig en Glæde, som nu engang har sat mig i Hovedet, at see min Fuldmægtig lykkelig ved Deres Side! ... Ikke sandt? ... De samtykker?" — „Nu vel, siden det maa saa være!" sagde hun med et dybt Suk, og jeg blev ved disse Ord næsten ligesaa glad som hendes Moder, der imidlertid var traadt ind i Sideværelset og havde hørt mine paatrængende Bønner og Datterens indvilgende Svar. Jeg skrev strax til den lykkelige Elsker; han kan endnu i denne Aften komme og nyde sin Triumph.

Den 15de. — Min Fuldmægtig er i den syvende Himmel. Han trykker Haanden baade paa Comptoirbuddet og paa Fyrbøderen, ja havde nær omfavnet Amagerpigen, som hver Formiddag kommer paa Comptoiret og sælger Frokostbrød. Han spørger alle Mennesker, hvem han træffer paa: „Veed De, at jeg er bleven forlovet?" ... Han nynner Operaviser til sit Revisionsarbeide og vælter Blækhornet over en udfærdiget Omgangsskrivelse, istedetfor at strøe Sand paa den. — Jeg begynder halvveis at fortryde, hvad jeg har virket for ham; thi kan Forlovelsen

gjøre ham halv galen, saa gaaer han vel heelt fra Forstanden, naar han nu snart gifter sig.

— Forlovelse er, vel beseet, en unaturlig Tilstand, et vammelt Lefleri imellem Fornuft og Sandser, imellem Dyd og Last; i bedste Fald er den dog et Slags Slikkeri af Ægtestandens Honningkrukke, som kun kan tilgives Børn. — Nei, saa hellere med eet Spring lige lukt ind i den gifte Stand! Saa sidder man der baade med Hud og Haar; lad saa komme, hvad komme vil!

Den 17de. — Hvo, der finder en Hustru, finder en god Ting og bekommer en Velbehagelighed af Herren," siger Salomon (Ordspr. 18, 22). — Skade, at dette Ordsprog kommer af Hans Mund, som havde Hustruer i hundredviis!

Den 18de. — Uden Frihed — ingen Fortjeneste, ingen sand Troskab! — Er det en Ros, at en Hustru bliver sin Mand tro, naar han bespeider alle hendes Skridt, sætter Mistilliden til Vogter paa alle hendes Veie? ... Nei, thi hun er ikke i sin Frihed; hun kan ikke vælge Troskaben som sit Hjertes frivillige Offer; hun yder den kun som en tvungen Tribut, den Tyrannen afpresser hendes Frygt. — Er det en Fortjeneste, at Lænkehunden ikke løber sin Vei?

Den 19de. — Hvis jeg giftede mig, — og jeg vilde selvfølgelig ikke gifte mig uden med en Qvinde, som havde min fulde, ubegrændsede Tillid, — saa skulde min Kone have sine Værelser for sig selv; hun skulde være fuldkommen fri og ugeneert i alle Henseender; foruden de daglige Sammentræf, som den huuslige Oeconomi medfører, vilde vi ikke sees, uden naar Længselen efter hinanden førte os sammen; det skulde staae Enhver af os frit, om den Ene vilde dele sin Glædes Nydelser eller sine Sorgers Byrde med den Anden; vore Samtaler, vor muntre Spøg, skulde være vor Aands Styrkning og Vedergvægelse efter Dagens trættende Sysler og Arbeider, ikke drævende Forsøg paa at slaae Tiden ihjel, afbrudte af Gabesygens ildeklingende Symptomer. Mindst af Alt vilde jeg dele hendes natlige Leie. Jeg taler ikke her om Søvnen, denne nedværdigende Dvaletilstand, der som en Naturnødvendighed aabenbarer sig gjennem den hele levende Skabning, ligefra Planten indtil Mennesket. Jeg har stedse afskyet Søvnen, thi den støder Aanden ned fra sin Throne og gjør den til en Legeboldt for lave, dyriske Virksomheder; den lænkebinder Villien, hæmmer Tankens vilkaarlige Bevægelser og tilsteder kun et forvirret Spil af taa-

belige eller besværlige Drømmebilleder. Man burde altid bringe Søvnen sit Offer i Eenrum. — Men jeg vil tale om den hemmeligste af Ægteskabens Hemmeligheder, den saligste af dens Glæder, Kronen for de rige Nydelser, Ægtefolkene skulle søge og finde i hinandens kjærlige Favn, — jeg vil tale om den Lyndommens Handling, hvorved Ægteskabets hellige Grundtanke fuldbyrdes igjennem Kjødets sandselige Medium. Lader aldrig denne Handling nedsynke til en døsig Vanes matte og fornedrende Ydelse! Nedværdiger den ikke til et pligtskyldigt Hoveriarbeide eller til en umoden Frugt, som I, under den flygtige Paavirkning af en Vinruus, med kaad Hast og vild Uregjerlighed nedhugge af Elskovens frodigtgrønne Træ, og efter hvis snare Nydelse I vaagne med „sultanisk Flauhed"!... Men gaaer ind til denne Handling, ædrue og høitidelige, som til en Fest! Sammensmelter i Kjærlighedens Favntag til tvende fuldtbevidste Sjæles harmoniske Eenhed, og Eders høitstemte Følelsers Accord vil ikke opløse sig i en monoton Vemmelse, men gjenklinge i Eders Bryst med en varm Erindrings Jubeltoner eller med den stille Længsels blide Harmonier!

— **Quand l'amour reste après la jouissance, on est encore heureux. (Paul de Kock).**

Den 21de. — Jeg har vaaget og tænkt. Jeg har jaget Søvnen fra mit Leie og budet Slummeren Trods, naar den viftede med sin Valmuestængel over mine trætte Øielaag, — Alt for i uforstyrret Ro at kunne veie og prøve mit Værd til at indtræde i Samlivets Allerhelligste, — i Ægteskabet. Og see, jeg er ikke funden for let! Thi fra min Sjæls dybeste Dyb har jeg fremhentet en Perle, som laa forborgen i Tvivlens Mørke og hvis rene, milde Glands var fordunklet af Mistillidens fule Smuds. Denne klare Perle har engang, . . . ak! for længe, længe siden! . . . smykket min Tankes Tryllestav og forherliget ethvert Fremtidsbillede, jeg ved dennes Hjælp vidste at levendegjøre for min indre bekuende Sands. Det var Troen — Troen paa Qvindeværd, paa Qvindedyd, — Troen paa det hellige Guddomsord, som forjætter os Livets høieste og reneste Salighed ved en elskende Hustrues ømme Bryst. — „Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru." — Ak, men jeg havde jo hverken Fader eller Moder, dem jeg kunde forlade for at blive fast hos min Hustru og derved bevise Styrken af min Tro paa

Forjættelsens Sandhed. Jeg stod ene i Menneskenes Vrimmel, et svaiende Siv, en afknækket Blomst, uden Medynk henkastet for alle Vinde. Men i min eenlige Stilling følte jeg kun Trangen desto dybere til at forenes med et elsket Væsen og i denne Forening søge mit Mod og min Styrke. Jeg blev skuffet. Min Ungdoms Haab svandt liig en flygtig Drøm og i dets Sted droge Foragt, Haan, Trods ind i mit Hjertes Lønkammer og satte Fortvivlelsen som en Vogter ved dets Dørtærskel. Med grusomt Forræderi mod min Sjæls Fred indlod den enhver Livserfaring, som kunde tjene hine Furier til velkommen Føde, — hine Vampyrer, som ubarmhjertigt og graadigt have tæret paa mit Hjerteblod, — men udeholdt enhver renere Følelse som en besværlig Gjest, med hvem de ikke kunde enes. — Ja, jeg har lidt! Medens Verden smigrede mig, lykønskede mig, misundte mig, — og for hvad?...for nogle usle ydre Gaver, hvilke Lykken slængte hen til mig, som for at haane mig i min Elendighed, — har jeg fældet Smertens bittre Graad i min Eensomhed, saa tidt og saa længe, indtil Taarernes Væld er blevet udtørret. Man har kaldt mig Lykkens Yndling, og var blind eller dum eller forbindtlig nok til ikke at see Fortvivlelsen,

som bag Glædens skuffende Maske gnavede paa min Livsrod.— Lykkens Yndling... jeg! Hvilken hjerteløs, djævelsk Spot!

Men det kan blive anderledes. Jeg staaer endnu i min Manddoms Kraft. Min Tænke-Evne er usvækket, som min Følelse endnu er varm og levende. — Turde jeg blot haabe, at Hun, hvem jeg skylder min Gjenfødelse til Livet, vilde dele min beskedne Lod, naar Grevens Død hæver hendes paatagne Forpligtelse og skjenker hende Friheden! Hvi skulde hun da vel tøve længer i dette Huus? Er jeg ikke riig nok til at kunne byde hende et sorgfrit Udkomme og derhos saadanne Livets Behageligheder, hvortil baade hun og jeg nu engang ere vante? Og har hun ikke givet mig sit Løfte?

Saa kom da, blege Lykkestjerne, som fra det dunkle Fjerne skinner mig imøde og dog synes mig saa nær! Lad fare alt forblændende Kogleri og træd frem i din fulde, rene Glands, at jeg kan beundre og tilbede Dig i din Herlighed! Sænk Dig ned fra din Himmels Høide, om og kun for at fylde eet jordisk Bryst med Salighedens Henrykkelse!

Min Lykkestjerne!... See, jeg bærer et Tegn paa dit Komme her paa mit Bryst!... Det er mig

medgivet fra Fødselen af som en huld Forjættelse om den himmelske Fryd, der var mig beredt, naar jeg kun ikke forsagede i min Prøvelse. See, Prøvelsen har været langvarig og streng og grusom, men jeg har dog ikke forsaget — uden i Lyndom. Femten Aars Dage og Nætter have seet mig brydes med Smerten, seigt og stærkt, uden at bukke under. Jeg har hilset Mængden med Glædens Smiil og er fremtraadt foran Jordens Mægtige med stolt opløftet Pande. Thi min Villies Staal har jeg hærdet i Sorgens Taarebad og deraf smeddet et tveægget Sværd, hvis ene Od jeg vendte mod Verden, den anden imod mig selv.

Min Lykkestjerne! ... Det er Dig, vidunderlige Pige, som med dit første fortryllende Øiekast uimodstaaeligt fængslede min Sjæl. Bleg er Du og gaadefuld som hiin, men dertil straalende for det Øie, som veed at skatte din sjeldne, eiendommelige Glands. Som et Meteor er Du opstegen paa min formørkede Himmel, pludseligt og uventet, — er det da ikke næsten en Formastelse at ville gribe efter Dig og lægge en Tømme paa din dristige Flugt? ... Vil Du ikke nedstyrte mig i Forsøget paa at nærme

mig din svimlende Høide og lade mig knuses i Faldet til en retfærdig Straf for min Forvovenhed?

Ak, jeg ængstes! Altsom Dagen og Timen nærmer sig, da min Vankelmodighed maa gaae over til en fast Beslutning, plages jeg meer og meer af den forfærdende Tanke, at jeg ikke er Dig værd, at Du vil fortryde dit Valg, naar det er fuldbragt, at Du vil forstøde mig i min Uværdighed. — Lad mig da end yderligere prøve mig selv! Lad mig i Nattens Stilhed paany veie det forfængelige Haab, jeg vover at nære, at jeg vil kunne gjøre Dig lykkelig, som jeg haaber at kunne blive det ved Dig! Og mægter jeg ikke at bekæmpe hver nagende Tvivl, som opstaaer i mit Hjerte, om min, om din rene Villie til uopløseligt at samles i Kjærlighed for at dele Livets Sorg og Lyst med hinanden, saa blive min Lykkestjernes flygtige Aabenbarelse mig et Jertegn paa min sørgelige Bane! ... Dens underfulde Magt løftede mig for et Øieblik Himlen nær, — dens Uopnaaelighed vil atter styrte mig i Mørkets Afgrund!

Den 22de. — Den gamle Greve ligger for Døden, siges der. Hans Sol er i Begreb med at gaae ned, — min er netop staaet op og snart, haaber jeg, skal den naae sin Middagshøide. Hans

Livs Lys er ifærd med at udslukkes, — mit Livs Lys er først nylig tændt og bestraaler mig med sin rige Glands til Løn for saamange Aars Nat og Elendighed. — Forunderligt nok ellers, at hans Død skal blive Signalet til fornyet Liv og Lykke for mig! Godt er det, at jeg slet ikke troer paa Varsler!

— Mine Tankers svare Strid er fuldbragt, Tvivlens Furier ere drevne paa Flugten, mit Hjertes Ønsker have fundet Hvile, et modent Forsæt er som en liflig Blomst udsprunget i en gjenfødt Tillids Morgenrøde; det staaer fast, dette Forsæt, — jeg vil ikke tøve en Dag med at sætte det iværk!

Ottende Capitel.

Det er et ligesaa sørgeligt som uhyggeligt Billede, at dvæle ved Menneskeaandens gradvise Hendøen i et Legeme, som forlængst er hjemfaldet til Graven, men dog endnu ved en svag Traad hænger ved Livet. Betragtningen har intet fremtrædende Anholdspunkt at støtte sig til, for at anstille Sammenligninger imellem før og nu; den kan kun med Vanskelighed sammenfattes i en Række af Jagttagelser, som, stykkeviis indhentede, ere ligesaa mange Vidner om Livsaandernes Dag for Dag aftagende Virksomhed. Men denne langsomme Udleven af Menneskets aandige og legemlige Kræfter fører omsider til det afstukne endelige Maal, til Døden — Døden, som er Hvermands Herre, som lige sikkert rammer den bedagede Olding og Barnet, der endnu ikke lærte Livets Betydning at kjende, — Manden i sin Mo-

denheds stolte Kraft og Ynglingen i sit Livs forhaabningsrige Foraar.

Grev Adlerflücht var i den sidste Maanedstid med stærke Skridt gaaet sin endelige Opløsning imøde. Uafbrudt tvungen til at holde Sengen, henlaa han i sandseløs Bedøvelse eller ogsaa taus grublende. Aandens og Legemets Kræfter forsloge ikke længer til hine vilde Udbrud af Sindets ulmende Raseri, hvilke forhen havde gjort hans qvindelige Omgivelsers Tilsyn med ham saa nødvendigt og saa piinligt. Men tillod end hans stedse tiltagende Lethargi Grevinden af og til at betroe hans Pleie i fremmede, underordnede Hænder, saa var dog hendes Interesse altfor nøie knyttet til hans Livs Bestaaen, til at hun, meer end strengt fornødent af Hensyn til hendes egen Helbred, skulde fjerne sig fra hans Nærhed. Saaledes var hendes Stilling ikke mindre byrdefuld end tilforn, og blev det i en endnu høiere Grad, da Greven paa den senere Tid, af en hende uforklarlig Grund, syntes kun ugjerne at ville lade sig betjene af Frøken Vogel, hvilket han tilkjendegav ved en svag Bevægelse af Uvillie, hvergang den unge Dame nærmede sig hans Leie. Grevinden vaagede saaledes i de sidst forløbne otte

Dage uafbrudt, saavidt hendes Kræfter tillode det, ved sin Gemals Sygeseng, — forgjæves opfordrende ham til og ligesaa forgjæves ventende paa, at han i sine vaagne eller lyse Øieblikke skulde meddele sig til hende. Det skulde synes, som om der hos Den, der med fuld Selvbevidsthed gaaer didhen, hvorfra ingen Røst kan naae tilbage til de Efterladte, at der hos ham maa opstaae ret en mægtig Drift til at udtale sig, forinden Livets Traad brister for stedse. Men maaskee var den aandssvækkede Olding sig endnu ikke fuldkommen bevidst; — eller maaskee foregik der i hans tause Bryst endnu en Kamp, som først Dødens sidste Vink skulde opløse i endelig Fred og Forsoning.

Det var henimod Midnat. Gravens Ro herskede i det grevelige Palais. Seent paa Aftenen havde Lægerne med en ulykkevarslende Hovedrysten forladt den Lidende og uforbeholdent erklæret førend deres Bortgang, at han kun havde faa Timer tilbage af Livet. Kammerjunkeren havde, efter en kortvarig hemmelig Ordvexling med den unge Frøken, forføiet sig til sit Hjem. I Forværelset sad en Vaagekone, nikkende under afmægtig Strid med den overvældende Søvnighed. Men i Grevens Cabinet,

tæt ved Siden af Dødsleiet, sad Grevinden, bleg og synligt afmattet, men lysvaagen og med Angestens Spænding i alle sine Miner, og i en Vinduesfordybning, bag Sengens Hovedgjærde, stod Frøkenen, tilsyneladende kold og rolig, men med sit stirrende Blik ufravendt hæftet paa Dødsleiet.

Greven laa med aabne Øine, stille skuende hen for sig; hans langsomme Aandedræt gjenlød høit og rallende i Nattens Taushed; over de skarpe, ellers saa strenge Ansigtstræk udbredte sig en mild Alvor, der gjorde hans Aasyn mindre afskrækkende, selv i Døden; hans Fingre syntes at lege med Tæppet, der tilhyllede hans magre Skikkelse.

Han vendte med Anstrengelse Hovedet halvt om mod sin Gemalinde og fæstede sine hule, dybtliggende Øine paa hendes Aasyn, medens hans Læber sagte bevægede sig. Hun bøiede sig ned over ham og spurgte, om han havde Noget at befale.

„Nei," svarede han med svag, men tydelig Stemme, „jeg har kun Noget at bede Dig om."

Frøkenen traadte pludseligt et Par Skridt frem af sit Skjul. Grevinden bemærkede det ikke engang.

„Vi ere ikke ene," sagde den Døende, og en Sky drog over hans sveddryppende Pande.

„Det er Frøkenen," sagde Grevinden mildt, „den unge Pige, som stundom afløser mig ved dit Smertensleie."

„Bort!" udbrød Greven med Strenghed. „Bort med hende! ... Hvad jeg har at sige, er kun for dine Øren, ... Du er dog min ægteviede Hustru."

Grevinden gav den unge Dame et Vink om at fjerne sig: hun nølede.

„Hører De ikke, at det er min Gemals Villie at være ene med mig?" spurgte Grevinden med et Bredeslyn fra sine mørke Øine. — Den Tiltalte gik langsomt og med sænket Blik ud i Forværelset; Grevinden stod op og traf Døren til efter hende; derpaa satte hun sig atter hos sin Gemal.

„Det er forbi!" talte han efter at have seet sig om i Stuen, som kun svagt oplystes af en Lampes dæmpede Blus. „Mit Blik er omtaaget, ... en Susen farer stødviis forbi mine Øren, ... det kravler i min Hjerne som i en Myretue, ... mit gamle Legeme fryser."

Efter et kort Ophold, hvori Grevinden havde samlet Tæppet bedre om ham, vedblev han:

„Jeg veed det, ... det er Døden! ... Men lad den komme! ... Den vil finde mig beredt. Jeg

har opgjort mit Regnskab. Der er Naade for en Synder, naar han kan gjøre godt igjen, hvad han forbrød. — Kom nærmere!" vedblev han i en skjælvende Tone. „Læg dit Øre tæt til min Mund ... og hør! — Jeg er en elendig Synder, en grov Misdæder. Jeg har myrdet et Menneske ... eller to ... maaskee en heel Slægt, — min egen Slægt! — Men jeg har bødet, ... tredive Aars Nag har suget Marven af mine Knogler, ... og jeg ligger nu barnløs i Døden, ... en fremmed Haand skal trykke mine Øine til."

Grevinden gjorde en Bevægelse af Utaalmodighed; men ingen medlidende Taare vædede hendes Kind, ikke et eneste trøstende Ord undslap hendes sammenpressede Læber. — Den Døende taug stille i et Par Minuter, — de syntes hans i ængstende Spænding ventende Gemalinde en Evighed; han lod til at have vundet nogen Rolighed, da han atter tog til Orde:

„Der er Naade for en Synder! Først paa Gravens Bredde kaster Haabet et venligt Lys ind i min Sjæls Nat; thi mit Sind var forhærdet, min Villie ond, ... men nu har jeg angret, jeg erkjender min Uret, og vil udslette min Brøde, ... saa-

vidt det endnu er muligt. — Hør!" vedblev han med større Jilfærdighed. „Løs denne Nøgle af Baandet om min Hals, luk Skrinet op hist henne og bring mig den røde Portefeuille, som ligger øverst blandt mine Familiepapirer!"

Hans Øine fulgte Grevindens Bevægelser, idet hun med Hurtighed efterkom hans Bud. Hun lagde den tunge Brevtaske paa Tæppet foran hans Hænder; forgjæves søgte han at gribe den, Armens Muskler negtede ham deres Tjeneste.

„Tag den!" sagde han med svagere, zittrende Stemme. „Jeg anbetroer den i dine Hænder, ... Du staaer mig dog nærmest, ... og din Interesse er knyttet til mit Huus, til mit Navn. ... Vogt den vel! Du vil deri finde Beviser for mit første lovformelige Ægteskab, som hidtil var en Hemmelighed imellem mig og Hende, hvem mit Hjertes Haardhed lagde i en tidlig Grav. — Hun fødte en Søn ... m i n Søn ... den lovlige Arving til mit Navn og mit Gods, ... jeg anerkjender ham som saadan. — Lov mig, at Du vil gjøre Alt, for at opsøge ham! Sværg mig, at Du, om han lever, vil rive ham ud af Mangel og Elendighed og gjøre ham deelagtig i de Lykkens Goder, hvortil han efter sin rene, ædle

Byrd er berettiget! ... Thi jeg har aldrig kjendt ham, aldrig søgt ham. Den skumle Mistanke trykkede sin giftige Braad i mit Hjerte, hvergang en faderlig Følelse rørte sig i mine Indvolde. Han er udstødt i Verden, ... fornegtet af sin Fader, ... forladt af sin Moder ... og dog var han et ægte Skud af min Stamme! — Lov mig, at Du vil gjøre min Villie, og jeg vil tilgive Dig; thi Bruden tynger ogsaa paa din Isse, skjøndt den endnu ikke har bøiet din Nakke. Men en Døendes Tilgivelse er sød, det føler jeg, som skal stige ned i Gravens Mørke uden at tage Hendes Tilgivelse med mig. ... Giv mig dit hellige Løfte!"

„Ja, ja!" stammede Grevinden hurtigt; men disse Ord lød næsten som uarticulerede Toner fra hendes bespændte Bryst, idet hun gjemte Portefeuillen under Folderne af sin huuslige Dragt.

En langvarig Stilhed paafulgte. Grevens Aandedræt blev svagere og mere uregelmæssigt. Hans Læber bevægede sig atter, men ingen Lyd blev hørlig. Pludseligt løftede den Døende den ene Arm iveiret, i en uhyggelig Rallen udaandede han sit sidste Suk, Armen faldt slap tilbage mod Tæppet.

Grevinden havde siddet som en Billedstøtte ved Dødsleiet, stirrende paa sin Gemals gustne Aasyn; en stærk Skjælven rystede hendes Legeme ved hans pludselige Bevægelse; hun reiste sig op med Skræk og stod i nogle Øieblikke i taus Forventning; derpaa lagde hun sit Tørklæde over Ligets Ansigt og traadte med faste Skridt ud i Forværelset.

„Det er fuldbragt!" sagde hun til de Personer, hun der forefandt. „Min Gemals Lidelser ere endte i en stille Død. Jeg er Enke." — Med rolig Fatning bød hun derpaa Vaagekonen og en Tjener at gaae ind og tilbringe Natten over Liget. Selv begav hun sig skyndsomst til sit Boudoir, idet hun i Forbigaaende yttrede til Frøkenen, som gjorde Mine til at følge hende: „Jeg ønsker at være ene. De kan gaae paa Deres Værelse."

Men hendes kolde, bydende Blik mødte ikke længer en ung Pige, som i beskeden Underkastelse føiede sig efter hendes Villie. Frøken Vogel syntes med Eet som forvandlet. Hendes spinkle, jomfruelige Skikkelse syntes at have iført sig en ærefrygtbydende Majestæt; stolt og myndig kneisede hun med Hovedet, og med haanlig Foragt gjengjældte hun det fornemme, flygtige Blik, som Grevinden lod glide hen

over hendes Person. Dog, Grevinden var altfor opfyldt af en eneste Tanke, til at hun skulde bemærke, eller ialtfald lægge videre Vægt paa en ellers saa paafaldende Forandring. Hun fjernede sig hastigt, ledsaget lige til Dørtærskelen af den unge Dames triumpherende Mine, og medens hun i Enrum trængte ind i den skjæbnesvangre Hemmelighed, som hendes Gemal paa sit sidste Leie havde anbetroet i hendes Hænder, og hvis Aabenbaring beroede ligesaa meget paa hendes, rigtignok ved et helligt Løfte bundne Villie, som paa Muligheden af, at den lovlige Arving kunde være uopsporlig eller endog død, — helligede Frøken Vogel, ligeledes i Enrum, Størstedelen af Natten til at nedskrive et ikke mindre skjæbnesvangert Brev, hvori hun ærligt og aabenhjertigt afslørede sit Livs mærkværdige Omstændigheder, sine Handlingers skjulteste Drivfjedre, og endte med den af hendes glødende Elsker lidenskabeligt attraaede Erklæring, at den sidste Hindring for at de frit og fuldkomment kunde tilhøre hinanden nu ved den gamle Greves Død var ryddet tilside.

Grevinden styrtede sig med en letbegribelig Iver over sin Læsning; hun fandt i den rummelige Brevtaskes forskjellige Gjemmer endeel Smaabilletter,

de fleste uden Underskrift, enkelte mærkede kun med et Bogstav eller et Fornavn, — skriftlige Minder om tvende unge, fyrige Sjæles gjensidige Kjærlighed, som dog kun altfor ofte fra Elskerens Side formørkedes af en utæmmelig Skinsyges vilde Udbrud og de raae Bebreidelser, den aflokkede hans haarde, heftige Sind; hun fandt uomstødelige Beviser for Fuldbyrdelsen af en hemmelig Vielse og for de Rettigheder, som denne hjemlede den unge Ægtehustru og hendes Afkom; endelig opdagede hun en længere Skrivelse af en qvindelig Haand, vienſynligt den samme, som hine Billetter hidrørte fra; tilsmudset og forslidt i Folderne, saa at den neppe kunde hænge sammen, vidnede denne Skrivelse om, at dens Indhold i de mange Aar, der vare forløbne efter dens Modtagelse, havde været Gjenstand for ideligt fornyet Gjennemlæsning og Overveielse. Med Forsigtighed udfoldede Grevinden det sammenlagte tynde Papir og slugte med Begjærlighed dets affalmede Skrifttegn; Indholdet var følgende:

Den 21de Sept. 181*.

Til Grev Adlerflücht!

„Mine Timer ere talte. En barmhjertig Gud vil optage mig i sin Himmel og tilgivende

mig min store Synd, vil han gjøre mig deelagtig i sin Naade, ei for mine Fortjenesters Skyld, men for min Troes og mine Lidelsers Skyld. Ja, jeg træder igjennem Dødens Port ind til det evige Livs Glæde, i den salige Forvisning, at Han, som bad for Misdæderen paa Korset, ogsaa vil nedlægge sin milde Forbøn for den svage Skabning, som i sin Kjærligheds Forblindelse lod sig forlede til hemmelig Trods mod sine Forældres strenge Villie, forglemmende Herrens Bud, som siger: Ær din Fader og din Moder, paa det at dine Dage maae forlænges i Landet!

Men see, jeg har sveget min barnlige Lydighed, og Herrens Straf er fulgt Brøden i Hælene: Han har sat en brat Grændse for mit unge Liv, mine Dage skulle ikke forlænges i Landet. — Hans Villie skee, her som hisset!

Jeg klager ikke. Døden er mig en mild Forløser af Jordelivets Sorger og Ængstelser. Saaledes som min Lod er bleven, tildeels ved egen Skyld, mest dog ved din Grusomhed, er Døden mig en kjær Ven, hvis Komme jeg hilser med Glæde, da den gjør en Ende paa min Prøvelse.

Jeg klager ikke. Jeg gaaer ikke i Rette med min Gud for en Prøvelse, som jeg erkjender for en velforskyldt Gjengjæld, — velforskyldt af Ham, hvis Faderbud jeg overtraadte, ikke af Dig, hvem jeg aldrig svigtede, end ikke i Tanken.

Her, for Guds Aasyn, og saasandt jeg haaber at arve hans Rige, sværger jeg, at jeg er reen for den sorte Last, Du tillægger mig. Jeg har været Dig tro, i Gjerning, som i Ord og Tanke, og ikke kan jeg for, at den mislige, farlige Stilling, hvori jeg ved vort hemmelige Giftermaal var sat, har givet Dig tilsyneladende Grunde til Vrede og Jalousi.

Jeg klager ikke. Thi Æren er reddet. Ingen veed, hvad jeg har syndet og lidt, uden Du, som fristede mig til Synden og siden blev mit Livs Plageaand. Du har i dit Hjertes Haardhed forstødt mig, din ægteviede Hustru, alene paa Grund af en lav Mistanke; Du har givet mig til Priis for Skam og Skjændsel, som var jeg en usel Qvinde, der havde besnæret din Villie, for derpaa at forraade og bedrage Dig. Men Omstændighederne have føiet

det saa, at jeg har kunnet dølge min Skjændsel og undgaae mine Forældres Vrede og Verdens Foragt. Ingen veed, hvad jeg har syndet og lidt. Æren er dog reddet!

Du forhærder dit Sind; Du lukker dit Hjerte for en Faders Følelser; Du vil ikke erkjende Sønnen, hvis Fødsel vil koste hans Moder Livet, for din. — Nu vel! Du skal aldrig kjende ham! Hemmelighedens Slør, som har omgivet hans Fødsel, skal udstrække sig over hele hans Liv. Han skal heller aldrig kjende Dig! Han skal vanke om, en Fremmed i Verdens Vrimmel, uden Slægt, uden anden Støtte end Troen paa hans Fader i Himlen, som tager de arme Forladte her paa Jorden i sin milde Varetægt. — Du har endog været saa formastelig, at udslynge din Vredes Forbandelse over hans uskyldige Hoved. O, Daare, som Du er! Hvad er vel stærkest, en Moders Velsignelse eller en Faders Forbandelse? — Forbandelsen falde tilbage paa dit eget Hoved! Velsignelsen følge ham til hans Dages sidste, salige Ende! — See, jeg har intet Andet at give ham med paa den lange Reise! Fattig og nøgen stødes

han ud i Livet, men bliver han stærk i Troen paa sin almægtige Skaber, og forunder Gud mig i sin Miskundhed at lade mit Moderøie usynligt vogte hans Fjed, saa skal Lykken følge al hans Gjerning. Verdens Børn skulle bære ham paa deres Hænder i hans spæde Barndoms Dage og strøe Roser for hans Fod, naar Ynglingsaarene komme. I sin Manddoms Alder skal han staae seierrig og uopnaaet, beherskende sin Omgivelse ved Aandens Kraft og Ynde. Han skal blomstre i en uforgængelig Sundheds Fylde! Skjønheden skal laane ham sit uimodstaaelige Trylleri! Qvinderne skulle beile til hans Smiil og kappes om at vinde hans Gunst! Som Herrens Engel forjættede Hagar, at hendes i Vanære fødte Søn Ismael skulde blive et vildt Menneske, hans Haand være imod Alle, og Alles Haand imod ham, saa skal derimod min ægtefødte Søn, hvis eneste Arv er en Moders Velsignelse, være mild og elskelig mod Alle, og alle Godes Agtelse og Kjærlighed skal blive hans Løn! Saasandt hans Gudsfrygt vil frelse ham af Syndens Tillokkelser og Troen bære ham uskadt over Lastens

Afgrunde, saasandt skulle hans Dage hensvinde i stille Fred, Glæden skal boe i hans Hjerte, Tilfredsheden stemme hans Sind til munter Spøg! Ja Lykken skal med ødsel Haand udstrøe sine Gaver over den Forstødte, de bedste som de ringeste, thi Lykken skal kaare ham til sin Yndling, og den er aldrig karrig mod hvem den engang har skjenket sin Gunst!

Men Du, som har vovet at lade Forbandelsen komme over dine Læber, hvor de burde strømme over af lutter Velsignelser og Jubel, Du vil selv blive dens Offer! Som Du er uden Tro, uden sand Agtelse for Dyden, uden Gudsfrygt, saa skulle dine Aar henrinde i aandigt Mørke! Sorgen skal omspænde din Sjæl, Angeren og Fortvivlelsen være din Samvittigheds Bødler. Taaren skal negte Dig sin Trøst! Dit Guld skal ikke forslaae til at kjøbe Dig et Gran Medlidenhed. Ingen Ven, ingen Slægtning vil tilbyde sig at lette din betyngede Aands Byrde. Ulægelige Sygdomme ville hudflette Dig med deres giftige Svøber! Du skal vride og vaande Dig paa dit Smertensleie, et Bytte for Helvedes Furier, som rase i dit forhærdede

Bryst, et Offer for legemlige Piinsler, som ikke ville lade Dig lukke dine Øine i Søvnens Fred. Og naar Du endelig synker i din Grav, ene, barnløs, forladt af al Barmhjertighed og Kjærlighed, saa skal ikke en Taare helliges dit Minde; graadige Omgivelser skulle med smudsig Begjærlighed afvente dit sidste Suk og endnu førend Du er bleven kold i Graven strides om dit efterladte Gods. Ja, mit indre Øie skuer i denne min sidste Stund med Gru, hvorledes Han, dit eget Kjød og Blod, din ægtefødte Søn, skal hovere over din Død, — Han, der som en kjærlig Søn burde med Smertens Graad have trykket dine trætte Øielaag til!

Tilgiv mig, Du min Fader, som er i Himlen! Jeg ønsker ikke Ondt over Nogen, mindst i min Dødsstund, allermindst over Faderen til den Søn, der har hvilet under mit Hjerte, over Ham, som for dit Aasyn, om end ikke for Menneskenes, er min ægteviede Brudgom. Jeg har kun udtalt, hvad jeg med en Døendes Klarseenhed troede at skimte ud af Fremtids Taager. Vil Du i din Albarmhjertighed aflede Straffens Banstraale fra hans Hoved, eller

endog omvende Forbandelsen til Velsignelse, da siger jeg nu som før og altid: Din Villie skee, nu og i al Evighed! Amen!

Jeg har udtalt. Min sidste Kraft har jeg anstrengt for at lade Sandhedens Røst gjenklinge for dit Øre. Du kan forkaste denne Stemme, om Du vil! Men engang, engang skal den lyde igjen og da med Forfærdelsens Styrke. Er det da forsilde, saa vee Dig! Du vil møde en Anklage for den himmelske Domstol, som skal sønderknuse dit Haab om evig Salighed!"

Grevinde Adlerflücht,
født Stiernskiöld.

Enkegrevinden havde under Læsningen af denne lange Skrivelse et Par Gange faret med Haanden over Øinene, som om hun vilde forjage en paatrængende Tanke. Ved nogle Steder standsede hun i Læsningen ligesom uvilkaarligt, og en heftig Rødmes Lue slog pludseligt op i hendes af Aandsspænding og Nattevaagen afblegede Kinder. Ilende søgte hun at naae Brevets Slutning og standsede endelig i stum Forbauselse ved Underskriften. Et Øieblik syntes det, som om hendes Villie var lammet, og hun sad stille, taus, grublende, stirrende, medens hendes fyl-

dige Bryst gyngede i en stærk Bevægelse; da slog hun med et rask Greb det ene Blad omkring og fæstede sit Blik paa Aarstallet, med et andet Greb vendte hun Skrivelsen heelt om og undersøgte Seglet: det var en enkelt Stjerne i Midten af et Skjold.

„Det er ham!" udbrød hun med Ed og sank sønderknuust tilbage paa Stolen, idet hun bedækkede Ansigtet med begge sine Hænder.

Saaledes sad hun bedøvet i nogle Minuter og ikke en Lyd afbrød den høitidelige Stilhed, som omgav hende. Alene Barmens voldsomme Bevægelser tydede paa, at der var Liv i denne Skabning. Hendes Øine, som vare forblevne tørre ved Gemalens smertelige Sygeleie, ja ved hans nylige Død, vædedes nu af et Par Taarer, som trængte frem imellem Fingrene og faldt uændsede ned i hendes Skjød.

„Ja, det er ham!" stammede hun endelig med brudt Stemme. „Hendes Fødenavn, Aarstallet, Seglet, Alting siger mig, at han er hendes Søn, min afdøde Gemals Søn, min ... min ... min Stifsøn! ... O, jeg kan neppe faae dette Ord over mine Læber."

Hun sprang op og gik med urolige Skridt frem og tilbage i Værelset; fortabt sænkede hendes Hoved sig ned imod Brystet; af og til knyttede hun Hænderne imod Hjertet eller strakte dem truende iveiret. Ak! som hun der vankede om, rastløs og lidenskabsfuld, med blege, fortrukne Miner, var hun et ynkværdigt Billede paa den Nedværdigelse, hvori Menneskет styrter sig, naar det ikke længer er Herre over sit Sinds Bevægelse, og naar denne Bevægelse er af en saa lav og foragtelig Natur som — Hadet.

Ja, hun hadede i denne Stund Justitsraad Frank, i hvem hun med Sikkerhed havde erkjendt den afdøde Greves Søn, inderligere, stærkere, mere glødende end nogensinde. Hun dvælede med feberagtig Skjælven over sit hele Legeme ved den Kulde, hvormed han vedvarende behandlede hende, og den stigende Interesse, han øiensynligt ødslede paa den unge Frøken Vogel, og Grevindens Had var stærkt og elastisk nok, til ogsaa at omfatte denne Dame indenfor sin Virkekreds: thi lovede hun ogsaa hende en Part af den Hævn, hun endnu kun uklart havde tænkt at tage over ham. Hun gjennemgik i Tankerne enhver Triumph, han havde vundet over hendes hemmelige Ønsker, ethvert Trin, han til hen-

des store Sorg og Harme havde tilbagelagt paa Lykkens og Ærens Stige, indtil hun endelig saae ham paa Lykkens Tinde som retmæssig Arving til et greveligt Navn, til den dermed forbundne Værdighed og til de Rigdomme, hvilke hun i en halv Snees Aar havde vænnet sig til at anse for sine. I enkelte tidligere Øieblikke havde hun under Hadets lave Indskydelser ønsket sig den Glæde, at see ham, ydmyget i Trang og Elendighed, som en usælig Tigger ved hendes Dør: hun skulde nu see ham drage ind til Glands og Hæder, som Herre i det Huus, hvor hun havde befalet som uindskrænket Herskerinde, ja hun skulde endog tømme Ydmygelsens bedske Kalk til Bunden, ved at føle sin fremtidige Existents afhængiggjort af hans Godhed og Naade. Men igjennem alle disse Betragtninger, som, selv fødte af det bittre Had, kun bidroge til dets Fremvæxt og skærpede dets giftige Braad, fremglimtede een afskyelig Tanke, som næsten var hende den piinligste af Alle, fordi den tillige krænkede hendes Forfængelighed, — det var Tanken om, at Han, der havde været hendes unge Hjertes Elskede, hendes Sandsers Afgud, nu skulde nærme sig hende som Stifsøn, med Ret til at give hende Modernavnet, —

Modernavnet, som vilde været hende forhadt i egne kjødelige Børns Mund, hvormeget mere forhadt da, naar det skulde lyde fra hans Læber, der engang havde ladet dem strømme over af de ømmeste Navne, Kjærligheden til hende kunde indgive ham!

Den lange Novembernat gled hurtigt over. Hendes Tanker fandt ingen Ro, hendes Sjæl ingen Fred, hendes Legeme ingen Hvile. Snart kastede hun sig i taus Bedøvelse paa den bløde Divan, hvis elastiske Hynder saa ofte havde baaret hendes yppige Legeme, medens det skjælvede i Vellystens Paroxysmer eller udhvilte i Nydelsens Eftermattelse; snart reiste hun sig i vild Heftighed og gav de lidenskabelige Følelser, som martrede hendes Hjerte, Luft i afbrudte, usammenhængende Udraab. Hendes Hjerne arbeidede uden Ophør; Søvnen flyede hendes brændende Øine. Med rystende Hænder, blege Kinder, nedfaldet Haar og Uorden i sin hele Paaklædning gik hun fra Bordet, der bedækkedes af de adspredte Papirer, til sit Leie og fra dette igjen til Bordet, for paany at kaste et forstyrret Blik paa Brevenes Indhold. Endelig samlede hun dem Alle med feberagtig Uro og Hast; hun lagde dem ind i Porte-

feuillen, gjemte denne paa sin Barm, tog den atter frem og pressede den krampagtigt i sine Hænder.

„O, hvilken stolt, tilfredsstillende Tanke," udbrød hun, „at jeg her holder hans Skjæbne i min Haand! En ringe Bevægelse, et Kast i Ilden, og hans Fremtids gyldne Ære gaaer op i Røg. — Dog, han aner jo ikke den Lykke, der venter ham; ... han bekymrer sig maaskee ikke engang derom; ... han kan jo undvære den. — O, denne Tanke er Nok til at forbittre min Glæde! — — Men havde jeg ham her, her for mine Øine," vedblev hun efter nogen Betænkning, „jeg skulde udkaste et forførende Billede af den Anseelse og Indflydelse, et greveligt Navn tildeler sin Eier, Begeistringen skulde laane mig sin Veltalenhed for ret med levende Farver at udsmykke den ophøiede, uafhængige Stilling, som begrundes i Rigdommens Skatte, og naar jeg saaledes havde pirret hans Ærgjerrighed, fristet hans Guldtørst og opildet hans Brynde for de ubegrændsede Nydelser, en umaadelig Formue tilsteder, — saa vilde jeg sige til ham: See, alt Dette staaer det i min Magt at tilbyde Dig, men Du skal ikke have det, Du skal betale min forsmaaede Kjærligheds Savn og Længsel med Savnet af al denne Herlighed!"

Hun sank udmattet ned paa en Stol og hengav sig efterhaanden til en mere rolig Eftertanke. Forskjellige Planer krydsede sig i hendes Hoved; hun havde Møie med at samle sine Tanker. Men lidt efter lidt lagde sig dog Lidenskabernes Storm og gav Rum for en mere koldblodig Overveielse. Interessen, denne mægtige Drivfjeder i saamange Menneskers Tænke- og Handlemaade, begyndte atter at tilbagevinde det Herredømme, den havde tabt under Hadets og Hævnens Indskydelser. Den lærte hende at indsee, at siden hun ikke kunde benytte den Hemmelighed, der var nedlagt i hendes Haand, til en mere virksom og fuldstændig Tilfredsstillelse af den hadske Følelse, som fortærede hendes Hjerte, saa vilde det tjene hende bedst at nøies med den ringere Hævn, hun kunde udsuge af Bevidstheden om, at Han, hvem Hemmelighedens Aabenbaring vilde hæve til Lykkens Højdepunkt, aldrig skulde lære den at kjende. Og idet hun saaledes standsede ved den urokkelige Beslutning, at bedrage Justitsraad Frank for hans lovlige Arv, en Beslutning, der var saameget mere brødefuld, som den krænkede det hellige Løfte, hun havde givet sin Gemal med i Graven, — indskød Interessen hende den frække Plan, at benytte den

hende anbetroede Hemmelighed som en Trusel og et Tvangsmiddel, for at fremme sine ublue Hensigter paa Kammerjunkeren, dem hun nu, da Afgjørelsen stod for Døren, nærede en piinlig Frygt for ikke at kunne sætte igjennem med det Gode. Ved dette uværdige Forsæt vare hendes dristige Beregninger standsede, da endelig en dæmpet Tummel i Huset røbede hende den sene Morgens Frembrud. Hun sprang op, med en moisomt tiltvungen Bestemtheds Udtryk i sine af den natlige Sjælekamp slappede Miner; hun skruede Vægen høiere i den Lampe, som havde belyst hendes vilde Fagter, men nu brændte med et dosigt Skær; hun nærmede sig Speilet, som havde staaet uændset og forglemt i den lange Nat, og foer nu med Forfærdelse tilbage for sit eget Billede, — saa forandret, saa vanziret var hendes Aasyn blevet under Lidenskabernes utæmmede Raseri! — Med Utaalmodighed ringede hun paa sin Kammerjomfru.

En Timestid senere var det høilys Dag. Solens klare Straaler overraskede Grevinden, da hun fuldt paaklædt og smykket traadte fra Toilettets Værksted ind i Selskabssalen for at indtage en Morgenforfriskning, hvortil hun høilig trængte. Hun var fra

Isse til Fod klædt i Sort, som det bør sig en sørgende Enke; men Sorg var ikke i hendes Hjerte, ei heller i hendes Mine. Tilfreds med sin sorte Fløiels Dragt, hvis smidige Blødhed passede saa vel til hendes yppige Former, og beundrende sin Kammerjomfrues Klogt, som havde vidst at indslynge med kunstfærdig Haand en Krands af det lette Sørgeflor i hendes dunkle Haarfletninger, uden at den skjulte deres Fylde, men snarere fremhævede deres Glands, nød hun sin varme, styrkende Chocolade og uddeelte paa samme Tid med sikker Stemme og myndig Tone en Mængde Befalinger til Huusstyendet, som kom og gik i forskjellige, ved Grevens Død foranledigede Ærinder. Vel var hendes Aasyn blegt og falmet, men Haab og Dristighed lyste ud af hendes sorte Øine, og et Træk af modig Bestemthed laa paa hendes Læber. Ofte og med kjendelig Utaalmodighed søgte hendes Blik hen til Døren fra Forværelset, og man læste deri et Udtryk af Skuffelse, hvergang en Tjener eller en Pige traadte ind ad denne Vei for at modtage hendes Befaling eller afgive deres Besked. Hun ventede Kammerjunkeren, hvem hun strax om Morgenen havde tilmeldt sin Gemals dødelige Af-

gang, og hun havde uddeelt sine bestemte Bud for uforstyrret at være ene med ham, naar han kom.

Klokken var netop slaaet ni, da man meldte Grevinden hans Ankomst. En let Skjælven rystede hendes Legeme, hvis Nervesystem de sidste Dages Anstrengelser og Kampe havde svækket. Men hun stak Haanden ind under de vide Folder, som bedækkede hendes Barm, og hun tiltvang sig hurtigt den fornødne Fatning.

Kammerjunkeren traadte ind, stolt kneisende og munter som til en Fest. I hvilke Folder han end, vant i Forstillelse, vilde lægge sit Ansigt for Mængdens Øine, af Hensyn til den Sømmelighed, Verden stedse fordrer iagttaget i det Ydre, er kun saa meget vist, at han her, i Enkegrevindens Nærværelse, ikke ansaae det Umagen værd at paalægge sig nogen Tvang. Med et flygtigt Galanteri bevidnede han hende sin Deeltagelse i hendes store Sorg, spurgte til hendes Befindende og bad om Undskyldning for, at han i en saa tidlig Morgentime vovede at besvære hende med sit Besøg.

„De er mig velkommen!“ svarede hun, med Forbigaaelse af hans tidligere Spørgsmaal. „Jeg har netop ønsket Deres Nærværelse, for, førend jeg fore-

tager nogetsomhelst andet Skridt i Anledning af min Gemals sørgelige Dødsfald, at bringe en Sag i Rigtighed, der ligger mig paa Hjerte."

„Tal, min Naadigste! Jeg er lutter Øre. En Kop Chocolade, serveret af Deres skjønne Hænder, vil endydermere aabne mit Hjerte, som jeg tilstaaer endnu er fastende."

Idet Grevinden opfyldte hans Begjæring, vedblev hun i en Tone, hvis paatagne høitidelige Alvor stak paafaldende af imod hans naturlige Letsindighed:

„Øieblikkets Vigtighed og Alvor gjør mig det til Pligt, indtil en vis Grad at sætte mit Kjøns medfødte Undseelse tilside, hvortil jeg ogsaa i min særegne Stilling til den salig Greve og i mit venskabelige Forhold til Dem kan finde særdeles Opfordringer ..."

„Skulle vi nu tale om Forretninger?" afbrød han hende spøgende. „Saa tidligt paa Morgenstunden! ... I Sandhed! Jeg havde ventet mig noget Behageligere af min Onkels ungdommelige Enke!"

„Det vil ganske beroe paa Dem selv, Hr. Kammerjunker. — Tillad mig kun, uden at udsætte mig for Deres Miskjendelse, at udtale aabent og uden Omsvøb mit Hjertes Følelser! Paa at afgjøre

kjedsommelige Forretninger tænker vistnok jeg ligesaa lidt som De."

„De har at befale, min Naadigste!" svarede han resigneret, idet han langsomt rørte om i sin Kop.

„Jeg veed ikke, om jeg har feilet," vedblev Grevinden med nedslagne Øine, „naar jeg gjennem Deres galante Opmærksomhed for min Person troede at spore en ... en ædlere Følelse, ... en vis varm Hengivenhed, som ..."

„Feilet?" udbrød han med sleben Høflighed. „Min skjønne Cousine kan holde sig forvisset om, at naar jeg tolkede Dem min varme Beundring, saa var det et oprigtigt Hjertes ufrømtede Hylding."

„Jeg vil troe Dem. Thi hvad Interesse skulde De vel have af at hykle Følelser for en Dame, paa hvis sande Venskab De altid som en nær Slægtning kunde gjøre sikker Regning?"

„Ah, siig ikke det, min kjære Cousine! Siig ikke det! Vi Cavalerer ere et interesseret Folkefærd. Og uden just at være nogen complet Hykler, gjør man dog gjerne, hvad man kan, for at vinde en ung og indtagende Dames Gunst!"

Denne Vending af Sagen smagte just ikke Grevinden. Uden at sætte stor Priis paa hans Til-

bøielighed og uden at skatte hans Person høiere end netop tilstrækkeligt til at lade ham gaae med i Tallet af hendes øvrige Tilbedere, havde hun dog smigret sig med, at hans varme Hylding af hendes Yndigheder havde havt en dybere Grund end et flygtigt og hensigtsløst Galanteri. Hun saae sig nu bedragen i denne Tro; men af Omstændighederne tvungen til at bide i det sure Æble, betvang hun sin Uvillie, fattede sig hurtigt af sin Overraskelse og yttrede i en koldere, men mere ligefrem Tone end tilforn:

„Deres Aabenhjertighed kan ikke Andet end smigre mig. Imidlertid er Øieblikket nu kommet, da jeg af Hensyn, dem jeg indtil videre beholder for mig selv, maa udbede mig Deres bestemte og uforbeholdne Erklæring."

„Hvorledes, min naadige Tante? ... Jeg forstaaer Dem aldeles ikke."

„Nu vel! Jeg skal udtale mig tydeligere. — Siig mig, er den Idee aldrig falden Dem ind, at... at jeg kunde blive et passende Parti for Dem, forudsat at jeg opnaaede min Frihed i en Alder, der ikke gjorde en saadan Forbindelse til en urimelig Fordring fra min Side?"

„Aldrig, paa min Ære! Det sværger jeg Dem til!“ svarede Kammerjunkeren med slet skjult Forbauselse.

„Da tilstaaer jeg, at jeg ofte, navnlig i den senere Tid, har været forfængelig nok til at nære Haabet om en saadan Lykke, saameget mere, som jeg troede deri at øine en Udvei, der vilde sikkre begge Parters Interesse, thi vi Damer ere, oprigtigt talt, heller ikke altid saa aldeles uinteresserede i vore Beregninger.“

„Hm! Jeg indseer dog virkelig ikke, hvorledes Sagen skulde stille sig saaledes, at Byttet blev nogenlunde lige, — det være sagt, uden i mindste Maade at ville undervurdere Deres Naades sjeldne Elskværdighed.“

„Aa, sig ikke det, Hr. Kammerjunker! ... Det lod sig dog tænke.“

„Ja, om det lader sig tænke, skal jeg lade staae ved sit Værd; kun saa Meget veed jeg, at det er complet umuligt.“

„Umuligt?“ udbrød Grevinden med funklende Øine og Vredens Rødme paa sine Kinder. „Og hvorfor? ... Af hvad Grund?“

„Af en saare simpel og naturlig Grund," svarede Kammerjunkeren leende. „Nemlig fordi jeg allerede er gift."

„De spøger," stammede hun blegnende. „De ... gift?"

„Gift, min kjære Tante, efter alle Kunstens Regler, — men hemmeligt, ... ganske som man skal have sagt det om min salig Onkel i hans Ungdom, kun med den Forskjel, at med ham var det et tomt Rygte, med mig er det derimod en Sandhed. — Gid det forholdt sig omvendt, kunde jeg fristes til at sige, — men, saa var jeg vel neppe bleven Arving til Grevskabet."

„De forbauser mig," yttrede Grevinden i en lidenskabelig Tone. „De ... gift, Hr. Kammerjunker? ... Og med hvem? ... og siden naar? ... og hvor? ... Forklar Dem dog, hvis De ikke vil, at jeg skal troe, De driver et grusomt Spil med mig."

„I Paris, min Naadigste!" svarede han i den samme letsindige Tone, som forhen. „Alt i over et Aar. — En taabelig Streg, ... en Dumhed, om De saa vil, — men det kan man da sige om ethvert Giftermaal."

„Og denne Dames Navn?“

„Tilgiv! Jeg har endnu ikke kunnet indhente hendes Samtykke til Declarationen; men det vil neppe vare længe.“

Grevinden hensank i en taus Eftertanke. I det første Øieblik saae hun i Kammerjunkerens Giftermaal en uoverstigelig Hindring for hendes længe overtænkte Plan, og denne Overbeviisning fyldte hendes Sind med forøget Bitterhed og bragte hende for en kort Stund ganske ud af Fatning; men hendes Følelse var altfor sanguinsk, hendes Forstand tillige altfor koldt beregnende, til at hun ved dette uventede Slag skulde anse sit Forsæt aldeles kuldkastet, og hun tog efter nogen Betænkning atter til Orde:

„Hr. Kammerjunker! Lad os tale frit og ærligt med hinanden, som det sømmer sig et Par Mennesker i vor særegne Stilling. De har ladet mig ane, at De angrer det Skridt, De har gjort; De er ialtfald Verdensmand nok til ikke at tillægge Ægteskabet nogen særdeles Helligheid; naar jeg nu dertil siger Dem, at dette Giftermaal vil gjøre Deres Ulykke, — svar mig da med Oprigtighed: er der ingen

Udsigt til, at De kan vinde Deres Frihed igjen? ... Kan De ikke skilles?"

En let Mismodssky foer over Kammerjunkerens letsindige Ansigtstræk; han sad et Par Minuter stum og eftertænkende; derpaa svarede han med dæmpet Stemme:

„Umuligt! ... Dertil er der ingen gyldig Grund. — Jeg mangler jo endnu Beviser."

Grevinden lagde Haanden ind paa sit Bryst; den unge Mand, som sad foran hende med nedslagne Øine, maalte hun fra Top til Taa med et koldt, foragteligt Blik; han havde ved sin Tilstaaelse tabt al anden Interesse i hendes Øine end den, hun kunde skjenke et Redskab for sine egenkjærlige Planer; og hun besluttede til disses Iværksættelse, der ikke havde kunnet skee med det Gode, at anvende det Tvangsmiddel, hun skjulte paa sit Bryst, eller, hvis ogsaa Dette skulde slaae feil, at opoffre ham, som man bortslænger et unyttigt eller ubrugbart Værktøi, for derefter at forfølge sin egen Fordeel ad den Vei, der endnu stod hende aaben.

„Jeg beklager Dem," sagde hun med Kulde og kneisede stolt med Nakken. „De har ved Deres egen

Ubesindighed forspildt Deres Lykke. I Sandhed, jeg havde tiltroet Dem større Forstand."

„Ak, vi have Alle vore svage Øieblikke," svarede han med tvungen Lystighed. „Men, skeet er skeet, ... jeg har nu engang Byrden om Benet, — det gjælder da at bære den med Anstand, og den virksomste Lettelse i Byrden seer jeg i den store Formue, som nu tilhører mig."

„Men om den nu ikke tilhørte Dem?" spurgte Grevinden med et skarpt Blik paa den Tiltalte.

„Hvad behager?" udbrød han forundret. „Nu er det nok Deres Tour at spøge, min ærværdige Tante, eller Cousine, hvad De behager at kaldes."

„Det er mit Alvor," sagde hun i en streng Tone. „Jeg har Beviser ihænde, uomstødelige Beviser for, at min afdøde Gemals tidligere Giftermaal ikke var noget tomt Rygte, men en gyldig Virkelighed."

Kammerjunkeren blegnede og sad et Par Minuter i stum Overraskelse, stirrende paa Grevinden, som om han vilde læse sin Skjæbne ud af hendes Øine. Endelig fandt han Ord og fremstammede med afbrudt, usikker Stemme:

„Nu vel! ... Hvad er det saa Mere? ... Greven er død, uden at have anerkjendt Gifter-

maalet, ... og den hele Historie er saa gammel, ... meget ældre end min Fødsel, tror jeg ... at det ikke vil føre til Noget at rode op i den Sag."

„De feiler, Hr. Kammerjunker! — Min Gemal har hverken kunnet eller villet udslette Gyldigheden af sit første Ægteskab, som er fuldbyrdet med Jagttagelse af alle lovlige Former, — ja han har endydermere vedkjendt sig den Søn, som er den ægtefødte Frugt af hiin Forbindelse."

Kammerjunkeren sprang op, bleg som et Liig og rystende over alle Lemmer. — „Og denne Søn, ... denne Søn?" stønnede han med svigtende Aandedræt.

„Han lever. — Jeg veed, hvor han er at finde. — Det koster mig kun et Skridt, og den retmæssige Arving til min Gemals Navn og Rigdomme staaer her lyslevende for Deres Øine."

„Umuligt!" udbrød Kammerjunkeren med forvildet Blik. „Det er en grusom Fabel, hvormed De vil forvirre min Hjerne. — Kom med Beviser, med sikkre Beviser, hvis De vil, at jeg skal troe Dem!"

„Tro mig først og fremmest paa mit høitidelige Ord," svarede Grevinden stolt. „Jeg er i denne Stund kun lidet oplagt til at spøge. — Men kræves

der endelig Beviser, saa indeslutter denne lille Pakke, jeg holder her i min Haand, Alt hvad den strengeste Ret kan fordre, for at lade min Gemals eneste Søn og Arving indtræde i sine lovlige Rettigheder."

„Giv mig denne Pakke," stammede Kammerjunkeren i angestfuld Spænding, „giv mig den, og jeg vil lønne Dem med min evige Taknemmelighed, med det halve af mit Gods, med Alt, hvad De selv vil begjære."

„Holdt!" svarede hun og stak atter den tilbundne Pakke ind under Folderne af sin Klædning, for at unddrage den hans gridske Blik og hans krampagtigt fremstrakte Hænder. „Deres Taknemmelighed kan jeg undvære, og over Deres Gods, over Grevskabet raader De ikke, selv om De turde kalde det Deres. — Jeg lader ikke prutte med mig. Jeg maa have det Hele, som jeg hidtil har herskket derover, frit og uindskrænket, og Dette vil jeg kun kunne opnaae ved en ægteskabelig Forening med Den, som med mit Samtykke tager Grevskabet i Besiddelse."

„Hvilken afmægtig Trods!" udbrød han, idet han med et blandet Udtryk af Sønderknuselse og Fortvivlelsens Bestemthed traadte Grevinden et Skridt nærmere. „Hvad forhindrer mig i dette Øieblik i, at

anvende Magten og sætte mig i Besiddelse af de Documenter, som De vover at misbruge i Deres frække Hensigters Tjeneste?"

„De raser," svarede hun med dristig Høihed. „De taler over Dem og forglemmer vistnok, at i samme Øieblik jeg rører denne Klokke, ville en halv Snees Tjenere ile hid til min Bistand, thi endnu er jeg Herskerinde i dette Huus og lader mig hverken ved Trusler eller Vold aftvinge Magten."

Kammerjunkeren sank fortabt ned paa en Stol og, støttende Hovedet til begge sine Hænder, syntes han i Taushed at overlægge, hvilke Midler han havde tilovers for at afvende en Ulykke, der med eet Slag havde kuldkastet hans fikkreste Forhaabninger. Grevindens mørke Øine hvilede paa hans sammenfaldne Skikkelse med et Udtryk af foragtfuld Medynk. Endelig løftede han sit Hoved og sagde ligesom hen for sig selv:

„Jeg vil forsøge det! ... Jeg vil tage Mod til mig og vise en Mands Fasthed og Bestemthed! ... Maaskee kan det dog lykkes. — Vil Deres Naade," vedblev han høiere og med indsmigrende Ydmyghed, „tilstaae mig een Dags Frist til Betænkning? ...

Det er Alt, hvad jeg vover at udbede mig af Deres Gunst."

Hun fæstede et gjennemborende Blik paa hans forstyrrede, characteerløse Ansigtstræk og svarede efter noget Overlæg:

„De søger Udflugter! ... Men vogt Dem! Ethvert tabt Øieblik kan blive Dem dyrekjøbt. — De gaaer Deres Veie, — jeg gaaer mine. — Vi ville see, hvo af os der kommer snareſt og sikkreſt til Maalet."

De reiste sig Begge. Kammerjunkeren tog en flygtig, kun lidet hofmæssig Afsked, ilede med hurtige Skridt igjennem Forværelset og traf paa Trappegangen Frøken Vogel, som netop affærdigede et Bud med Besørgelse af et Brev. Hun studsede ved hans uventede Komme fra denne Kant, men hendes Forundring gik over til Angest, idet hun opdagede hans blege, forvildede Udseende. Han tilhvisked hende hurtigt et Par Ord. De traadte tilsammen ind i hendes afsondrede Værelse, hvis Dør lukkedes i Laas efter dem.

Grevinden havde forføiet sig ind i sit Boudoir, hvor hun uforstyrret gav sine oprørte Følelser Luft over det mislykkede Udfald af en Plan, hvortil hun

havde sat sit visse Haab. Hun beklagede ikke at maatte opgive Tanken om Ægteskab med en and, for hvem hun ikke følte den ringeste Tilbøielighed og i hvis galante Hylding hun kun havde søgt en Forfængelighedens Tilfredsstillelse; men hun oprørtes ved den Tanke, at skulle see ham dele Rigdommens Glands og Anseelse med en Gemalinde, for hvem hun, henviist til Raadigheden over en tarvelig Raadespenge, nødvendigviis maatte træde i Skyggen. Denne Forestilling var hende saa utaalelig, at hun med sin Villies hele Energi og sit let opblussende Haabs hele Fyrighed kastede sig paa den sidste Udvei, der endnu stod hende aaben, for muligt at bevare Rigdommens gyldne Tøiler i sine Hænder, — den Udvei, som hun endnu kun for faa Timer siden havde forjaget af sit Sind med Hadets hvasse Svøbe.

„Hvem veed!" udbrød hun og en dyb Rødme glødede atter paa hendes Kinder. „Hvem kan vide, hvad Virkning en saa pludselig og uventet Lykke vil gjøre paa hans Hjerte? ... Maaskee kan Taknemmeligheden, som han dog maa skylde mig, af hvis Haand han modtager en saa riig Gave, omstemme

hans Sind og gjenopvække fordums Følelser. — O, hvis han vilde! ... Hvis han blot vilde!"

Hun fordybede sig nogle Minuter i et Drømmeri, som tændte en klar Lue i hendes stolte Blik. Med Lynets Fart gjennemfløi hendes Tanke alle Muligheder, overvandt alle Vanskeligheder og lod Sandsynligheden, Visheden om det heldige Udfald af hendes nyfødte Forsæt fremtræde med forførende Tillokkelse for hendes dristigt skabende Phantasi.

„Men selv om han ikke vil," vedblev hun, og den koldere Beregning tog atter Overhaand i hendes Sind, „saa dog ti Gange hellere ham end denne vamle, hjerteløse Hykler med hans fremmede Hustru. Thi han er dog ædel, han vil dog ikke tage smaalige, gjerrige Hensyn, ... og han er ene! ... Kjender jeg hans Tænkemaade ret, da gifter han sig vistnok aldrig, ... med mindre Taknemmelighed, Vanen, Aarene skulde stemme ham dertil, ... og da! ... Maaskee! ... Maaskee!"

Grevinden gav atter sin Phantasi frit Raaderum, medens hun med sænket Blik vandrede frem og tilbage paa Gulvet. Men pludseligt erindrede hun sig det Forsøg, Kammerjunkeren havde gjort paa med Vold at fratage hende den Skat, hvortil hun

knyttede sin Fremtids Haab. Hun mindedes hans sidste Ytringer og troede i dem at opdage en Fare for at overlistes eller bukke under for et gjentaget Forsøg paa at anvende Magten, og disse Tanker bestemte hende til en rask og ufortøvet Handling.

„Der er intet Øieblik at spilde!" udbrød hun og vilde netop ringe for at befale sin Vogn forspændt, men hun standsede.

„Det gaaer ikke an," sagde hun. „Det vilde vække Opsigt, ... maaskee lede paa Spor. — Nei, jeg maa sørge for at være uindskrænket Herre over Hemmeligheden; thi kun saaledes kan jeg vente at drage den største Fordeel af den."

Og den stolte, pragtsyge Grevinde, som ellers altid lod sig opvarte og paaklæde af en Kammerjomfru, gik selv ind i sin Garderobe, førte sig en rummelig, forlængst henlagt sort Silkekaabe, fremtog en gammel, storskygget Straahat, som hun ombandt et tæt, sort Slør, og dulgte derunder sine fyldige Lokker og sit blusende Ansigt. Saaledes formummet ilede hun, uden at bemærkes, ned ad Trapperne og ud af det grevelige Palais's Port. Et Øieblik standsede hun paa Gaden, ligesom slaaet af sin egen Dristighed; — men et Greb ind paa den Brevpakke,

som endnu stedse hvilede paa hendes Barm, indskød hende nyt Mod, og uden at see tilhøire eller venstre skyndte hun sig at naae Justitsraad Franks hende velbekjendte Bolig.

Niende Capitel.

Samme Aften, som den gamle Grev Adlerflücht havde opgivet sin Aand, havde Justitsraad Frank deeltaget i et Selskab, hvor han meer end nogensinde ellers havde indtaget Alle ved sin livlige Munterhed, sine træffende og drifstige Indfald. Opmuntret og bifaldet fra alle Sider, havde han ladet sig henrive af sit rige Lune og var først seent ud paa Natten kommen hjem i en meer end almindelig oprømt Stemning. Følgen heraf blev, at det varede længe forinden hans Livsaander kom til Roligheb i Søvnen, og at Solen allerede stod temmelig høit paa Himlen, da han vaagnede den næste Morgen. Den gamle Greves Død, som alt var rygtedes i Nabolavet, var den første Efterretning, hans Tjener bragte ham. Styrket og vel tilmode sprang han op fra sit Leie og hilste med en Glæde, som i mange Tider havde været ham ukjendt, den klare og varme

Sol, hvis velgjørende Indflydelse det barske Efteraar er saa karrig med at forunde os.

Der var en besynderlig Uro udbredt over Justitsraadens hele Væsen, men ikke som Virkning af Sjælesmertens sædvanlige Feberængstelser eller af vilde Tankers fredsforstyrrende Arbeidsfærd, — nei, et freidigt Haab lyste ham ud af alle Miner, en mild Forsonings Fred laa paa hans Pande, en blid Smilen krusede hans Læber og en glad Bevægelse fyldte hans Hjerte. Men denne Glæde lod ham intet blivende Sted: han vilde skrive i sin Dagbog, men hans overspændte Følelse lod ham ikke finde Ord; han forsøgte at afgjøre nogle Embedssager, — umuligt! han var ikke istand til at fastholde sine Tanker. Utaalmodigt og med en vis uforklarlig, travl Iver gav han sig derfor til at sysle med saadanne Smaaforretninger, som ikke kunde gribe forstyrrende ind i hans Aands rastløse Virksomhed: han eftersaae og pudsede sine Vaaben, han ordnede sine Bøger og lod til at finde et kortvarigt Behag i en vilkaarlig Omflytning af hans mangfoldige Kunstsager.. Endelig, kjed af alt Dette, klædte han sig paa, og Hvo som var blot nogenlunde fortrolig med hans daglige Vaner, skulde derved have be-

mærket, at han denne Morgenstund anvendte meer end sædvanlig Omhu og Tid paa sit Toilette, skjøndt man, da det var færdigt, neppe vilde kunnet opdage mindste Afvigelse fra dets almindelige fordringsløse, men elegante Simpelhed. Da hans Paaklædning var fuldkomment bragt til Ende, saae han paa sit Uhr:

„Først ti!" yttrede han for sig selv med et dybt Suk. „Hvorledes holde ud i dette Fængsel, indtil „Tidens Fylde er kommen," som hun engang sagde? — Det er ligesom om en Stemme i mit Indre siger mig, at idag skal min Skjæbne afgjøres, og denne Tanke gjennembæver mig med en saadan Glæde, at jeg neppe kjender mig selv igjen, ... ak! den sande Glæde har jo ogsaa i saa mange Aar været mig fremmed, at jeg vel maa føle mit Bryst beklemt ved Nærværelsen af en saa sjelden Gjest."

Han vankede i nogen Tid uroligt frem og tilbage paa sit Gulv, saaledes som han pleiede van tilforn, naar sørgelige Tankers Hærskare bestormede hans Sind.

„Jeg maa derhen," udbrød han, „skulde jeg end derved gjøre mig skyldig i et grovt Brud paa hvad der sømmer sig, — men jeg finder vel paa en

Undskyldning. Dog, endnu er det vist altfor tidligt, — hvor langsomt snige sig dog Minuterne hen i denne Dag! — Jeg troer jeg vil gaae ind til min lille Naboerske saalænge, og ... det er sandt! ... jeg skylder hende jo en ringe Glæde, som jeg har lovet hende for lang Tid siden. Fordi Pigebarnet er blevet forlovet, tænker jeg, kan hun dog gjerne modtage, hvad der bydes hende i en god Mening og hvad hun, strengt taget, har tilgode af mig. Under Form af en Brudegave kan jeg tilbyde hende min Foræring: det bliver dog vistnok den sidste Gave, hun modtager af min Haand."

Han tog en Halvhundreddalerseddel ud af sin Skuffe og begav sig ind i Værelset ved Siden af, hvor han fandt den unge flittige Pige, under den strængsomme Moders Veiledning, beskjæftiget med Syningen af sit Udstyr. Under en let Spøg, som just ikke fandt synderlig Anklang hos den unge Brud, paanødte han hende sin Foræring, og da Veiret var saa smukt og smilende, drev han med en selsom Utaalmodighed baade hende og Moderen til strax at gaae ud for at anvende Pengene efter hans Bestemmelse, ja til deres store Forundring tilbød han endog sin personlige Ledsagelse.

De vare netop i Begreb med at forlade Huset tilsammen, da det bankede paa Døren. Jomfru Christine lukkede op og modtog af en Tjener et til Justitsraad Frank adresseret Brev. Han betragtede det med Forundring, vendte det et Par Gange i sin Haand og sagde derpaa med en Stemme, hvori der sporedes en svag Usikkerhed:

„Tilgiv mig! Men hvad jeg her har modtaget, berøver mig den Fornøielse at ledsage Dem. — Dog, De ere jo paaklædte, ... lad Dem da ikke opholde, men brug De, min gode Kone, Pengene som De selv synes, blot det bliver til Deres Datters Glæde!"

Den unge Pige havde i Brevets Udskrift strax erkjendt en Dames fine ziirlige Haand; men altfor uskyldig i sit Hjerte til at forudsætte noget Uværdigt i den Hemmelighed, som Brevet gjemte, og altfor god og medfølende til at ønske sin Velgjører Andet end al Lykke og Tilfredshed af dets Indhold, havde hun med rolig Fatning leveret ham Brevet, men ikke uden Ængstelse været Vidne til den Forandring, det pludseligt fremkaldte i hans Adfærd. — Hun tøvede, bevæget af en uforklarlig Følelse, der fik hendes Hjerte til at svulme. Men Moderen havde alt forladt Værelset og kaldte nu ad

sin Datter ude fra Trappen. Den unge Pige maatte adlyde, men først efterat hun med Selvovervindelse havde løsrevet sit taknemmelige, taarefyldte Blik fra Ham, som paa en saa indtagende Maade havde føiet en ny Velgjerning til de mange, hun alt skyldte ham.

Justitsraad Frank bemærkede ikke engang, at han var bleven alene. Han stod taus ved det ene Vindue, med det modtagne Brev endnu stedse uaabnet i Haanden. Vexlende Udtryk afløste hverandre i hans veltalende Aasyn, uden at komme til Stadighed eller til Klarhed. Det var som om en hemmelig Frygt havde bemestret sig hans ellers saa stærke Aand og nu afholdt hans Hænder fra at bryde Seglet paa et Brev, som var kommet ham saa uventet. Men med Eet gjorde han en heftig Bevægelse for at opmande sig selv; han saae sig fremmed omkring, ligesom han havde glemt, hvor han befandt sig, og begav sig derpaa med faste, langsomme Skridt ind i sit eget Værelse, hvor han satte sig ved sit Skrivebord, brød Seglet paa Brevet og udfoldede det med sindig Alvor for sine stirrende Øine. Han læste:

Kjøbenhavn den 23de Novbr. 184*.

Elskede! Dyrebare!

„Forløsningens Time er slaaet. Jeg er frigjort af Tvangens Lænker og kan uden Forbehold lade Dem skue ind i mit Hjertes hemmeligste Folder. De har fortjent en saadan Tillid: De skal have den uindskrænket. Døden, som for faa Timer siden har bundet den gamle Greves Tunge for evigt, løsnede til samme Tid min Tunge, og den første Brug, jeg gjør af min Frihed, helliges Dem, som med ædel Fiinfølelse gled let hen over, hvad der i min Tale og i mit Væsen maatte forekomme Dem dunkelt og mistænkeligt, men som, hvilende i min Kjærlighed, hengav sit rige Hjerte i Troen paa dens Oprigtighed, uden at spørge, uden at tvivle, uden smaaligen at ængstes. Hav Tak for denne Tiltro! Den var en fordomsfri, høihjertet Mand værdig. Kjærligheden, vor Kjærlighed er en altfor ophøiet Følelse, en altfor hellig Gudsgave, til at den burde nedbrages i Støvet af lave, usle Hensyn. Disse være for Fremtiden banlyste af vor Tanke, som de hidtil vare det. Friheden har givet vor

Kjærlighed sin indviende Daab, — i Friheden søge den fremdeles sin Styrke og sin Lykke!

Nattens trygge Ro vil jeg benytte til at give Dem et tro Afrids af mit Liv, min Characteers Udvikling, mine Handlingers Bevæggrunde. Jeg skal Intet fordølge, Intet forvanske af hvad jeg anseer nødvendigt for Dem til retteligen at fælde min Dom. Men før De udtaler denne Dom, saa drag Dem til Minde, at vi Mennesker ifølge min faste Tro ere Redskaber i Skjæbnens ubøielige Haand, at vi kunne kæmpe mod den uden at beseire den, indbilde os at understøtte den uden at fremme den, krye os af at have besnæret den, medens vi kun ere villieløse Offre for dens strenge Magtbud.

Jeg er født af fattige, men dannede og ærlige Borgerfolk, Begge af tydsk Oprindelse. Min Moder mistede jeg i den tidligste Barndomsalder; jeg var min Faders eneste Barn. Kundskabsriig som Faa, men dertil excentrisk i sine Ideer og Yttringer, havde han i flere Aar været Adjunct ved en af Landets lærde Skoler, men fik pludseligt sin Afsked som Offer for en

Cabale af fordomsfulde og sneverhjertede Embedsbrødre. Krænket i sit Inderste og for stolt til at søge ny Befordring, trak han sig tilbage i Eensomhed, helligende sin Tid og sine store aandige Evner til sin Datters Dannelse og til saadanne literaire Arbeider, hvis Løn kunde tilfredsstille hans nøisomme Fordringer.

Jeg var af Naturen begavet med en utrættelig Læse- og Lærelyst, understøttet af en sjelden Fatteevne. Min Fader satte sin Glæde i at meddele mig af sine Kundskabers rige Forraad og sin Stolthed i de hurtige Fremskridt, jeg gjorde under hans Veiledning. Han indviede mig uforbeholdent i Alt, hvad min utrættelige Videlyst kun kunde begjære, — Eet undtaget: Religionen. Denne ansaae han for en Gjenstand, der kun burde erhverves ved den modne Forstands frie Valg, og indskrænkede sig derfor til at indprænte mig en menneskelig Morals simple og naturlige Læresætninger, blottede for enhver Tilsætning af en guddommelig Aabenbarings høiere Bud.

Saaledes voxede jeg op, ved min Faders Haand indført i Kundskabens frodige Have

og tilegnende mig dens Frugter med en barnlig Villies stærke Higen, men iøvrigt overladt til mig selv og i min Aands fulde Frihed henviist til selv at søge den Traad, ved hvilken den menneskelige Tanke knytter sig til en høiere Styrelse, for at finde Hvile i sin erhvervede Tro. — I mit sextende Aar blev jeg confirmeret; Forberedelsen dertil gjennemgik jeg med Lethed; den var for mig kun et Hukommelsens Legeværk. — Et Aar derefter døde min Fader, og jeg stod ene i Verden, uden Veileder, uden nære Slægtninge, — en ung svagtbygget Pige, men moden i sin Forstands Udvikling, stærk i sin Aands Myndighed, dristig i sin Villies Kraftfylde.

Fra mine første Barndomsaar mindes jeg at have været beherskет af en ubestemt Anelse om tilkommende Glands og Høihed. En selsom Modsætning til min beskedne Paaklædning, mine fortrykte Livsvilkaar, dannede den gyldne Pragt, hvormed min barnlige Phantasi i sine uforstyrrede Drømmerier udsmykkede min Fremtids Veie. Og altsom jeg tiltog i Kundskab og Aandsmodenhed, voxede denne Anelse, begun-

stiget af tilstødende Omstændigheder, til en urokkelig Tro, hvorpaa jeg skulde have gjort mig til Martyrinde, hvis et saadant Offer var blevet krævet. Jeg skal ikke trætte Dem med at opregne alle de Tilfælde, hvoraf jeg udsugede Næring for min lønlige Tro: jeg saae i dem Alle ligesaa mange Vink af Skjæbnen om hvad der var mig forbeholdt af Lykkens Gunst. Kun Eet vil jeg fortælle Dem, fordi dette Ene har paavirket mig stærkere og varigere end alle Andre og har indgrebet virksomst i mit Livs Hændelser. Kun tolv Aar gammel var jeg i et Selskab af jævnaldrende Smaapiger. Vi legede med hverandre, som Børn lege, ustadigt og tankeløst. En af Pigerne havde medbragt en Dukke, hvis vide Skjørt var ordnet i tætte Folder, og i hver Fold var skrevet et Tankesprog eller en Spaadom. I et heelt Qvarteer morede vi os med at slaae op i denne besynderlige Viisdomsbog; enhver af os maatte adspørge det gaadefulde Orakel, og Svarene vakte vor Latter, enten de passede eller ei, enten vi forstode dem eller ei. Touren kom ogsaa til mig, men det var for mig ikke en flygtig Spøg

som for de Andre: med Alvor i Sindet, med skjælvende Haand slog jeg tvende Blade tilside og læste:

„Vil liden Fugl over Sky sig svinge,
Den søge Skjul under Ørnens Vinge!"

Disse Ord, overdøvede af det støiende Selskabs Latter, indprægede sig uudsletteligt i min Erindring; de stode kun et Øieblik for mit legemlige Syn, men de brændte med Flammetræk for min beskuende Tanke; de lød for mit Øre under Dagens Sysler, i Nattens Stilhed, ja de lød for mit Øre paa Kirkens Gulv, da Præsten lagde sin Haand paa min Isse og udtalte Velsignelsens Ord over den Pagt, jeg med Tankerne andetsteds henvendte sagdes at have indgaaet.

Som ovenfor sagt, havde min Faders uventede Død efterladt mig uden Beskyttelse, uden Formue. Jeg maatte tænke paa at erhverve mig mit Livsophold ved egne Kræfter. Da tilbød sig en Gouvernante-Plads hos den danske Gesandt i Paris. Jeg troede, ved at opnaae denne Post, at have gjort den første Flugt opad mod en høiere Livssphære. Jeg meldte mig og

var saa heldig at vinde den ansete Mands Bifald, til hvem Antagelsen var betroet.

Jeg kom til Paris, midt ind i ganske nye Omgivelser, fremmed, men ikke forlegen, enestaaende, men ikke bange, thi jeg havde en usynlig Støtte i min faste Tro paa Virkeliggjørelsen af mine dristigste Drømme. Her lærte jeg Kammerjunker Adlerflücht at kjende; han forfulgte mig med sine Kjærlighedserklæringer; han plagede mig med sin Paatrængenhed. Men jeg følte ikke Noget for ham, han var mig næsten modbydelig: desuden var det mig altfor vigtigt, ikke at fordærve min Fremtid ved at plette mit Rygte. Da lod han et Ord falde om Ægteskab, og dette Ord slog som en Funke ned i min Sjæl. Jeg vidste, at han var Arving til umaadelige Rigdomme og til en gammel adelig Slægts Anseelse; jeg mindedes hiint Orakelsprog og blev slaaet af dets næsten vidunderlige Hentydning til hans, til mit Navn.

Men han var falsk; han troede at forlokke mig ved et Løfte, han aldrig tænkte at holde; denne Falskhed krævede sin Straf og han har faaet den. Jeg gjennemskuede hans lave Sjæl

og foragtede ham; jeg indsaae, at en Forbindelse med ham vilde lade mit Hjerte koldt, ja maaskee gjøre mig ulykkelig, og jeg vaklede i min Tro. Dog, uventet fik den en ny Tilskyndelse, som fuldkommen bestemte mig. Den bekjendte Mademoiselle Lenormand laa for Døden; jeg havde et Par Gange været indbuden i hendes Huus og, tiltrukken af den gamle Dames milde Værdighed, ansaae jeg det nu for min Pligt at blande mig i den Kreds af ældre og yngre Veninder, som flokkedes om hendes Dødsleie. Hun beholdt sin fulde Bevidsthed, sin blide Munterhed og sin Stemmes Brug ligetil det sidste Øieblik; til Enhver uddeelte hun med en fiin Compliment eller en elskværdig Spøg en ringe Gave, værdiløs i og for sig, men høitskattet som Minde om en Dame, der havde spillet saa interessant en Rolle i sit tidligere Liv. Heller ikke jeg gik tomhændet fra hende: hun vinkede ad mig, forærede mig en lille Ørn, saaledes som de i sin Tid fandtes anbragte paa de keiserlige Standarter, og, i det eiendommelige, billedrige Sprog, som Døden saa ofte lægger Menneskет paa Læberne,

sagde hun til mig: „Kom hid, Du hvide Lillie fra det kolde Norden, hvor Ilden jo skal ulme under Sneens Dække! Dig giver jeg Ørnens Tegn. Følg dens dristige Flugt, og Du vil vinde Hæder og Seier!" — Jeg saae i Sammenstødet af alt Dette ikke blot Skjæbnens gjentagne Vink, men snarere dens uvægerlige Bud, og jeg besluttede at adlyde. Jeg svor for ham, at jeg aldrig vilde tilhøre ham, med mindre vor Forbindelse var helliget ved præstelig Indvielse; men for mig selv svor jeg en hellig Ed, at jeg aldrig vilde tilhøre ham, førend han havde gjort sig værdig til min Tilgivelse og min Agtelse. — Han gav efter, maaskee af Kjærlighed, maaskee af Letsindighed. Det var ligesaa meget i Overeensstemmelse med min Villie, som af Hensyn til hans Familieforhold, at vort Ægteskab skulde holdes hemmeligt indtil han, som han haabede, snart blev Arving til sin Onkels Navn og Gods. Vor Vielse fuldbyrdedes af en protestantisk Gesandtskabspræst — fra dette Øieblik vare vi ganske fremmede for hinanden. Skuffet i sin Forventning og berøvet Tilfredsstillelsen af sin Lidenskab, fordun-

stede denne snart i Adspredelsernes Tummel, og det var saaledes ikke af nogen Omhu for mig, men kun for at kunne nedlægge Varetagelsen af sine Interesser i paalidelige Hænder, at han, ved Grevindens og hendes Gemals Ophold i Paris, fik mig anbragt ved hendes Person, — en Stilling, som har paalagt mig tunge Offre. Men Prøvelsens Tid er nu forbi: idag declareres jeg som den ægteviede Hustru af Arvingen til et af Landets største Grevskaber. Det bringe Sorg, det bringe Glæde — jeg har fulgt Skjæbnens Kald. —

Mit Skriftemaal er til Ende. Hvad jeg ivrigt kunde have at sige, er overflødigt. Thi De veed det. De kjender mit Hjertes Følelser og De har modtaget mit hellige Løfte. Jeg skatter Deres klare Aand for høit, til at jeg skulde troe den omtaaget af smaalige Betænkeligheder; jeg anseer Dem altfor meget hævet over Verdens Dom, til at jeg skulde troe min Kjærlighed har mindre Værd i Deres Øine, fordi Lovligheden ei har paatrykt den sit nedværdigende Stempel; jeg veed, at min Kjærlighed er Dem Nok, saaledes som den udstrømmer

af min Sjæls dybe Væld, ligesom igjen Deres Kjærlighed udgjør min Rigdom, min Lykke, uden at jeg plager mig med Skinsyge paa Fortiden eller med Frygt for Fremtiden.

Vi tilhøre da hinanden, frit og dog uopløseligt! Ingen Hindring modsætter sig længer vor Forening. Jeg er Deres! Jeg venter Dem med den rene Jomfrues stille, men brændende Længsel! Jeg byder Dem til Gjest paa vor Elskovs søde Frugt, hvorefter vore Læber have vansmægtet i Savnets Feberhede!

Saa kom da, Du min Hjertens Elskede! Kom snart! Jil i min aabne Favn, at Du kan finde Hvile ved mit Bryst! Ifør Dig Glædens Høitidsdragt, thi nu er jo Tidens Fylde kommen! Slyng Seierens Laurbærkrands om din stolte Tinding, thi Du er jo Seieren vis!"

Benedicta født Vogel.

Brevets Læsning var tilendebragt: Justitsraaden sank tilbage paa sin Stol, ligesom bedøvet af dets Indtryk. Var det Glæden, der overvældede ham? Var det Indbydelsens tillokkende Ord, som klang for hans Øren og vuggede hans Sandser i en for-

bigaaende Slummer? Eller nedsænkede han sin Aand i Bøn og Paakaldelse, for værdig og velforberedt at kunne betræde det Allerhelligste, hvorhen Kjærlighedens Vink kaldte ham?

Ak nei, Det var det ikke! — Betragt dette skumle Aasyn! Bærer det vel den milde Forsonings Præg? — Sku ind i disse vildt stirrende Øine! Afspeile de vel Sjælens festligglade Stemning? — See til Furerne, hvormed Fortvivlelsen har indpløiet hans Pande! See den bittre Haan, som fortrækker hans Mund! See den gustne Bleghed paa hans Kind! See Læbernes dirrende Bevægelser! Er Dette vel den seiersstolte Elskers Billede i Øieblikket før hans Triumph?

Nei, det er Smerten, som er fremstegen af Haabets Grav. Det er Skuffelsens Bitterhed, der sniger sig som en dræbende Gift igjennem alle Aarer og trænger Blodets Strømme tilbage mod deres Udspring. Det er Fortvivlelsens dæmoniske Kræfter, som arbeide i Dybet: de svulme og stige, og true med at sprænge deres Fængsel, for at udbryde i Raseriets fortærende Flammer, — det er en sønderrevet Sjæls sidste, sidste Kamp!

Hans Haand knytter sig krampagtigt om det skjæbnesvangre Brev, som den ikke har sluppet; han knuger det fast ind imod sin glødende Pande, som vilde han ved Trykkets Magt tvinge den hidsige Brand, der raser i hans Hjerne. — „Det er formeget! Det er formeget!“ udbryder han, og hans Stemmes skærende Tone vidner om Smerten, der sønderslider hans Bryst, og lyder som et rædselfuldt Klageskrig i hans Ensomhed.

Han springer op fra sit Sæde. Han svimler og vakler. Tinene rulle vildt i hans Hoved: de standse ved den lille Terzerol, som hænger ladt paa hans Væg.

„Døden!“ mumler han med qvalt, afbrudt Røst. „Dit Kald vil jeg følge, ... Du lover jo ikke Mere, end hvad Du holder. — Dig kaarer jeg til min Brud! ... see, jeg er iført Bryllupsklæderne! .. Vi ere jo ikke ubekjendte for hinanden. I mange Smertens Aar har jeg beilet til din Gunst. For Dig har jeg sukket i Lønndom; ... vi have verlet bolerske Blikke med hinanden, og et Par Gange har jeg vovet at banke paa din Dør i den tause Nat, skjøndt Du har ikke indladt mig.“

Han nedtager Terzerolen. Famlende sætter han en frisk Knaldhætte paa Pistonen og spænder Hanen paa heelt. Et Udtryk af Begeistring tager Sæde i hans forklarede Aasyn. Han løfter sin Pande trodsigt mod Himlen: den giver en mild Afglands af det fraoven nedstrømmende Lys. Hans udfordrende Blik skuer ind i Middagssolens Straalevæld, frit og uden at blændes, ... thi ak! det er omtaaget i Døden!

„Saa kom da, min Sjæls Tilbedte, hvis Navn er Døden!" udbryder han med opløftet, bævende Stemme. „Kom nu, min blege Brud, kom! ... Kryst mig i din kolde Favn! Tryk dit berusende Kys paa mine Læber og lad mig nyde Bedøvelsens Vellyst i en evig, evig Nat!"

Hans skjælvende Haand drager Klæderne tilside fra hans Bryst; han sætter Pistolens kolde Munding mod sit blottede Legeme; — et Tryk, et Knald, og han segner om i sit Blod, som i en varm Straale sprøiter ud af det gabende Saar og væder det sammenkrøllede Brev, han med en uvilkaarlig Bevægelse har presset ind imod sit Hjerte.

Idet Grevinden paa sin Vei til Justitsraad Frank dreiede om Hjørnet ind i den Gade, hvor han boede, naaede et dæmpet Knald hendes Øre; hun skjælvede over sit hele Legeme, thi hendes Nerver, forud svækkede under Paavirkning af en Række angribende Indtryk, vare i denne Stund i en meer end almindelig Spænding. Hun paaskyndede uvilkaarligt sin Gang, som om hun frygtede at komme forsilde, og fæstede allerede i Frastand sit Blik paa hans Bolig. Da aabnedes et Vindue og hun saae en hvid Røg strømme ud af Aabningen. En pludselig Gru bemestrede sig hendes Sjæl; en uklar Følelse af Angest jog Blodet af hendes Kinder; hun ilede fremad, forstyrret og vaklende, ligesom forfulgt af en Plageaand. Hun kom til hans Port; en forvirret Larm af blandede Stemmer lød ovenfra; næsten ude af sig selv styrtede hun op ad Trapperne, en Dør stod aaben, en Krudtdamp strømmede hende imøde; med vild Hast banede hun sig Vei igjennem den Kreds af Husets Folk, som opfyldte Værelset, — hun havde naaet sit Maal!

Smykket som til en Fest, men bleg og blodig, laa han paa en Sofa, Han, som havde været hendes Ungdoms Elskede og gjennem mange senere

Aar Gjenstand snart for hendes kjærlige Længsel, snart for hendes glødende Had. Ingen af de Tilstedeværende, hvilke ærbødigt vare vegne tilbage ved hendes imponerende Fremtrædelse, kunde gjennem det tætte Slør, som bedækkede hendes Ansigt, skimte noget Spor af hvad der i dette Øieblik foregik i hendes Sjæl. Taus og uden at bevæge sig stod hun der ved hans Side, uden at deeltage i, ja uden at berøres af de lydelige Beklagelser, som Hoben udtalte. Men endelig syntes hun ligesom at besinde sig; et dybt Suk hævede hendes Barm, og med tilbagekastet Slør bøiede hun sig langsomt ned imod det blege Aasyn, der lod til at smile i Døden.

„Han lever!“ udbrød hun pludseligt, idet hun trak sit Slør for Ansigtet. „Jeg følte hans svage Aande paa min Kind, ... og see! ... hans Bryst begynder at bevæge sig. — En Læge! En Læge!“

Hun gav Anviisning paa den Læge, som hun vidste var ham velbekjendt, og en Deel af de Omstaaende styrtede afsted for at hente ham. Imidlertid lykkedes det hende ved et andet Fruentimmers Hjælp at forbinde det blødende Saar med hvad der var nærmest forhaanden. Under denne Beskjeftigelse faldt hendes Blik paa det sammenkrøllede Papir, han

endnu holdt i sin knyttede Haand: hun kjendte Skriften og studsede. I et Øieblik, da Hjælperinden vendte hende Ryggen, vristede hun med Nød det blodplettede Brev ud af hans omklamrende Fingre og gjemte det hurtigt paa sit Bryst. Justitsraadens Aandedræt blev stærkere, men tungt og hvislende, og allerede bemærkede hun nogle svage Trækninger i hans tillukkede Øielaag. Da skyndte Grevinden sig ud af Døren, til de enkelte Tilbageblivendes store Forundring. Hun ilede ned ad Trapperne, ud af Huset, uden at see sig tilbage. Som en flygtende Hind hastede hun til sit Hjem, ubekymret om den Opmærksomhed, hun vakte hos de Forbigaaende. Stolt og kneisende under sin Forklædning var hun for en halv Time siden gaaet ud; nedbøiet og angestfuld vendte hun tilbage. Som en Tyv sneg hun sig ind i sit eget Huus og var heldig nok til, uden at mødes af Nogen, at naae sit hemmelige Boudoir, hvis Dør hun aflaasede. Ankommen der, var hendes første Bevægelse at fremtage den blodige Skrivelse. Uden at ændse dens afskrækkende Udseende, udfoldede hun den for sine begjærlige Øine og slugte dens Indhold med al den rastløse Utaalmodighed, som en Qvindes Nysgjerrighed er istand til at fremkalde.

Ak, hvor besynderligt kan det ikke føie sig her i Verden! Dette Brev, vistnok nedskrevet under den tryggeste Forvisning om, at det kun vilde læses af kjærlige Øine og vække Tilfredsstillelsens høieste Lyst, det var nu for anden Gang i mindre end en Time Gjenstand for et Menneskes utaalmodigt higende Opfatning, — i første Tilfælde havde dets Virkning været Fortvivlelse til Døden, — i det andet Tilfælde blev den Had, ja Had indtil Døden. Grevinden vidste nu, hvem der var Kammerjunkerens hemmelige Hustru, hun kjendte den Elskovspagt, der havde bestaaet imellem denne Forstillelsens uopnaaelige Mesterinde og Justitsraad Frank, og maatte altsaa i denne unge Dame, som hun havde antaget for saa uskadelig og selvfornegtende, see Den, der i begge Forhold traadte hendes egne Planer forstyrrende iveien. Blev det hende end en uopløselig Gaade, i hvad Forbindelse dette Brev kunde staae med den rædsomme Begivenhed, hvortil hun nys næsten havde været Vidne, og var hun end, i sit fuldkomne Ubekjendtskab med sin tidligere Elskers i Tiden udviklede Livsanskuelse, saare langt fra endog at ane, at disse tvende Kjendsgjerninger forholdt sig til hinanden som Aarsag til Virkning, — saa vidste hun dog Nok,

for at lade sit heftige Sinds hele vilde Had kaste sig paa Hende, som skulde herske der, hvor hun selv nys havde befalet, og som skulde smykke sig med den Pragt, hun selv nødtvungen maatte give Afkald paa, — paa Hende, som ikke blot var Skyld i, at hun havde maattet opgive en længe næret Plan til at forblive i uforstyrret Besiddelse af Rigdommens Goder, men som ogsaa havde tilvendt sig den Mands Kjærlighed, til hvis Hjertes Hylding hun selv troede at have Fortrinsretten og for hvis Hjertes Tilstand hun aldrig kunde blive ligegyldig, — paa Hende endelig, som under en hyklet Ydmygheds Maske havde vidst at indsnige sig i Grevindens Gunst, for at faae Plads i hendes Nærhed og der at udføre en Spions lave Rolle i en hende fjendtlig Interesses Tjeneste. Og naar Qvinde hader Mand, saa kan Hadet være dybt og brændende og giftigt, men naar Qvinde hader Qvinde, saa bliver Hadet bundløst, uudslukkeligt og dødeligt!

Grevinden pønsede og grublede. Hun sluttede sig inde i sit Lønkammer den hele Dag, uden at tage nogen Næring til sig og uden at tilstede nogen Uvedkommende Adgang til sin Person. Hun behøvede en lang og uforstyrret Ensomhed for paa den

kolde Beregnings Vægtskaal at veie og prøve sin nuværende Stilling og de Muligheder, som endnu stode hende aabne. Da Rygtet om Justitsraad Franks Ulykke op ad Eftermiddagen havde naaet det grevelige Palais og af Kammerjomfruen som en vigtig Nyhed var bragt Grevinden for Øre med Tilføiende, at han vel endnu ikke var død, men at der var intet Haab om at redde hans Liv, først da indsaae hun Nødvendigheden af at føie sig efter Omstændighederne. En kort Stund tænkte hun paa, om hun ikke, hvis ellers Justitsraadens Tilstand maatte tillade det, skulde gjøre ham deelagtig i den Hemmelighed, der endnu var hendes udelukkende Eiendom; men, i Erkjendelse af Umuligheden af, personligt at foretage noget Skridt til denne Hensigt, og tillige indseende det Unyttige deri, hvis en hastig Død skulde gjøre en Ende paa hans Dage, forkastede hun denne Idee, idet hun forbeholdt sig Eneherredømmet over Hemmeligheden saalænge han endnu var ilive, for ikke aldeles at opgive sin Fordeel, førend det var gjort hende fuldkommen umuligt at sætte den igjennem. Men idet hun saaledes, med den Ovinderne i Almindelighed og hende i Særdeleshed eiendommelige Udholdenhed, endnu knyttede et ringe Haab til den svage Livs-

traad, der bandt Justitsraadens Aand til Støvet, overveiede hun dog med et hadefuldt Sinds utrættelige Forsynlighed, hvorledes hun, i Tilfælde af at endog det sidste Haab om at haandhæve Magten skulde glippe, kunde lade sin Hævnfølelses fortærende Lyn sikkrest og kraftigst ramme Den, der ved sin Falskheds fine Spil havde bragt alle hendes Forsætter til at strande.

„Hende!" udbrød hun med knyttede Hænder, medens Hadets vilde Lue brændte i hendes Blik, „Hende gad jeg søndertræde i Støvet, som det kolde, giftige Kryb! ... Maatte det blot lykkes mig, at see Hende ydmyget, vanæret, sønderknuust, — jeg vilde mætte mine Øine med dette Skue og det skulde blive mig en Trøst i min Opoffrelse, et opmuntrende Minde i den sørgelige Stilling, som venter mig. — Hun har været en Slange, som jeg i min Forblindelse har opfostret ved min egen Barm, og dens dræbende Braad har givet mig min Daarskabs Løn. Men Enden er ikke endda! — Hævnens Gudinde! Jeg paakalder Dig i min Sjæls Vaande! Oplys min Forstand, bring Orden og Klarhed i mine forvirrede Tanker, og lad mig udfinde en Gjengjældelsens Straf, som er Dig og mig værdig!"

Og hun fordybede sig i sit Hads Indskydelser, tvivlraadig om hvilke hun skulde give Fortrinet. Hun prøvede, hun sammenlignede, hun forkastede og fremtog paany, hvad der var opgivet. Nattens Timer forgik som Minuter, thi hendes Hjerne arbeidede uafladeligt, og Morgenen overraskede hende vaagen paa hendes Leie. Men da var ogsaa Værket fuldbragt. Undfanget i Mørke, født under Samvittighedsnagets Veer, opklækket og modnet i Forbittrelsens Varme, stod hendes frugtbare Hævngjerrigheds Foster fuldt udviklet for hendes Tanke. Og hun frydedes over sin Aands Arbeide; hendes sorte Plan tækkedes hende saa vel, at hun med let og freidigt Sind stod op fra sit søvnløse Leie og klædte sig paa, uden at kalde sin Kammerjomfru. Den første Befaling, hun udstedte i den tidlige Morgenstund, modtog en Tjener, som paalagdes ufortøvet at begive sig til Kammerjunkeren og sige ham, at Grevinden snarest muligt ventede hans Besøg, — derefter kunde Tjeneren see til at indhente nogen Underretning om Justitsraadens Befindende.

Forgjæves havde den i sin sikkreste Forhaabning saa uventet bedragne Arving raadført sig med sin klogtige Hustru den foregaaende Dag. De havde i

deres pludselige Skræk for at miste Det, hvorpaa de hver for sig havde bygget deres Fremtids Lykke, ikke seet nogen anden Udvei, end at tilbyde Grevinden hvad og hvormeget hun saa forlangte i Bytte for de faretruende Documenter. Vel havde Kammerjunkeren i Løbet af den hemmelige Sammenkomst engang vovet at slaae paa den Betingelse, Grevinden havde opstillet for Udleveringen af Papirerne; men, allerede i Forveien svag ligeoverfor sin characteerstærke Hustru og saameget mindre berettiget til at fremkomme med et saa krænkende Forslag, som han erkjendte med sig selv, at han dertil manglede enhver retsgyldig Grund, havde han for et eneste Blik af hendes gjennemborende Øine dreiet af itide og havde endelig, nedslaaet og modløs, forladt hendes Værelse, efter at være bleven enig med hende om, at udsætte Aabenbaringen af deres Ægteskab til et gunstigere Tidspunkt. — Han kom nu efter Grevindens Indbydelse, raadvild og modfalden som Dagen tilforn, og forberedt paa, nu ved Udløbet af den ham tilstaaede Frist, af hendes Mund at høre sin Dom, hvis Strenghed han kun havde ringe Haab om at formilde med de Tilbud, han havde at gjøre, da de ikke væsentligt kunde afvige fra, hvad han allerede

den forrige Dag i sin første Overraskelse havde villet offre, uden dog at finde mindste Gehør.

Grevinden modtog ham med al den stolte Overlegenhed, som Bevidstheden om hendes Magt kunde indgyde hende. Hans krybende Fremtræden og vaklende, umandige Holdning dannede en skarp Modsætning til den haanende Bestemthed, som aabent afprægede sig i hendes dristige Aasyn. Med Alvor i Stemme og en høi Anstand udbredt over sin majestætiske Skikkelse tiltalte hun ham med følgende Ord:

„Jeg har ladet Dem kalde for at komme til endelig Afgjørelse af en Sag, som ved Deres hemmelige Giftermaal er bragt til en Forvikling, der truer Deres Fremtids Lykke."

„Det er nu engang skeet," svarede han med et ynkværdigt Skuldertræk. „Det lader sig desværre ikke gjøre om igjen."

„De har altsaa ikke kunnet udfinde nogen gyldig Grund, intet Beviis, der kunde lede til Skilsmisse?" spurgte hun skadefro.

„Nei! ... Intet!" fremstammede han sagte og forknyt.

„Det er vel!" udbrød hun og en ondskabsfuld Glæde spillede i hendes Øine. „Jeg lykønsker Dem

af Hjertet til en saadan Forbindelse, og jeg tvivler ikke paa, at den Dame, De har valgt, baade med Hensyn til hendes ædle Byrd og hendes Characteers Elskværdighed vil gjøre Deres Forstand og Deres Smag Ære. — Men lader os ikke spilde et Ord mere derpaa! Der er indtraadt Omstændigheder, som uventet turde opløse den hele Forvikling i Faveur af Dem."

„Hvorledes?" udraabte han med frembrydende Haab. „Denne Livsarving ... han er maaskee ikke til at finde? ... Han er vel endog død, naar man seer sig om?"

„De feiler! ... Men selv om saa var, saa kunde han jo have efterladt Børn, ... blot en Søn for Exempel, der da maatte indtræde i Faderens Rettigheder."

„Det er sandt!" mumlede Kammerjunkeren modfalden.

„Frygt ikke!" vedblev Grevinden, idet hun indvendigt frydede sig over hans piinlige Stilling. „Jeg satte det jo kun som en Mulighed. — Men lad mig gjøre en Ende paa Sagen ved at erklære Dem, at min Gemals kjødelige Søn, den lovlige og eneste

Arving til hans Rigdomme, ... ham har jeg fundet ved sit Livs Maal, ... han ligger for Døden."

„Er det muligt?" udbrød Kammerjunkeren og en pludselig Glæde oplivede hans nedslagne Aasyn. „Og jeg tør haabe ...? De troer, at han ...?"

„Jeg troer Intet," svarede hun med en iisnende Kulde. „Det er muligt, at han vil leve, for at nyde den Lykke, som venter ham. — Men hvis han skulde døe, saa giver jeg Dem herved mit Løfte, at jeg vil nedlægge i Deres Hænder de Beviisligheder, som nu ere i mit Værge."

„Nu, i saa Fald havde de da heller ingen synderlig Værdi for nogen af os," bemærkede han med en Drisstighed, der fødtes af Haabet.

„Aa, sig dog ikke det!" svarede hun spottende. „Tænk blot paa den Mulighed, jeg nys omtalte, ei at tale om Skandalen og Opsættelsen, naar Administratorerne skulle til at efterlyse den dem ubekjendte Stamgreve eller hans mulige Arvinger. — Og iovrigt udleverer jeg heller ikke min Skat uden Gjengjæld, tro De mig."

„Tal, Deres Naade! Jeg vil føie alle Deres Ønsker, thi ... den ene Artighed er den anden værd."

„Aa, det vil ikke falde Dem meget besværligt," vedblev hun i en spøgende Tone. „Jeg er heldigvis meget billig i mine Fordringer. Det er kun en simpel Tilfredsstillelse af min qvindelige Nysgjerrighed. — Giver De mig Deres Æresord paa, at De, saasnart De modtager denne vigtige Brevpakke, vil offentligt declarere Deres Giftermaal?"

„Med største Fornøielse!" svarede han glad. „Jeg kan intet ønske hellere, end at gjøre Deres Naade fuldkommen deelagtig i en Hemmelighed, som Omstændighederne hidtil have tvunget mig til at bevare for mig selv."

Grevinden betragtede ham et Øieblik med et spottende Smiil og sagde derpaa med kold Høflighed:

„Det er en Aftale! — Mine Pligter imod min afdøde Gemal gjøre nu Fordring paa al min Tid. De undskylde mig for idag!"

Kammerjunkeren anbefalede sig hurtigt, meget lettere i Sindet end han var kommen. Paa Trappen standsede han udenfor den Dør, som førte til hans Hustrues Værelse, og bankede sagte paa. Ingen svarede. — Døren var lukket ilaas. Han gik videre, og da han mødte en Tjener, spurgte han i en ligegyldig Tone, om Frøken Vogel var tilstede og at

faae itale? Hun modtog ikke Nogen, fik han til Svar, — hun havde været upasselig siden igaar Eftermiddags. En Mistanke om, at hendes pludselige Ildebefindende vel kunde staae i Forbindelse med den Ulykke, som Dagen tilforn, til hans og Alles store Forbauselse, havde rammet Justitsraad Frank, hendes varme og neppe aldeles uheldige Tilbeder, — en saadan Mistanke steg øieblikkeligt op i hans Sjæl; men, trøstende sig med de lysere Udsigter, som nu havde aabnet sig for ham med Hensyn til den rige Arv, forjog han strax en Forestilling, der snarere var ham ligegyldig end pinefuld, og ilede glad tilmode til sit nære Hjem.

Tiende Capitel.

Det havde altsaa ikke været øieblikkeligt dræbende, det Skud, hvormed Justitsraad Frank i sin Sjæls Fortvivlelse havde troet at gjøre en brat Ende paa sine Dage. Maaskee som en Følge af Ladningens Svaghed, eller og fordi Krudtet havde tabt i Kraft ved en mangeaarig Opbevaring, havde Kuglen taget en af disse forunderlige Veie, som Skudsaar, erholdte i Krigen, frembyde saamange Exempler paa. Den havde knuust et Ribbeen, gjennemboret den venstre Lungeflip og var derpaa, uden at røre Hjertet eller beskadige noget af de store Blodkar, som Brysthuulheden gjemmer, trængt ind i Rygsiden, hvor den havde sat sig fast, uden at dens Plads med Bestemthed kunde udfindes ved Sondens Brug. Ved sin Ankomst forefandt da Lægen et perforerende Brystsaar og havde al sin Kunst nødig til blot foreløbigt at lukke det, for derved nogenlunde at lette Patientens

gispende Aandedræt. Ved Hjælp af den af vor geniale J. D. Herholdt opfundne Ventil lykkedes det vel den kyndige og omhyggelige Læge at udtømme den Luft, som udenfra var trængt ind i Brystkassen og hindrede Lungernes frie og regelmæssige Function; men, da han forgjæves havde søgt Kuglen og derfor nødtvungen havde maattet opgive dens Udtrækning af Saaret, saae han sin Virksomhed indskrænket til den Lindring, han ved sin Omhu og sin Videnskab endnu var istand til at yde Patienten i de faa Dage, Denne endnu maatte have tilbage at leve i. Den ulykkelige Selvmorder laa saaledes hen, mat af det store Blodtab og stønnende af Aandedragets Besværlighed, men uden at være sig sin Tilstand bevidst, thi en heftig Feber brændte i hans slappede Aarer og forstyrrede hans Hjernes Tænkevirksomhed. Først den femte Dag kom han til Besindelse efter Feberphantasternes gradvise Ophør, men da var ogsaa næsten hans sidste Kræfter udtømte, og hans fuldkomne Afmattelse, hans indfaldne, elendige Udseende, bar Vidne om, at hans Aand endnu kun med en svag Traad hængte ved hans afmagrede Legeme.

Ikke ville vi dvæle ved Skildringen af den dybe Smerte, som bemestrede sig den unge Pige, da hun

kom hjem med sin Moder, opfyldt af glad Taknemmelighed mod ham, som var deres fælles Velgjører, men for hende endnu meget Mere. Med blødende Hjerte, opløst i Taarer, ude af sig selv, kastede hun sig over hans Leie og maatte med Magt rives bort, for ikke at forværre hans Tilstand. Men Ulykken laante den svage Pige en overmenneskelig Styrke. Efter at have udgrædt sin Smerte i sin kjærlige Moders Arme, tog hun med rolig Fatning Plads ved Sygeleiet og var hverken ved den dybt bekymrede Moders Bistand, eller ved Foreстillingen om hendes egne ringe Kræfter, til at afbringe derfra. Hun vaagede Dag og Nat over den Lidende, hun deeltog med ædel Selvopoffrelse i alle de besværlige Forretninger, hans Pleie udkrævede, hun var ogsaa Den, som hilste det første svage Spor til hans tilbagevendende Bevidsthed med en uerfaren Sjæls hele lidenskabelige Haab.

Men Lægen havde paa det Strengeste forbudt den Lidende Stemmens Brug, og ved de svage Forsøg, han gjorde paa at overtræde dette Bud, negtede hans udtømte Bryst ham sin Tjeneste. Først havde hans Øine ligesom søgende og med et Udtryk af Forundring vandret det hele Værelse rundt, og et

Par uforstaaelige Ord vare siden gjentagne Gange komne over hans Læber; men da han den næste Dag med Lægens Tilladelse blev givet et Griffel i Haanden, da var det første Ord, han skrev paa den underlagte Tavle: Brevet? — Den unge Pige anede, hvad han sigtede til, og hun gjennemledte omhyggeligt selv de fjerneste Kroge. Forgjæves! Brevet var ikke at finde. Taus hørte han paa denne Besked; den lod ikke til at anfegte ham synderligt. Han hengav sig derpaa til en stum Eftertanke og tilbragte den hele Dag med lukkede Øine, uden at give noget Tegn paa Utaalmodighed eller Smerte. Den syvende Dag benyttede han den sidste Rest af sine hurtigt svindende Kræfter til at opsætte sin sidste Villie; den var antydet med faa Ord, idet han skjenkede sin hele Formue til den unge Pige, som ikke var vegen fra hans Side. Testamentet blev ved Doctorens utrættelige Anstrengelse ufortøvet sat i Pennen og lovformeligt bekræftet, og denne Handlings Fuldbyrdelse syntes at udbrede en forklaret Ro over hans ved Dødens Nærmelse slappede Ansigtstræk. Ikke med et eneste Ord eller Tegn berørte han sit Forhold til Nogen i det grevelige Huus, hvorfra hver Dag en Tjener havde gjentagne Gange hørt til hans Tilstand.

Hvad der foregik i hans Indre, det blev hans Tankers Løndom, fra hvilken Ingen formaaer at afdrage Sløret. Seent paa Aftenen nedskrev han dog med mat Haand det Ønske, at Lægen vilde „melde hans Død for Husets Damer," som han udtrykte sig, uden mindste Tilsætning af en øm Hengivenhed eller en kjærlig Hilsen, og derpaa henfaldt han i en dødslignende Dvale, som skjenkede ham Sindets Fred i hans Livs sidste Nat. Men da Lægen den næste Morgen stod ved hans Leie, da saae han at Øieblikket var nær, da Dødens milde Haand vilde løse op for den Lidende. Thi ak, hvor var han forandret! En smudsig Blyfarve udbredte sig over hans Ansigt, Læberne vare blaae og rynkede. Hans Tindinger vare indfaldne, Ørerne sammentrukne, Næsen spids. En kold Sved piblede frem paa hans brede, fremstaaende Pande, og Øinene laae dybt indsunkne i deres Huler, — disse Øine, som engang havde været en glødende Sjæls veltalende Tolke! Dog, endnu var deres fordums Glands ikke ganske udslukket; den luede af og til op med et flagrende Skær, idet Blikket med et Udtryk af forklaret Ømhed, som end ikke den nære Død formaaede at udslette, hvilede paa

den unge Pige, som sad ved hans Side, nedbøiet under Vægten af en stum, taareløs Smerte.

Saaledes laa han hen endnu i et Par Timer, og efterhaanden omtaagedes hans Blik og hans Aandedræt blev svagere og svagere. Taus og stirrende stod Lægen foran hans Seng og syntes med veemodig Alvor at vogte paa hans sidste Suk; — men han fornam det dog ikke. Thi umærkeligt, uden at give noget Tegn, løsnede hans Sjæl sig af Støvets Baand og svang sig, frigjort, vingelet, salig, ... bidhen ... bidhen ... ak! hvor bliver Du af, udødelige Aand, som har belivet et Menneskebryst? Hvorhen gaaer din Vei? Hvor fæster Du Bo? Hvad føler, lider og virker Du i den Verden, som er hinsides Graven? ... Hvilken Dødeligs Øie har nogensinde kunnet følge dit Spor? Hvo har standset Dig i Flugten og faaet Svar paa sine stormende Spørgsmaal? Hvem har Du vel givet saameget som et Vink, et Fingerpeg, der kunde veilede ham i Tankens Irgange? — O, Du var og er og bliver en ufattelig Gaade i Tid og i al Evighed, — en Gaade, saalænge Du i en stakket Time færdes i Jordelivets Trængsel, — en Gaade,

efterat Du har brudt Muldets Lænker og har taget det evige Liv i Arv og Eie!

Ugedagen efter den gamle Grev Adlerflüchts Død var hans Liig, efter tre Dages Skueleie, med høitidelig Pomp blevet bisat i en af Stadens Kirker, for derfra senere at udføres til Familiebegravelsen paa Grevskabet. Forberedelserne til alt Dette havde i den Grad optaget den virksomme Enkegrevindes Tid, at hun kun leilighedsviis var stødt sammen med den præsumtive Arving og da kun havde vexlet et Par Ord med ham angaaende Ceremonielet eller andre, deres Hovedmellemværende fjerntliggende Gjenstande. Kammerjunkerens Hustru havde i al den Tid holdt sig indesluttet paa sit Værelse, foregivende en vedvarende Upasselighed, for hvilken hun dog ikke søgte nogen Lægehjælp. Først da det pragtfulde Bisættelses-Optog gik for sig, havde hun viist sig nogle Øieblikke som Tilskuerinde og ved denne Leilighed af sin Mand erholdt hemmelig Underretning om Sagernes forandrede Stilling, hvad der dog ikke syntes at opmuntre hende til den Grad, han havde ventet.

Den næste Dags Morgen blev den store Selskabs-Salon i det grevelige Palais festligt udsmykket til Modtagelsen af forventede Condolations-Besøg. Det sorte Flor, som i Sløifer, Rosetter og Guirlander anbragtes paa Salens Vægge, vidnede vel om, at det var en Sorgens Festlighed; men den travle Færd, hvormed det støiende Tjenerskab udførte den myndige Enkegrevindes Befalinger, og denne Dames verdsligstolte Holdning og Udtryksmaade bare ikke i ringeste Maade Sorgens ydre Præg. Endelig var Alting beredt. Grevinden trak sig tilbage til sit Cabinet for at omklædes, og var efter en Times Forløb den Første, som mødte i Salen, hvor hun for sidste Gang skulde gjøre Husets Honneurs og modtage den hende i saadan Egenskab tilkommende Hylding. En pragtfuld Sørgedragt stemmede kun lidet overeens med hendes kneisende, Alt overseende Mine; nu, saa nær ved hendes Herredømmes Grændse, var det som om hun ret vilde gjøre sin Anseelses og Skjønheds Magt gjældende, og hun paatog sig i den Grad en Herskerindes bydende Væsen, at det netop blev uskjønt i sit Overmaal.

Kammerjunkeren var den tidligst Indtrædende, som han havde aftalt det med Grevinden, for at ogsaa han, om end ikke som Arving, saa dog som den nærmeste mandlige Slægtning, kunde modtage de Besøgende. Hans Holdning var vaklende, hans Minespil uroligt: han følte kun altfor vel, hvormeget der endnu stod paa Spil for ham. Men snart bødede et Par Gjesters Ankomst paa hans vienſynlige Forlegenhed, og Underholdningen gik sin jævne Gang fra de staaende Formularer for hyklede Deeltagelses-Forsikkringer over til en tanketom Udveksling af Bynyt og Hverdagsbemærkninger.

Da indtraadte Kammerjunkerens Hustru, og hendes blege, kolde Udseende virkede uvilkaarligt som et iisnende Bad paa flere af de Tilstedeværende, hvorved Samtalen blev endnu mere slæbende. Hun var selvfølgeligt klædt i dyb Sorg, der kun maatte gjøre hendes Hudfarves fjeldne Hvidhed desto mere iøinefaldende. Hendes Gang var let og sikker; den fine, jomfruelige Skikkelse syntes at være bleven baade høiere og kraftigere, som Bærer af den majestætiske Høihed, der thronede paa hendes glatte Pande; de mørkeblaae gjennemtrængende Øine vare ikke, som tidligere, hæftede paa Gulvet, men vandrede, roligt

forskende, Kredsen rundt, indtil de endelig med et flygtigt Triumphglimt standsede ved Grevinden: ved Dennes Side tog hun Plads. Hvo der i dette Øieblik saae denne unge Dame, skulde ikke anet, at denne høie Ro var en Afløsning af en heel Uges Bekymring, Tvivl og Smerte, — skulde ikke anet, at endnu i denne samme Stund var hendes Bryst opfyldt af piinlig Uro over hendes Fremtids uvisse Skjæbne. Enkegrevinden gjengjældte hendes Hilsen med den samme Taushed og Kulde, hvormed den blev ydet; men i det flygtige Nu, deres Blikke mødtes, var det som naar Gnisten rammer det fængbare Krudt: Hævnen tændte sit blændende Glædesblus i Grevindens dunkle Øine, det luede op, og et større Mørke var dets eneste efterladte Spor.

Flere Gjester ankom efterhaanden, lutter Herrer og deriblandt Cancelliraaden og Capitainen, hine Figurer, som for et Par Maaneder siden havde været tilstede ved Grevindens og hendes unge Ledsagerskes Optrædelse i Selskabslivet. Sortklædte Tjenere med stive, alvorlige Miner ombare Forfriskninger blandt den nu næsten støiende Mængde: Underholdningen var bleven almindelig og levende.

„Hvorledes mon det er med Justitsraad Frank?“ var det Spørgsmaal, som en Herre i sit Hjertes Enfoldighed kastede ligesom en Brand midt ind i Samtalen: Nogles Nysgjerrighed, Andres Meddelelseslyst blussede øieblikkeligt iveiret. Husets Damer saae tause ned for sig.

„Derom kan jeg,“ udbrød Cancelliraaden med vigtigt Hastværk, „give Dem den allertilforladeligste Underretning. Han er i Bedring, ... han døer ikke dengang, kjender jeg ham ellers ret.“

„Men, hvad Pokker mon der nu har kunnet bevæge ham, denne Lykkens Kjæledægge, til at gaae hen og skyde sig en Kugle for Panden?“ spurgte Capitainen høirøstet.

„De er feil underrettet, min Herre!“ forsikkrede Cancelliraaden ivrigt, ... „i alle Henseender feil underrettet.“

„Hvorledes det?“ — „Har han kanskee ikke skudt sig?“ indvendte Capitainen og flere Stemmer paa eengang.

„Nei, mine Herrer! ... Undskyld min Dristighed, men De tager feil. — Tillad mig at bemærke, at for det Første har han ikke faaet Kuglen i Panden, men i Brystet ...“

„Nu, det var saadan kun en Talemaade," sagde Capitainen, „jeg veier aldrig mine Ord saa nøie."

„Og for det Andet," vedblev den snakkesalige Cancelliraad," saa skete det af reen Vanvare, ... et Vaadeskud, ... intet Andet, paa min Ære!"

„Forlad mig!" indfaldt en anden Herre, „da siger dog alle Mennesker, at det er skeet med Overlæg, og at han endog havde sendt sin Husholderske og hendes Datter ud i Byen, for at være uforstyrret."

„Det er en Vildfarelse," svarede Cancelliraaden med tiltagende Varme. „Ingen kjender bedre end jeg alle Sagens Omstændigheder. Fruentimmerne havde han skikket bort, ... saa vidt har De Ret, ... men det var alene fordi han ventede et galant Besøg, der skulde blive useet."

„Aa, Justitsraaden var nok ikke den Mand, der lod sig genere af Sligt," udbrød Capitainen. „Han har jo havt disse Fruentimmer flere Aar i sit Huus, og De vil da vel ikke faae mig til at troe, at han har sendt dem ud, hvergang han fik Damebesøg, for saa havde de nok maattet tilbringe deres meste Tid paa Gaden."

„Ligemeget! Saaledes forholdt det sig dog denne Gang. Jeg kan af paalidelig Kilde forsikkre Dem, at man har seet en tilsløret Dame i hans Huus den samme Dag, men hun kom desværre for hende forsilde, ... eller post festum, som man siger."

Den Gjenstand, Samtalen havde kastet sig paa, maatte i flere Henseender være saare piinlig for begge de tilstedeværende Damer; men ingen af dem vovede lat gjøre noget Forsøg paa at give Underholdningen en anden Retning, ja den yngre af dem tænkte maaskee end ikke derpaa, men lyttede i taus Spænding til dens Gang, for om muligt at opfange en Traad, der kunde lede hende ud af den rædsomme Labyrinth, hvori hendes Tanker havde forvildet sig for at søge Opløsningen paa den dunkle Gaade, som havde martret hendes Sjæl gjennem hele den sidstforløbne Uge. — Ved Cancelliraadens Meddelelse om den tilslørede Dame havde Grevinden i sin Forlegenhed givet sig til at rette paa sit staalblanke Livspænde, men Interessen for en saa betydningsfuld Begivenhed, som Justitsraad Franks Selvmord, var altfor levende hos de Tilstedeværende, til at Nogen skulde lægge videre Mærke til hendes Adfærd.

„De paastaaer altsaa, at det har været et ulykkeligt Tilfælde, et Vaadeskud?" spurgte Kammerjunkeren.

„Ja, Hr. ... Hr. Greve!" svarede Cancelliraaden ærbødigt. „Jeg haaber, det maa være mig tilladt, at titulere Dem saaledes, hvortil jo Deres Arv nu berettiger Dem?"

„Endnu ikke, om jeg tør bede!" svarede Kammerjunkeren forlegen. „Jeg ønsker at tøve dermed, idetmindste indtil min hæderlige Onkel og Forgænger er bleven kold i sin Grav."

„Ah, tilgiv! Denne Pietetsfølelse gjør Deres Hjerte megen Ære. — Men, hvad jeg nu vilde sige og ikke lyve, ... det var jo Justitsraad Frank, vi kom fra, ... og saa ikke blot paastaaer jeg, men jeg vil paa det Soleklareste bevise, at han ikke kan have villet dræbe sig selv, ... dette er en complet Umulighed."

„Fortæl!" — „Lad høre Deres Grunde!" udbrød flere Stemmer i Munden paa hverandre.

„Med inderlig Fornøielse!" gjenmælede Cancelliraaden, straalende af Glæde over den Udsigt, han havde til ene og ret længe at kunne føre Ordet. „**Pro primo** er det bekjendt, at han havde ingen

Creditorer, hvilke ellers nok kunne bringe en ærlig Mand til Fortvivlelse. **Pro secundo** stod han lige paa Springet til at blive Etatsraad, ... Sagen var allerede igjære paa høiere Steder, det veed jeg med Bestemthed. Jeg giver Dem nu selv at betænke, mine naadige Damer og meget ærede Herrer, hvad skulde vel bevæge en Mand til i et saadant Øieblik at tage Livet af sig selv?"

„Men sæt om han nu ikke har vidst noget af det?" indvendte en Herre med en vigtig Mine.

„Umuligt! Sligt veed man altid, og længe førend alle Andre, om man ogsaa lader som det Modsatte. Men ligemeget! Jeg lader nu Dette staae ved sit Værd og anfører kun **pro tertio**: at jeg lige Aftenen tilforn var i hans Selskab og at han da teede sig ganske som han pleier van, eller endog mere snaksom og overgiven end ellers; vi vare alle fortryllede af hans Elskværdighed, især Damerne."

„Nu, Saadant har man da hørt før," yttrede Capitainen, „at Folk have viist en forstilt og forceret Lystighed, lige førend de gik hen og berøvede sig selv Livet."

„Forstillelse!" udbrød Cancelliraaden med dæmpet Uvillie. „Anseer Capitainen mig for en saa slet

Jagttager, at jeg ikke skulde kunne skjelne den sande Livsglæde fra den forstilte? Nei, tillad mig at bemærke! ... Jeg er en Menneskekjender. Og jeg har nu i tolv Aar omgaaedes Justitsraad Frank, og det baade paa Restaurationer, og i Selskaber og paa Baller, ... saa jeg skulde mene, at jeg nok maatte kunne bedømme, hvorvidt hans Munterhed var fremhyklet eller ei."

„Naa, godt Ord igjen!" sagde Capitainen i en godmodig Tone. „Men hvordan Pokker er han da kommen afsted med den Ulykke? ... Forklar mig engang Det, siden De er saa vel underrettet."

„Med sand Fornøielse!" svarede den Adspurgte forsonet. „De veed, han var en stor Ynder af sjeldne og smukke Vaaben, ... han havde en ret respectabel Samling af det Tøieri. Nu vel! Pistolerne vare ladte, det er da ikke saa forunderligt, skjøndt det burde strengeligt forbydes, om jeg maatte raade, ... saa fik man ikke slige Ulykker at høre. Han har taget en af dem i Haanden for at pudse lidt paa den, og Puf! den er gaaet af. Der har De den hele Sammenhæng! — Men jeg be'er Dem nu blot til Syvende og Sidst at betænke, hvorledes dette Lykkens Skjødebarn har Heldet med sig ligetil

det Yderste! Han har faaet Kuglen lige lukt ind i Brystet, ... det er notorisk. Havde det nu været Dem, Hr. Capitain, eller mig, saa havde den pustet vort Livs Lys ud, ligesom en Røg; men paa ham, der rører den, Gud hjælpe mig! hverken Lever eller Lunge, ... jo, det var rigtignok ikke omsonst, at jeg forleden gav ham Navn af Lykkens Yndling."

„Jeg for min Part," sagde Kammerjunkeren, „vilde dog anse det for en større Lykke at have faaet Kuglen lige i Hjertet, end at ligge saaledes og seigpines i flere Dage."

„Denne Bemærkning, Hr. ... Hr. Kammerjunker, gjør Deres Mod overmaade megen Ære," forsikkrede Cancelliraaden krybende. „Det er forresten som man tager det. Vi stakkels Mennesker hænger dog gjerne ved Livet, saalænge vi kan, især naar vi har vort gode Udkomme og en taalelig Helbred, ... og at saa den brave Justitsraad Frank skulde have villet forkorte sine Dage med egen Haand, det gaaer over al menneskelig Forstand, idetmindste langt over min Forstand, ... det tilstaaer jeg. — Men, pas paa! De skal faae at see, ... han dør ikke dengang, som jeg sagde før. Han kommer sig, det vil jeg vædde ti mod een paa, thi jeg kjender

min Mand, ... jeg er nøie indviet i hans Livs mærkelige Omstændigheder, hvad jeg tidtnok har lagt for Dagen baade her og andetsteds. Han kommer sig, og inden vi veed et Ord af det, saa staaer han lyslevende iblandt os, ligesaa frisk og munter og lykkelig som tilforn."

I dette Øieblik aabnedes Døren for Lægen, som havde havt den ulykkelige Selvmorder i Cuur. En stille Alvor hvilte over hans Aasyn: hans Øine søgte henimod Husets Damer, som begge havde fæstet deres Blikke i en forventningsfuld, ængstelig Spænding paa hans Miner, som om de vilde læse ham ud af Øinene, hvad han førte i sit Skjold. Han traadte med fast Anstand nærmere; efter en ærbødig Bøining fremførte han Bevidnelsen af sin Deeltagelse i Grevindens Sorg og tilføiede derpaa med en let Ironi i sin Stemmes Betoning:

„I en saa smertelig Stund som denne fortjener jeg maaskee Bebreidelse, naar jeg overbringer et Sorgens Budskab. Men jeg opfylder kun et mig paalagt Hverv, og det fra en Mand, som vistnok altid blev seet med Agtelse og Venskab i dette Huus, idet jeg herved bringer Husets Damer Justitsraad Franks sidste Hilsen."

Grevinden blegnede, skjøndt denne Efterretning ikke kom hende ganske uventet. Hun stak sin Haand ind paa Brystet og fremtog en tilbunden Brevpakke, den hun i Taushed overrakte Kammerjunkeren. En Blanding af Glæde og Forbauselse opklarede hans Mine: det var ligesom et Lys pludseligt gik op for hans Forstand. Med skjælvende Haand modtog han de saa begjærligt attraaede Beviisligheder og traadte dermed tilbage i en Vinduesfordybning, for i en Hast at gjennemløbe deres Indhold.

Ved Lægens Ord havde den unge Dame, som ubevægelig og stum havde været Vidne til den foregaaende Samtale, bøiet sit Hoved dybt forover og nogle Øieblikke sad hun saaledes, med Ansigtet dulgt af den Fylde af Lokker, som fra begge Sider faldt ned om hendes Hoved. Hun hverken saae eller hørte, hvad der foregik omkring hende; hun anede ikke, at hun i dette Nedbøielsens Minut var Gjenstand for et brændende, hadefuldt Blik.

Den overordentlige Opsigt, der ved Lægens Meddelelse var fremkaldt i den hele tilstedeværende Kreds, havde afledet dens Opmærksomhed fra de Personer, hvem hans Budskab nærmest angik. Man

stimlede om ham og bestormede ham med Spørgsmaal om naar og hvorledes?

„Jeg kommer i dette Øieblik fra hans Dødsleie," svarede Lægen kort.

„Naa, saa er han nu død, den kjære Sjæl?" udbrød Cancelliraaden med Salvelse. „Ja han er lykkelig," tilføiede han med et Suk, hentet fra Dybden, „men det er sandt, ... det var han da ogsaa, mens han levede."

„Og var det, som Rygtet almindelig siger, en frivillig Død, eller var det en ulykkelig Hændelse, som Cancelliraaden vil paastaae?" spurgte en af Herrerne nysgjerrigt.

„Derom kan jeg ikke give nogen Oplysning," svarede Lægen med Kulde. „Min Virksomhed begyndte først, da Ulykken var skeet. For hvad der er gaaet forud, staaer han nu sin Gud til Regnskab. Han vil vel ogsaa være ham en mild og naadig Dommer, som vi Alle haabe det for os selv."

Ved disse Ord løftede den unge, i Smerten fortabte Dame sit Hoved og fæstede sine store Øine med et Udtryk af Forundring paa Lægen.

„Men sig os engang, kjære Doctor, hvem skal

arve hans Formue?" spurgte Cancelliraaden med paatrængende Iver.

„Den har han den sidste Dag af sit Liv testamenteret til den unge Pige, som boede i hans Huus og lindrede hans Smerter ved sin ømme Pleie."

„Ah, jeg forstaaer," yttrede Capitainen med et letfærdigt Smil.

„De feiler!" sagde Lægen med Alvor. „Denne Piges Hengivenhed var for ædel og for ophøiet, til at den skulde være besmittet af lave Begjærligheder."

„Var hun smuk?" spurgte Capitainen med en mistroisk Mine.

„Ja skjøn!" udbrød Lægen med Varme, „skjøn i sin Sjæls Reenhed og Uskyld, elskelig i sin Beskedenhed, beundringsværdig i sin ubegrændsede Opoffrelse!"

„Det har været en af hans Elskerinder, det vil jeg døe paa," mumlede Capitainen, høit nok til at begge Damerne kunde høre det. De syntes ilde tilmode, deres Øine mødtes, de slog dem samtidigt til Jorden.

Kammerjunkeren havde imidlertid gjort sig bekjendt med de ham overantvordede vigtige Documenter.

Ihukommende sit Grevinden givne Løfte, traadte han nu med glædefunklende Blik frem i Kredsen, tog sin Hustru ved Haanden og talte med lydelig Stemme:

„Da netop saamange høitagtede Mænd og Venner af min Familie ere her tilstede, benytter jeg Leiligheden til at aabenbare en Hemmelighed, som visse Hensyn hidtil nødte mig til at holde skjult, men som det nu, da jeg ved min kjære Onkels Død tiltræder min retmæssige Arv og den dermed forbundne Værdighed, er mig en Glæde at deelagtiggjøre Dem i. — Mine Herrer! Jeg har den Ære i denne Dame at forestille Dem min ægteviede Gemalinde, Grevinde Adlerflücht."

Denne uventede Nyhed vakte almindelig Forbauselse. Man omringede det unge Par fra alle Sider og overvældede det med Smigrerier og Lykønskninger.

„Det var i en Fandens Hast, hans kjære Onkel blev kold i sin Grav," hviskede Capitainen til en af sine Sidemænd.

„Tør man nu kanskee være saa dristig at give Hr. Greven den Titulatur, som Dem tilkommer?" spurgte Cancelliraaden med slavisk Høflighed.

„Som De behager," svarede den Tiltalte med fornem Ligegyldighed og Opblæsthed.

Enkegrevinden, som havde indskrænket Lykønskningen for sin Efterfølgerske til en taus Compliment af ganske overordentlig Venlighed, og i sit stille Sind havde undret sig over den mærkværdigt ringe Grad af Hovmod, hvormed hendes Artighed var bleven gjengjældt, benyttede Tiden, mens det unge Ægtepar var beleiret af paatrængende Gratulanter, til i al Hast at veksle et Par sagte Ord med en gammel Tjener, som fra hendes første Ophøielse havde tjent i det grevelige Huus og kunde rose sig af hendes særdeles Fortrolighed. — Ingen lagde Mærke til dette flygtige Mellemspil, idetmindste ingen af dem, det nærmest angik. Samtlige Tilstedeværende fjernede sig, den Ene efter den Anden, efter at have ønsket alle mulige Lykkens Velsignelser over det unge Par, der nu var at anse for en opgaaende Dobbeltstjerne, som skinnede med den solide Glands, hvormed Guldet blænder Krybets Øine. Inden en Times Forløb var den unge Greves hemmeligholdte Giftermaal udbasunet igjennem alle Hovedstadens fornemme Kredse som en Nyhed, der smagte stærkt

af Skandalen, paa Grund af Brudens obscure Herkomst.

Enkegrevinden var alene tilbage med det unge Ægtepar. Alle Tre syntes udmattede og trængende til Hvile, hvilket just ikke var saa forunderligt, alene naar Hensyn tages til de langvarige og trættende Condolations-Besøg og den dermed følgende Underholdning. Da indtraadte en Tjener, som med et dybt Buk overrakte Enkegrevinden et stort, forseglet Brev, hvilket han sagde at have modtaget i samme Øieblik af et Bud. Hun læste Udskriften med en høist ligegyldig Mine og sagde derpaa med en til Fuldkommenhed efterlignet Aandsfraværelse:

„Vil De ikke behage at række mig en Sax, min Gode, for at jeg kan klippe dette Brev op."

Der fulgte intet Svar.

„Ak, undskyld!" udbrød Grevinden smilende. „Hvor havde jeg dog mine Tanker henne!"

Men den tilstedeværende Cavaleer fik endelig en Mindelse af sit fordums Galanteri; hvor træt han end var, saa reiste han sig op og hentede sin Tante den Sax, hun havde begjæret. Med sindig Betænksomhed aabnede hun Brevet og fandt derindeni et Andet, hvilket hun, efter at have betragtet dets Ud-

skrift, overrakte Kammerjunkeren med den forbindtligste Mine af Verden. Han brød med rask Haand Seglet; det var en Convolut, af hvis Indre han fremtog en forkrøllet, blodplettet Skrivelse: ved det første Blik paa Haandskriften, studsede han, blev med Eet bleg som et Liig, tilkastede sin Gemalinde et skulende Blik, og trak sig for anden Gang tilbage i en Vinduesfordybning.

Imidlertid havde Enkegrevinden gjennemløbet den af hende aabnede Skrivelse, og et Udtryk af stigende Forundring havde derved udbredt sig over hendes Ansigt. Snart udbrød hun:

„Min Gud! Hvilken Feiltagelse! ... Jeg forstaaer ikke et Ord af hvad her siges. Det er maaskee til Dem, dette Brev, som aabenbarer en saa rædsom Hemmelighed. De er jo nu den rette Grevinde Adlerflücht, — jeg er kun en stakkels sørgende Enke."

Og med en smigrende Undskyldning for at have brækket en Skrivelse, som hun paa Grund af Tjenerens Feiltagelse og Udskriftens Lydende havde formodet at angaae hende, leverede hun den i Hænderne paa den unge Dame, som sad ved den anden Side af Bordet.

Medens Enkegrevindens Aasyn antog et vanzirende Udtryk af ondskabsfuld Triumph, og hendes dunkle, hævnspyende Øine vandrede frem og tilbage imellem de unge Ægtefolk, som hver for sig vare fordybede i deres Læsning, trængte Indholdet af det Brev, den unge Dame havde modtaget, som en giftig Braad ind i hendes af Tvivl og Uvished forud allerede nokſom sønderrevne Hjerte. Hun læste Følgende, skrevet med en tvungen, øiensynligt fordreiet Haand:

„Det vedlagte Brev oversender man til Dem, efter Justitsraad Franks udtrykkelige Ønske. Det hvilede i hans Haand i samme Øieblik han gav sig det dræbende Skud. Det er vædet med hans Hjerteblod, med Blodet af den gamle Grev Adlerflüchts eneste, ægtefødte Søn, og som Saadan den retmæssige Arving til hans ædle Navn og Værdighed.

De troer jo paa Skjæbnen! — Mærk Dem, at Skjæbnen er kun en Fuldbyrder af en høiere Gjengjældelses Bud! — Deres Gemal, som har hævet Dem af Støvet til Rigdom og Ære, skal ikke blive uvidende om Deres Falskhed. Man overlader det til Skjæbnen at sørge herfor.

Man nedlægger Deres Brev i Deres egne Hænder, men skriver tillidsfuldt hans Navn paa dets Convolut, overbeviist om, at Skjæbnen vil lade dets Indhold komme til hans Kundskab."

Nemesis.

Under Læsningen af disse Linier havde den unge Grevinde gjentagne Gange skiftet Farve; hendes Pande brændte, hendes Læber dirrede krampagtigt, og med et vildt, uhyggeligt Blik stirrede hun paa disse Skrifttræk, som næsten løb i Eet for hendes Øine. Da hun endelig var kommen til Brevets Slutning, knugede hun det ind imod sit bankende Hjerte, og hendes Hoved sank langsomt ned mod hendes Bryst, ligesom tynget af en Vægt, hun ikke formaaede at bære.

Hvilke vare hendes Tanker i denne Forfærdelsens Stund? Hvad Retning tog hendes Sjæls Følelser?

Angrede hun det sorte Bedrag, for hvilket hendes Ægtemage var og fremdeles skulde blive Offeret? Frygtede hun hans retfærdige Vrede, skjælvende for den Straf, der maatte vederfares hende gjennem hans vedvarende dybe Foragt? Ydmygede hun sig i sit Hjerte, afbad hun i hellig Taushed sin[illegible] store

Skyld, og gjorde sig oprigtige Løfter om Bod og Bedring?

Eller nedsænkede hun sin Sjæl i Kjærlighedens luttrende Mindebad? Gjenkaldte hun sig sin Elskers rige, dristige Aand og fortabte sig i Smerten over hans uventede Død? Tilstod hun med Skam for sig selv, at hendes Kjærlighed vel havde været brødefuld, men at der dog laa en forsonende Trøst i Bevidstheden om, at hendes Synd var mere undfanget i Tanken end fuldbyrdet i Gjerningen? Og opløftede hun sit betyngede Sind ved Forestillingen om, at Kjærligheden, er den end født i Synd, altid efterlader en riig Arv af forædlende Minder, naar den kun har været sand og inderlig?

Nei, Intet af alt Dette! — Hun gik i Rette med Skjæbnen, med sig selv; — med Skjæbnen, som havde givet hende flere betydningsfulde Vink om en fremtidig Ophøielse til Ære og Lykke, men dog, ved i Utide at føre hende sammen med sin nuværende Ægtemage, havde undergravet sin egen Bygning; — med sig selv, fordi hun havde sat sit Hjerte til ydre Prunk og Anseelse, istedetfor at søge dets Lykke i Kjærlighedens rige Gave, og fordi hun, hildet i denne Forblindelse, havde grebet forstyrrende ind i

Skjæbnens Bestemmelse, ved med kold Beregning at knytte sig til en Mand, hun ikke kunde elske. Ved at erfare, at Han, som baade havde besiddet og gjengjældt hendes første og eneste Kjærlighed, ogsaa var den rette og udelukkende Arving til det grevelige Navn og den dertil knyttede Rigdom, indsaae hun klart, at Skjæbnen havde villet hende vel, at den havde paapeget hende Veien til den sande og høieste Lykke, — men at hun selv havde misforstaaet dens Kald og derfor forfeilet det afstukne Maal. Og paa samme Tid denne Overbeviisning dryppede Nagets Gift i hendes blødende Hjerte og martrede hendes Tanke med Visheden om, at det Skete ikke kunde gjøres om igjen, paa samme Tid befæstede den kun endnu mere hendes Tro paa Forudbestemmelsens Gyldighed, paa en uforanderlig og ubøielig Skjæbne.

Men midt igjennem alle disse fortærende Tanker, midt ud af Smerten, der som et Jernpantser knugede hendes Bryst, opsteg en ængstende Tvivl, som allerede i de sidste otte Dage havde strakt hendes Aand paa Pinebænken, og som nu anfaldt hende med forøget Bitterhed. Hvad var den sande Bevæggrund til hendes Elskers Selvmord? Dette Spørgsmaal var og maatte stedse blive hende en Gaade, — dog ikke

nogen blot og bar Forstandens Gaade, som man beskjeftiger sig med for en Tid, og da enten løser, eller opgiver, eller forglemmer, men en Hjertets Gaade, som man opfostrer i sin Barm, som man elsker, eller hader, men aldrig forglemmer, hverken i sin Elskov eller i sit Had. Vee det Menneske, hvem en saadan Gaade har faaet i sine Kløer! Den vil aldrig lade ham Rist eller Ro; den vil ængste ham, plage og pine ham, ved Dag som ved Nat, alene og i Selskab! — Vee Hende, hvis kløgtige, utrættelige Aand martredes af en saadan Gaade! Den vil aldrig ophøre at forfølge hende. Den vil gnave paa hendes Livsrod, slide i hendes Nervetraade, tære paa Marven i hendes Been. Hun vil vride og vaande sig under dens Svøbe; hun vil forjage den og kalde den tilbage igjen; hun vil stræbe at glemme den, men ikke kunne det. Den vil tyranniſere hendes Hjerte og kun aabne dets Dør for Sorgen; den vil føre hendes Phantasi i Ledebaand og indblæse den de Billeder, den skal fremtrylle for hendes indre Sands. Hun vil skue sin Elsker bleg og blodig, og forfærdes i sin Hjertensangest; og hun vil skue ham stolt og stærk, og træde ham nærmere i sin Hjertensglæde. Men da skal han drage Klæderne til-

side fra sit Bryst og vise hende, at han gjemmer et Papir derindenfor. Og hun vil føle sig smigret og glad, thi hun skal kjende at det er hendes Brev, det Papir, som han gjemmer paa sit Bryst. Men, naar hun da vil klynge sig med kjælen Elskov op ad hans Legeme, da skal han afdrage Papiret, og en blodig Vunde vil gabe hende imøde, og hun skal see sin Kjærligheds Løfter og Besværgelser udviskede i hans Hjerteblod. Men alligevel disse Syner fylde hendes Sjæl med Gru og Bedrøvelse, skal hun dog gaae stille og mild til sit Dagværk, hun skal færdes i Menneskenes Vrimmel, og Ingen skal ane hendes Piinsler. Og ved hendes Dages Ende skal Døden ikke engang blegne hendes Kind, thi hun skal alle sine Dage være bleg og kold som Døden!

Da Kammerjunkeren havde tilendebragt Læsningen af det Brev, som paa en saa behændig Maade var spillet ham i Hænderne, stod han nogle Minuter med korslagte Arme og betragtede i Taushed sin Hustru, som sad nedbøiet under sine Tankers Vægt og syntes at have forglemt Alt omkring sig. Endelig hævede hun sit Hoved: deres Øine mødtes, — hans med et Udtryk af Vrede og Afsky, hendes med Rolighed og Kulde. Han traadte frem paa Gulvet,

holdt det blodplettede Brev hen for hendes Ansigt, og, uden at ændse Enkegrevinden, som sad stille paa Ottomanen og nød sin Triumph med glædestraalende Miner, tiltalte han sin Hustru med en Kraft, som udsprang af hans billige Harme:

„De har forregnet Dem. Men jeg lader mig ikke ustraffet bruge som et Redskab for Deres høitflyvende Planer. Jeg kunde søge Skilsmisse, men deels er jeg en Hader af Alt, hvad der gjør eclat, og jeg veed, at i dette Øieblik er mit Giftermaal i Alles Munde, takket være min overilede Declaration! ... deels erkjender jeg, at denne smudsige Skrivelse neppe vilde tages for gyldig Grund, og jeg vil ikke forsætlig give Dem Anledning til at hovere paa min Bekostning. — Men min Hævn skal alligevel ramme Dem, og det ligesaa sikkert som den er velfortjent. Jeg forskyder Dem af min Nærhed! Jeg vil ikke omgaaes Dem, ikke røre Dem! De kan bære mit Navn, dele min Anseelse, men De skal aldrig høre et venligt Ord fra mine Læber! Vi ville leve sammen, men dog adskilte! — Held mig! Der er skjønne Qvinder i Overflødighed, og Rigdommen tilbyder mig Midler nok til at nyde Livet og tilfredsstille mine Ønsker. — Men De, ... De,

som er falskere end Havets Skum, vogt Dem, at De ikke krænker min Ære, som Deres Herre og Gemal! Jeg skal lade holde Øie med ethvert af Deres Skridt, og ved den mindste Afvigelse fra Deres strengeste Pligt som en Adelsmands Hustru, giver jeg Dem til Priis for Skjændsel og Vanære, og nedstyrter Dem uden Barmhjertighed i den lave Usselhed, hvoraf jeg har fremdraget Dem."

Han havde fremført denne djærve Tiltale med stigende Heftighed og med et Blik, som funklede af Vrede og Haan. — Men hans Hustru havde hørt paa ham i stolt Taushed, uden at forandre en Mine: hun slog ikke engang sine Øine til Jorden for hans straffende Vredeslyn, men taalte Alt med en fast og rolig Holdning. Da han havde udtalt, styrtede han, ikke længer sig selv mægtig, ud af Døren; men hans Hustru reiste sig med uforstyrret Fatning fra sit Sæde, og uden at værdige den hoverende Enkegrevinde et eneste Blik, begav hun sig med sikkre Skridt til sit Værelse, idet hun i en høi og tillidsfuld Tone udtalte disse Ord:
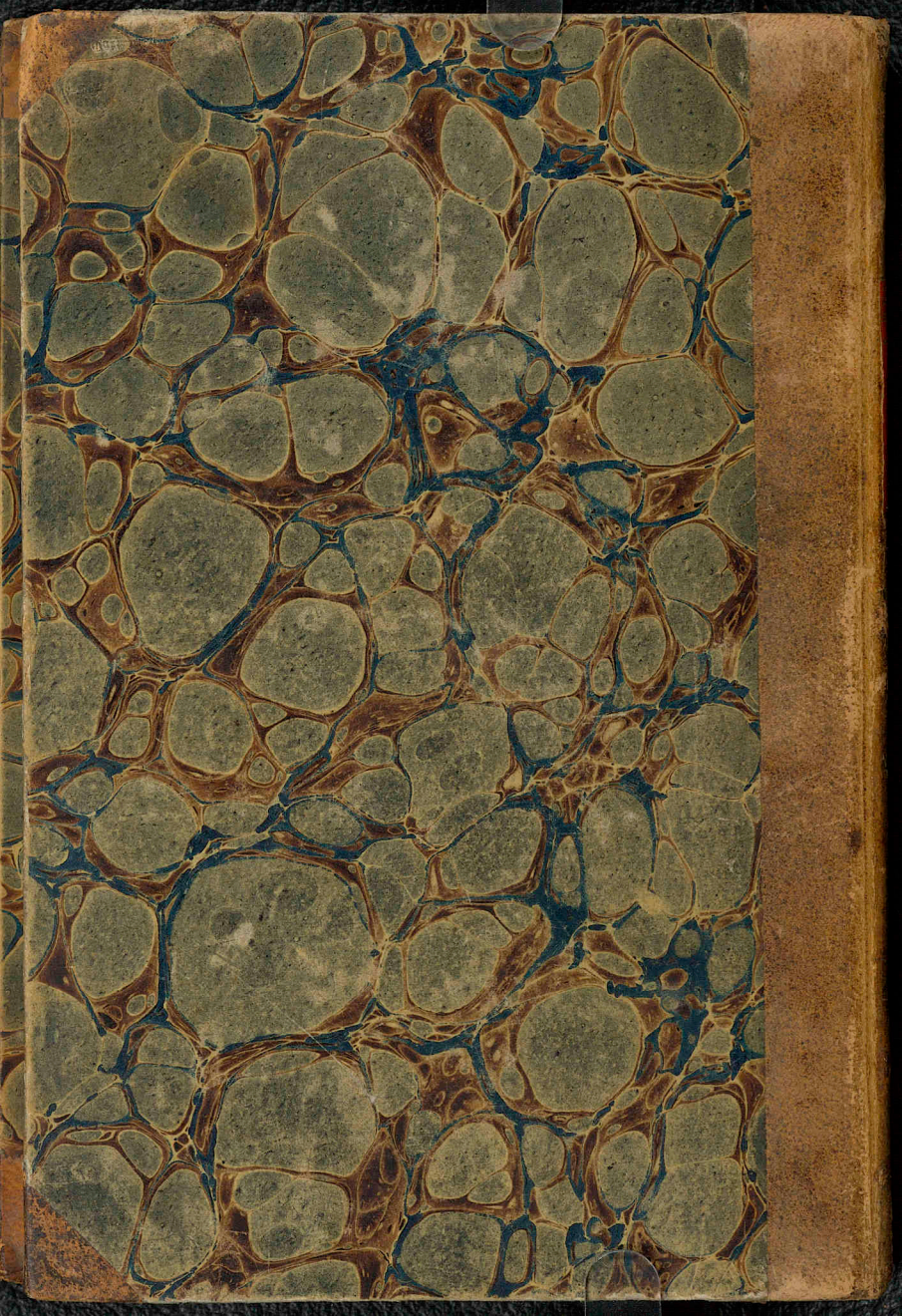
„Skjæbnens Villie skee!"